# Coloseni - comentarii H. Rossier

## Introducere - Coloseni

Colose era o cetate din provincia Frigiei, în Asia Mică, situată nu departe de Laodiceea şi de Hierapolis, care sunt numite în epistolă (capitolul 2.1; 4.13-16). Aceste două cetăţi, ca şi Colose, au primit Evanghelia; şi adunările care se aflau acolo par să fi fost, mai ales cea din Laodiceea, în legătură intimă cu adunarea din Colose (4.15-16).

De cine a fost dusă Evanghelia la Colose? Fără ca aceasta să ne fie spus într-un mod sigur, putem trage concluzia din versetul 7 al capitolului 1 că a fost dusă de Epafras, acel slujitor credincios al lui Hristos şi preaiubit tovarăş de slujbă al lui Pavel. Apostolul, cu toate că a fost în Frigia de două ori (Faptele Apostolilor 16.6; 18.23), nu s-a oprit la Colose. Sfinţii din Colose nu au văzut deloc „faţa lui în trup" (Coloseni 2.1). Dar noi ştim că el avea pe inimă toate adunările, mărturie fiind cea din Roma, unde el nu a fost înainte de a scrie sfinţilor care o compuneau. „Şi pe lângă lucrurile de afară, in fiecare zi mă apasă grija pentru toate adunările" (2 Corinteni 11.28).

Oh! să ne fie dat să avem aceeaşi grijă pentru adunările lui Hristos! Ceva trezise grija lui Pavel faţă de adunarea din Colose. Epafras, care a propovăduit Evanghelia la Colose, se afla atunci la Roma lângă apostolul întemniţat pentru Hristos (4.3,10,12). El i-a adus veşti bune privitor la credinţa, la dragostea şi la propăşirea Colosenilor, dar în acelaşi timp, fără îndoială, i-a adus la cunoştinţă pericolele care îi ameninţau din partea anumitor învătători mincinoşi. Cine erau aceştia din urmă? Învăţăturile şi îndemnurile din epistolă ne fac să cunoaştem erorile pe care ei le răspândeau şi prin care căutau să înşele pe sfinţi şi să nimicească, dacă se putea, credinţa lor. Nu erau ca la Galateni, iudaizanţi care voiau să stabilească pentru creştini necesitatea de a fi tăiaţi împrejur şi de a păzi Legea (vedeţi Faptele Apostolilor 15.1-5; Galateni 2.12; 5.2,11,12), anulând astfel harul Evangheliei. Învăţătorii mincinoşi, fiind împotriva învăţăturilor cărora Pavel îi pune în gardă pe Coloseni, erau, într-un sens, şi mai periculoşi, căci ei se legau chiar de Persoana lui Hristos. Pe de o parte ei erau cu adevărat iudaizanţi, voind să-i supună pe creştini la tăierea împrejur, la păzirea ceremoniilor şi a rânduielilor legii, ca şi la tradiţiile omeneşti. Dar pe de altă parte, plini de idei gnostice pe care le împodobeau cu numele de filozofie, ei aveau spiritul plin de speculaţii asupra lumii vizibile, asupra îngerilor cărora le atribuiau o mare putere şi chiar asupra creaţiei, micşorând Persoana lui Hristos, pe care ei o reduceau la rangul creaturilor. Astfel ei nu se ţineau „neclintiţi de Cel ce este Capul". Plecând urechea la învăţăturile lor, Colosenii pierdeau conştiinţa şi bucuria unirii lor cu Hristos, Capul Trupului. In plus, aceşti eretici, văzând în trup izvorul răului, căutau prin abţineri şi suferinţe la care îşi supuneau carnea să ajungă la o stare duhovnicească, pe care o împodobeau cu numele de sfinţenie. Se înţelege că prin acest mijloc, de asemenea, adevăratul sens al răscumpărării era pierdut şi că el era pus, nu în Hristos, ci în eforturile omului şi în închinarea pe care omul o aducea creaturilor: aceste erori au încoltit mai târziu şi au produs roadele lor triste în Biserică.

Împotriva acestor erori, apostolul se ridică, înălţând Persoana lui Hristos, aşezându-L înaintea ochilor sfinţilor şi legând din nou astfel inimile lor de Capul de care, fiind credincioşi, erau uniţi în cer, pentru ca ei să se bucure de sentimentul preţios al acestei uniri, înţelegând toate comorile care se află în această Persoană adorabilă. În acelaşi timp el arată lucrarea desăvârşită efectuată de Hristos.

Este imposibil, ca citind epistola către Coloseni, să nu vezi în ea legături izbitoare cu cea adresată Efesenilor. Dar în acelaşi timp, există deosebiri interesante de notat. Nu va fi fără folos să spunem câteva cuvinte despre acestea.

O primă deosebire esenţială este poziţia în care creştinii sunt priviţi în cele două epistole. In aceea către Coloseni, ei sunt văzuţi ca fiind înviaţi cu Hristos, dar încă pe pământ. În aceea către Efeseni, dimpotrivă, ei sunt aşezaţi în Hristos în locurile cereşti. Aceasta vine din faptul că, în epistola către Efeseni, Duhul Sfânt desfăsoară sfaturile lui Dumnezeu faţă de Biserică şi privilegiile acesteia. Pentru aceasta, Dumnezeu a ales o Biserică credincioasă căreia în acel moment nu i se putea reproşa nimic. El poate astfel să pună înaintea noastră toate harurile care aparţin Bisericii în general în baza unirii ei cu Hristos, Capul slăvit, şi de asemenea pe acelea care aparţin în chip individual copiilor lui Dumnezeu. Pericolul care îi ameninţa pe Coloseni din partea învăţătorilor mincinoşi, pericol care, micşorând slava lui Hristos, putea să-i facă să piardă conştiinţa şi bucuria unirii lor cu El, Capul Trupului, îl obliga pe apostol să pună înaintea lor slava lui Hristos, mai degrabă decât privilegiile Bisericii, şi astfel să reînsufleţească afecţiunea lor spirituală pentru acest Cap binecuvântat, sau cel puţin să o împiedice de a slăbi.

De aceea vedem că, în timp ce în epistola către Efeseni, Biserica este „plinătatea Celui care împlineşte totul în toţi" (Efeseni 1.23), în aceea către Coloseni, „toată plinătatea dumnezeirii locuieşte trupeşte în Hristos" şi noi suntem „desăvârşiţi în El" sau „noi avem totul deplin în El" (Coloseni 2.9-10).

O altă deosebire importantă este că, în Coloseni, nu este deloc menţionat Duhul Sfânt, afară de expresia „dragostea voastră în Duhul" (1.8).

Vedem, dimpotrivă, că se vorbeşte destul de mult despre Duhul Sfânt în epistola către Efeseni, ca Acela care pecetluieşte pe credincios, ca Acela care este arvuna moştenirii noastre, ca Acela prin care Iudei şi Neamuri au împreună intrare la Tatăl, ca locuind în Biserică şi în creştin, ca descoperind taina apostolilor, ca puterea în cel credincios pentru a se bucura de Hristos şi de dragostea Sa, ca legătură de unire între creştini şi formând singurul Trup, ca trebuind să-l umple pe creştin şi să depărteze astfel de el toate lucrurile rele, pentru a produce laudele şi lucrările de har, ca îndrumându-l în rugăciunile sale, trezind vegherea sa şi învăţându-l să mânuiască arma Cuvântului împotriva duşmanului (Efeseni 1.13,14; 4.30; 2.18,22; 3.5,16; 4.3,4; 5.18; 6.17-18).

De altă parte, Hristos este mai complet prezentat ca viaţa noastră în epistola către Coloseni. Formarea sufletului în vie asemănare cu Hristos se află mai mult aici pusă în relief. Este Hristos în noi mai degrabă decât noi în Hristos, ca în Efeseni.

Odată stabilite aceste deosebiri, să intrăm în studiul epistolei noastre şi vom putea vedea şi altele pe parcurs.

(versetele 1-2) Epistola începe aproape ca aceea către Efeseni. Ca şi aceea, a fost scrisă din Roma, unde Pavel era prizonier, şi trimisă prin Tihic, care a fost de asemenea purtătorul epistolei către Filimon (Efeseni 6.21; Coloseni 4.7-9). „Pavel, apostol (sau trimis) al lui Hristos Isus, prin voia lui Dumnezeu." Pavel nu uită niciodată, mai ales în epistolele care expun întrun chip special fie învăţăturile mântuirii, fie adevărurile care se referă la Hristos si la Adunare, ca să-si arate titlul său de apostol prin Hristos. Autoritatea sa, fie pentru a predica, fie pentru a învăţa, a îndemna sau a mustra, îi vine direct de la Capul slăvit al Bisericii, şi prin „voia lui Dumnezeu" care a dat lui Hristos acest loc de slavă ca Om

(Efeseni 1.20-23), şi al cărui sfat îl destinase pe apostolul Pavel pentru misiunea sa (Galateni 1.15). El scrie având această calitate şi Biserica trebuie să primească învăţătura sa şi îndemnurile sale. Acesta nu este mesajul unui om, ci acela al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu.

Dar aici apostolul Pavel îşi asociază pe „fratele Timotei", ceea ce nu face scriind Efesenilor. Oare pentru a adăuga putere mărturiei pe care el o dă despre marile adevăruri pe care el le va explica, conform cu un cuvânt de mai multe ori reamintit în Scripturi? (Matei 18.16; 2 Corinteni 13.1). Oricare ar fi motivul, noi îl vedem adesea pe apostol asociindu-şi fie pe toţi fraţii care sunt cu el (Galateni 1.2) — şi aici este evident pentru a arăta că ei sunt una cu el în reproşurile pe care le va adresa — fie pe unul sau doi pe care îi indică (1 Corintei 1.1; Filipeni 1.1; 1 Tesaloniceni 1.1; Filimon 1) şi care au fost tovarăşii săi de lucru pe lângă sfinţii cărora le scria.

Titlul dat creştinilor din Colose este: „sfinţii şi credincioşii", ca în epistola către Efeseni; dar aici el adaugă „fraţii". Caracterul de „sfinţi şi credincioşi" se referă la legătura creştinilor cu Dumnezeu şi Domnul, şi se potriveşte în mod mai exclusiv acelora din Efes care sunt luaţi în considerare într-o poziţie cerească, în timp ce „fraţii" exprimă părtăşia sfinţilor unii cu alţii pe pământ, totuşi ca înviaţi cu Hristos.

Apoi vine salutarea obişnuită: „Har şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, si de la Domnul Isus Hristos."

(versetele 3-8) Aceste versete şi rugăciunea care urmează corespund versetelor 15 şi următoarelor din Efeseni capitolul 1. Dar noi nu găsim în Coloseni planurile lui Dumnezeu, chemarea şi privilegiile moştenirii, binecuvântări minunate care, numai gândind la ele fac să ţâşnească din inima apostolului aceste cuvinte: „Binecuvântat să fie Dumnezeu si Tatăl Domnului nostru Isus Hristos" (Efeseni 1.3-14). Aici, ca în Efeseni, la versetul 15, apostolul aduce mulţumiri pentru creştinii cărora le scrie şi el motivează mulţumirile sale în cele două cazuri, pentru că a auzit vorbindu-se despre „credinţa lor în Hristos Isus şi despre dragostea pe care ei o au pentru toţi sfinţii." Ca întotdeauna, apostolul găseşte plăcere în a recunoaşte binele care este în ei. Este pentru el un izvor neîncetat de recunoştinţă faţă de Dumnezeu şi de bucurie pentru inima sa, iar în acelaşi timp aceasta îl face să-i aducă totdeauna înaintea lui Dumnezeu în rugăciunile sale, pentru ca acest bine să se întărească şi ca sufletele lor să fie înviorate. În măsura noastră, n-ar trebui să avem ceva din această grijă a apostolului? Deoarece „am auzit despre credinţa voastră în Hristos Isus şi despre dragostea pe care o aveţi faţă de toţi sfinţii", iată pentru ce mulţumeşte el. Aceasta era o bună mărturie.

Hristos Isus — şi aceasta cuprinde Persoana şi lucrarea Sa — era obiectul credinţei lor, al încrederii lor; privirea lor spirituală se oprea asupra Lui. De aici decurge neapărat iubirea, căci credinţa este lucrătoare prin dragoste. Fără iubire, ea este ca un arbore fără roade. Si această iubire nu avea nimic exclusiv; ea îi îmbrăţişa pe „toţi sfinţii", pe toţi aceia care, ca şi ei, au fost puşi deoparte pentru Dumnezeu şi erau părtaşi la privilegiile copiilor Săi. Caracterul dragostei creştine este de a fi cuprinzător.

Dacă apostolul mulţumeşte şi se roagă necurmat pentru Coloseni, este şi din „cauza nădejdii care le este păstrată în ceruri". Apostolul ştia ce le era păstrat în ceruri, în afara pământului, el se bucura de lucrul acesta pentru ei şi îndrepta privirile lor spre această ţintă cerească. Înviaţi cu Hristos, un Hristos acum în ceruri, ei nu puteau să aibă altă nădejde cerească; aceasta îi caracteriza si trebuia să caracterizeze mersul lor.

Nici iudaismul cu poruncile sale, nici filozofia cu speculaţiile ei deşarte nu puteau să le dea această nădejde care desprinde de pământ şi alipeşte de cer, unde se află obiectul credinţei si al iubirii. Evanghelia singură ne luminează cu o lumină cerească, căci ea vine de sus si cheamă acolo inimile noastre.

Colosenii, în pericol de a fi târâţi în practicile unei religii pământeşti, sunt readuşi la adevărata lor destinaţie prin acest singur cuvânt al apostolului: „nădejdea care vă este păstrată în ceruri". Să dea Dumnezeu ca noi, expuşi cum suntem să cedăm preocupărilor pământului, să ne amintim fără încetare de „nădejdea care ne este păstrată în ceruri" şi care trebuie să facă din noi oameni cereşti, înţelegând că suntem înviaţi cu Hristos, nu pentru pământ, ci pentru cer, unde se află izvorul vieţii noastre.

Colosenii nu erau în necunoştinţă că exista pentru ei o nădejde cerească. Evanghelia, vestea bună „a ajuns" până la ei. Această Evanghelie, cuvânt al adevărului, pentru că ea vine de la Dumnezeu, ne pune în legătură cu Dumnezeu în cer. Iudaismul nu putea face aceasta, căci Dumnezeu rămânea ascuns dincolo de văl, şi atâta timp cât iudaismul dăinuia, drumul la locurile sfinte — din cer — nu era arătat. Dar acum, prin moartea lui Hristos, perdeaua a fost sfâşiată, noi avem prin sângele lui Isus o deplină libertate pentru a intra în locurile sfinte, şi Isus a intrat acolo (în cer) ca înainte mergător pentru noi (Evrei 9.8-12; 10.1920; 6.19-20). Evanghelia ne dă deci în Hristos o nădejde cerească (vedeţi 1 Petru 1.3-4), şi Colosenii, la care ea a ajuns, aveau prin ea cunoştinţă despre nădejdea aceasta. La fel este pentru noi. Ce har să avem astfel pentru inimile noastre o nădejde care ne descătuşează de lumea aceasta si de lucrurile vizibile care ni-L ascund pe Dumnezeu!

Dar această Evanghelie, cuvântul adevărului care aducea o religie cerească, în contrast cu ceea ce pretindeau că dau iudaismul şi filozofia, nu era numai pentru un popor deosebit, nici pentru singurii adepţi ai unei pretinse ştiinţe. Ea era pentru toţi şi se răspândise în „toată lumea, unde dă roade şi merge crescând". Evanghelia mântuirii este pentru lumea întreagă. Aceasta este sfera ei; ea este destinată să pătrundă pretutindeni pentru a aduce roadă şi a creşte, aşa cum se întâmplase cu Colosenii: „ca şi între voi" (versetul 6), zice apostolul. Noi nu putem de altfel să ne îndoim deloc că Evanghelia chiar din timpul apostolilor a fost dusă mai departe decât poate n-am fi dispuşi să credem.

Ea nu a rămas deci fără roadă la Coloseni. Ea a adus roadă prin întoarcerea sufletelor la Dumnezeu, prin rezultate în mersul creştin, sfânt şi divin, vrednic de Domnul, şi ea creştea acolo. Cât de însemnat este lucrul acesta! Colosenii propăşeau; ei nu stăteau pe loc, mulţumiţi cu ceea ce cunoşteau deja, sau cu punctul în care ei ajunseseră în viaţa creştină. Ei înfăptuiau îndemnul apos-tolului Petru: „Cresteti în harul si în cunoaşterea Domnului nostru Isus Hristos" (2 Petru 3.18). Şi acest mers înainte începuse şi se continuase „din ziua în care auziseră si cunoscuseră harul lui Dumnezeu", pe care Evanghelia li-l vestea. Ei l-au auzit şi l-au cunoscut „în adevăr", adică într-un chip real, în inima lor.

Cât de mult ar fi de dorit să fie aşa si cu noi! Aplicând rău ceea ce este adresat de Domnul Bisericii din Efes ca un reproş: „tu ai părăsit dragostea dintâi", se vorbeşte ca si cum această slăbire ar trebui să se întâmple neapărat în viaţa creştinului.

Din nenorocire este prea adesea astfel. După prima bucurie a mântuirii, se lasă năpădiţi, dacă nu de plăcerile, cel puţin de ocupaţiile pământului, şi nu se fac deloc progrese. Şi nu numai atât, dar, conform cu o lege inevitabilă, se dă înapoi, căci nu se poate rămâne pe loc în viaţa creştină. Dar trebuie neapărat să fie aşa? Cu siguranţă NU. Pavel nu încetinea în alergarea sa şi nu se lăsa oprit de greutăţile şi de lucrurile pământeşti. „Fac un singur lucru" zicea el: „uitând ceea ce este în urma mea şi aruncându-mă spre ceea ce este înainte, alerg spre ţintă pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu în Hristos Isus" (Filipeni 3.13-14). Să călcăm pe urmele lui, cum suntem îndemnaţi aici (versetul 17), având inimile eliberate de tot ce este afară de Hristos, şi să dea Dumnezeu ca Evanghelia, în rezultatele sale binecuvântate să crească printre noi si în noi!

Pavel menţionează după aceea, la versetul 7, unealta de care Domnul S-a servit pentru a-i face să audă cuvântul adevărului. Acesta este Epafras, despre care nu avem alte amănunte decât acelea date aici la capitolul 4 şi în epistola către Filimon (versetul 23); dar puţinul pe care Duhul Sfânt ni-l spune despre el este de ajuns pentru a ne zugrăvi caracterul său şi a ne face să preţuim pe acest slujitor al lui Dumnezeu. Este însuşirea specifică a Cuvântului lui Dumnezeu de a descrie astfel în puţine cuvinte calităţile celor care sunt plăcuţi Domnului, şi cărora El le dă un loc în Cartea Sa, unde numele lor este păstrat, necunoscuţi de lumea care înalţă pe eroii ei, dar preţioşi în ochii lui Dumnezeu, care le-a rezervat un loc în slava Sa.

Două lucruri îl caracterizează aici pe Epafras. La sfârşitul epistolei găsim şi alte trăsături. El era „preaiubitul nostru, rob împreună cu noi".

Se ştie ce inimă fierbinte avea apostolul şi cât era lipsită de orice gelozie. Lui îi plăcea, din dragoste pentru Hristos, să vadă lucrători care sunt angajaţi în slujba Domnului. El nu avea asupra lor nici o autoritate, ei erau împreună lucrători cu el. Pentru ei, el simţea o prietenie adevărată şi ştia să recunoască felul lor de a fi si lucrul lor. Astfel, el dă mărturie despre Epafras că „este un credincios slujitor al lui Hristos", făcând pentru binele Colosenilor slujba pe care a primit-o. O, de-ar fi lucrătorii Domnului însufleţiţi de acelaşi duh ca Pavel! Lucrarea nu va putea decât să se resimtă în bine, datorită dragostei lor devotate şi sincere unii pentru alţii.

Epafras, aducând lui Pavel veşti din Colose, îi vorbeşte despre ceea ce bucură inima apostolului: „dragostea în Duhul" care îi însufleţea pe Coloseni. Am remarcat deja că versetul 8 este singurul din epistolă în care Duhul Sfânt este menţionat. Să adăugăm că, în timp ce în epistola către Efeseni,Duhul Sfânt este înfăţişat ca o Persoană divină lucrând în sfinţi şi în Biserică, în aceea către Coloseni, şi aceasta în acest singur verset, nu-L vedem îndeosebi ca o Persoană divină în această lume, ci numai ca determinând iubirea lor. Aceasta nu era o simpatie sau simpatii fireşti, ci dragostea în Duhul, roadă a vieţii care este în Hristos. Si, lucrul acesta este arătat pretutindeni în epistolă. TOTUL aici duce la HRISTOS.

(versetul 9-10)Aici, cu versetul 9 începe rugăciunea apostolului pentru sfinţi. Astfel, ca la versetul 15 din primul capitol către Efeseni, Pavel începe prin „de aceea", referindu-se atât în una cât şi în cealaltă epistolă, la ceea ce el a expus, şi motivând astfel rugăciunea sa. Dar în prima epistolă, el a dezvoltat privilegiile minunate şi binecuvântările spirituale pe care sfinţii le au în Hristos şi care rezultă din sfaturile lui Dumnezeu faţă de ei. Şi în rugăciunea sa, Pavel cere pentru ei ca să aibă „duhul de înţelepciune şi de descoperire" pentru a înţelege sfaturile Sale şi a cunoaşte puterea prin care ei aveau parte la ele. În Coloseni, „de aceea" se leagă fără îndoială de credinţa lor şi de iubirea lor pentru binele pe care el l-a recunoscut în ei, şi la care el doreşte ca ei să adauge „cunoaşterea" voii lui Dumnezeu; dar mai ales în vederea „nădejdii păstrate în ceruri" el se roagă, pentru ca mersul lor practic să corespundă scopului pus înaintea lor. El cere deci în rugăciunile lui stăruitoare (să remarcăm acest caracter de perseverenţă în rugăciuni, atât de în armonie cu îndemnul Domnului — Luca 18.1) pentru Coloseni, ca ei să se umple de „cunoaşterea deplină a voii lui Dumnezeu" care rezultă din legătura noastră cu El ca oameni înviaţi şi astfel ieşiţi din legăturile unei religii pământeşti, şi având o viaţă în stare de a-L cunoaşte cu adevărat. Această cunoaştere a voii Sale nu poate decurge decât dintr-o părtăşie intimă cu El, părtăşie care este specificul acestei vieţi. Acolo, în adevăr, noi cunoaştem cu adevărat caracterul şi firea Sa.Pentru aceasta apostolul adaugă „în orice înţelepciune şi pricepere duhovnicească." Înţelepciunea constă mai ales în discernământul sau aprecierea exactă a lucrurilor şi priceperea dă aplicarea acesteia în împrejurările diferite prin care ai de trecut. Dar observaţi că nu este priceperea şi înţelepciunea firească. Sunt însă produsul vieţii spirituale, al vieţii lui Dumnezeu în suflet, a acţiunii Duhului. Ele depind deci de starea noastră spirituală, de apropierea în care noi suntem faţă de Dumnezeu, şi se aplică la mersul nostru ca creştini în această lume. Potrivit cu această înţelepciune şi această pricepere spirituală noi avem cunoaşterea voii lui Dumnezeu şi nu prin porunci. Cu cât veţi trăi mai aproape de Dumnezeu, în părtăşia Sa, în gândurile Sale, cu atât veţi avea această înţelepciune şi această pricepere, şi veţi cunoaşte mai bine ceea ce Dumnezeu vrea de la voi şi prin voi. Dar apostolul nu se mărgineşte în rugăciunea sa să ceară ca sfinţii să cunoască ceva din această voie. El cere ca ei să fie umpluţi sau ca ei să fie desăvârşiţi „în cunoaşterea voii lui Dumnezeu". Aceasta presupune nu o cunoaştere intelectuală a ceva care este în afară de noi, şi pe care noi Îl căutăm; este o cunoaştere intimă, lăuntrică, încât ea nu ne lasă deloc în nesiguranţă sau ezitare cu privire la ceea ce este. De aici rezultă, aşa cum a spus cineva, că Dumnezeu a legat descoperirea căii voii Sale de starea lăuntrică a sufletului, si El ne face să trecem prin împrejurările diferite ale vieţii în această lume, pentru ca să experimentăm şi să ne facă să descoperim noi înşine ce este această stare. Potrivit cu starea sa spirituală, creştinul cunoaşte căile lui Dumnezeu; şi Cuvântul lui Dumnezeu este mijlocul pentru aceasta (vedeţi loan 17.17-19 şi 7.17).Dumnezeu are o cale a Lui, cale pe care ochiul vulturului nu a zărit-o, care nu este cunoscută decât de omul spiritual, care se leagă de cunoaşterea lui Dumnezeu şi care provine din ea (vedeţi Exod 33.13).Versetul 10 ne arată că într-un scop practic, în vederea mersului creştin al Colosenilor, al unui mers care în această lume să corespundă nădejdii lor cereşti, Pavel a cerut pentru ei, ca ei să fie plini (umpluţi) de cunoaşterea voii lui Dumnezeu. „Ca să umblaţi într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiţi plăcuţi în orice lucru, aducând rod în tot felul de fapte bune şi crescând în cunoaşterea lui Dumezeu." "A umbla (a se purta) într-un chip vrednic de Domnul." Această expresie este măsura mersului sau a purtării creştinului. Noi o regăsim în alte epistole, dar sub forme diferite în ce priveşte motivul mersului. Astfel, în epistola către Efeseni citim: „Vă îndemn să vă purtaţi într-un chip vrednic de chemarea pe care aţi primit-o" („cu care aţi fost chemaţi") Efeseni 4.1. Această chemare era că Iudeii şi Neamurile sunt împreună un singur trup şi o locuinţă a lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt care rămâne în Adunare.Această măsură a mersului este în raport cu conţinutul epistolei. Chemarea sfântă şi înaltă cu care ei au fost chemaţi rezultă din sfaturile lui Dumnezeu relativ la taina Bisericii.În epistola către Filipeni, o altă măsură a mersului creştin ne este înfăţişată: „Numai purtaţi-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos" (1.27), vrednic de această veste bună care, aducând mântuirea, îl eliberează pe om de sub puterea păcatului şi îi prezintă pe Hristos ca viaţă, ca model, ca ţintă şi ca putere. Filipenii care au experimentat puterea acestei Evanghelii pe care le-a adus-o Pavel şi care gustau binecuvântările ei, luau parte din inimă la predicarea Evangheliei (1.5) şi, rămânând în credinţă, în ceea ce le făcuse cunoscut, ei puteau să reziste neadevărurilor şi să se poarte, să cârmuiască viaţa lor, într-un chip care să glorifice Evanghelia. Tesalonicenilor, Pavel le scria: „... şi să vă purtaţi într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăţia şi slava Sa" (1 Tesaloniceni 2.12).La Dumnezeu se întorseseră ei părăsind idolii; pe acest Dumnezeu viu şi adevărat trebuiau să-L slujească ei acum; ca adunare, ei erau în Dumnezeu Tatăl; ei aveau drept nădejde Împărăţia şi slava acestui Dumnezeu, şi ei sunt îndemnaţi să se poarte într-un fel vrednic de Dumnezeu, în sfinţenia care se potriveşte caracterului Său (vedeţi 3.13; 4.1-8; 5.23).Dar aici, în această epistolă care aduce totul la Hristos, care Îl pune fără încetare sub ochii creştinilor, măsura mersului este „într-un chip vrednic de Domnul." Tot ceea ce Hristos este, ur-mează să fie pus înaintea ochilor lor, dar El este Domnul; acest cuvânt exprimă autoritatea cu care El este îmbrăcat; noi Îi aparţinem; umblarea noastră să corespundă şi să fie spre slava Domnului nostru. Există în acelaşi timp în această expresie ceva care se adresează responsabilităţii noastre faţă de El.După ce deci a învăţat în părtăşia cu Dumnezeu ceea ce este voia Sa, fiind umplut de cunoaşterea acestei voi prin înţelepciunea şi priceperea spirituală care rezultă din această părtăşie, creştinul poate să umble „într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fie plăcut în orice lucru". Să remarcăm această expresie „a plăcea Domnului", a-I fi plăcut, a se bucura astfel de aprobarea Sa, ce poate fi mai preţios şi în acelaşi timp mai potrivit ca să ne încurajeze!Viaţa creştină nu este o viaţă împărţită în bucăţi din care o parte va fi pentru Hristos şi cealaltă pentru noi înşine sau lume. Nu, ea este un tot, se imprimă asupra tuturor aspectelor vieţii. Nimic în

creştin nu trebuie să scape acţiunii Sale; „în orice lucru" el este chemat să placă Domnului. Să remarcăm de asemenea cum aceasta se leagă de a fi „umpluţi de cunoaşterea voii lui Dumnezeu". Este această voie a lui Dumnezeu în care Hristos Îşi găseşte desfătarea Sa în această lume (vedeţi Ioan 4.34; Evrei 10.7), astfel că El putea să spună: „Totdeauna fac ce-I este plăcut" (Ioan 8.29). Este de asemenea acest ceva din care cunoştinţa, când suntem plini de ea, ne va face „să umblăm într-un chip vrednic de Domnul, pentru a-I fi plăcuţi în orice lucru". Ce motiv de activitate pentru creştin de „a plăcea Domnului său" (vedeţi Luca 19.17; Matei 25.21). Înţelegem astfel importanţa rugăciunii lui Pavel. Să dea Dumnezeu ca noi să ne asociem din inimă la această rugăciune!Apostolul precizează acum gândul său prin aceste cuvinte: „Aducând rod în tot felul de fapte bune". Astfel plăcem Domnului în orice lucru. Viaţa în creştin se arată în practică: el aduce roadă în orice faptă bună. Roada, adică rezultatul evident al vieţii, aşa cum se întâmplă cu un arbore, este „orice lucrare bună". Acesta nu este deloc limitat la cutare sau cutare lucrare, după cum noi o vom găsi de cuviinţă, sau vom fi conduşi de gusturile noastre sau preferinţele noastre. Ce caracterizează un lucru bun? Ce face ca el să fie bun înaintea lui Dumnezeu? Faptul că el este roada vieţii din Dumnezeu, care rezultă din cunoaşterea voii Sale; este orice lucrare făcută conform cu voia Lui, corespunzând firii Sale, împlinită în Numele Domnului Isus şi arătând ceea ce este enumerat în aceste cuvinte: îndurare, bunătate, umilinţă, blândeţe, îndelungă răbdare, îngăduinţă reciprocă, duh de iertare şi de pace, dragoste (Coloseni 3.1217). Din toate aceste lucruri se va compune viaţa practică a creştinului, sfântă şi plăcută Domnului. Aceasta dorea apostolul pentru Coloseni şi aceasta trebuie să dorim pentru noi.Dar o altă trăsătură vine să se adauge la acelea de mai sus şi anume progresul în această viaţă practică: „crescând în cunoaşterea lui Dumnezeu".Cum am observat, nu se poate să rămâi staţionar; clacă nu înaintezi, rămâi pe loc sau dai înapoi. De aici îndemnurile de a creste, de a fi din ce în ce mai plin de dragoste, de sfinţenie, de cunoştinţă, pe care le găsim în Cuvânt (Efeseni 4.15; 1 Petru 2.2; 2 Petru 3.18; 1 Tesaloniceni 3.12).Dar aici, noi avem mijlocul lăuntric care va produce această creştere, această umblare înainte a sufletului „prin cunoaşterea lui Dumnezeu". Nu este vorba aici de cunoaşterea voii Sale pentru a ne îndruma, ci de cunoaştere deplină şi întreagă în inimă şi nu numai în inteligenţă; cunoaşterea caracterului Său, a iubirii Sale, a înţelepciunii Sale, a bunătăţii Sale, a legăturii noastre cu El; cunoaştere care, exercitând acţiunea Sa asupra afecţiunilor, le atrage şi le ataşează mereu mai mult de El, care face ca sufletul să se înalţe şi să crească în dragoste, în sfinţenie, în asemănarea cu Dumnezeu (vedeţi 2 Petru 1.2), fiind astfel eliberat de tot ceea ce ar putea să oprească dezvolatarea sa. Într-adevăr, dacă inima noastră este ocupată cu Dumnezeu, cu ceea ce este El, cu ceea ce a făcut El si cu ce face El pentru noi, lucrurile de pe pământ încetează de a avea influenţa lor asupra noastră şi noi creştem din punct de vedere duhovnicesc în măsura în care aceasta are loc. Fericită stare este aceea în care Dumnezeu umple din ce în ce mai mult sufletul cu lumina Sa si cu iubirea Sa!

(versetul 11) Pentru a ne purta într-un chip vrednic de Domnul, aducând roadă şi crescând (progresând) prin cunoaşterea lui Dumnezeu, este necesar un lucru: puterea. Noi găsim acum acest adevăr preţios: cunoaşterea lui Dumnezeu ne face să vedem unde este secretul puterii. În El se găseşte, din El o scoatem: fiind „întăriţi cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui."

Creştinul este întărit printr-o putere care vine de sus, din slava unde puterea lui Dumnezeu L-a aşezat pe Hristos după ce L-a înviat din morţi (Efeseni 1.19-20). Această putere nemărginită văzută în Hristos în slavă, dă creştinului „toată puterea", nu numai o putere pentru o împrejurare deosebită, ci această putere de care el are nevoie la fiecare moment pentru a înfăptui viaţa lui Hristos în această lume: viaţa cerească în împrejurări pământeşti; o viaţă în armonie cu caracterul lui Dumnezeu, pe care el îl cunoaşte.

Aceasta este măsura tăriei creştinului: „Întăriţi cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui"; nici o limită nu este pusă la aceasta, căci este puterea chiar a lui Dumnezeu. Nu este aici ceea ce trebuie să încurajeze şi să susţină pe drum?

Totuşi, această putere de sus nu ne este dată pentru a săvârşi fapte de putere în ochii oamenilor. Pentru a realiza adevăratul caracter al vieţii creştine în această lume, aşa cum a fost într-un chip desăvârşit realizat de către Domnul pe pământ, eşti întărit „pentru orice răbdare şi îndelungă îngăduinţă, cu bucurie". Durerile, necazurile, împotrivirile şi greutăţile de tot felul se află din belşug pe drumul credinţei. Domnul nu a ascuns acest lucru alor Săi şi apostolii îl reamintesc (Ioan 16.33; Faptele Apostolilor 14.22). El Însuşi a întâlnit toate aceste încercări şi a arătat în ele răbdarea Sa şi puterea Sa de îndurare statornică. Este evident că, pentru a urma o astfel de cale, este necesar ca voinţa proprie să fie subjugată.

Dar Domnul nu avea altă voinţă decât aceea a Tatălui Său (Ioan 4.34; 5.30; 6.38). De aici decurgea viaţa Sa de răbdare şi de îngăduinţă statornică, care nu obosea niciodată, oricare ar fi fost împotrivirea păcătoşilor şi sforţările duşmanului. Pentru noi, pentru ca voinţa noastră să fie supusă şi ca noi să putem manifesta viaţa din Dumnezeu în toată „răbdarea şi îndelunga răbdare" avem nevoie să fim „întăriţi cu toată puterea" prin puterea de sus. Nimic nu manifestă mai mult puterea ca răbdarea; nu această răbdare pasivă care se supune şi suportă pentru că trebuie, ci o răbdare activă care îndură, pentru că este voia cunoscută a lui Dumnezeu.

Avem noi această răbdare în împrejurările supărătoare şi penibile ale vieţii? Avem noi această îngăduinţă statornică în legăturile noastre cu ceilalţi? Aceasta nu provine dintr-un caracter firesc (natural), apatic (nesimţitor la toate) sau nepăsător, ci dintr-o putere care vine de la Dum-nezeu: „Întăriţi potrivit cu puterea slavei Sale." Răbdarea aşteaptă. Ea ştie că vine momentul când durerile şi greutăţile vor fi trecut şi când vom fi ajuns la slava de unde vine acum puterea. Această perspectivă încurajează inima la răbdare şi este pusă nu numai odată înaintea noastră prin Cuvânt (Iacov 5.8; 2 Tesaloniceni 3.5).

Pe drumul ascultării si al răbdării se află si bucuria, în ciuda a tot ceea ce noi avem de suportat, o bucurie care vine de sus, bucuria pe care Isus o gusta în părtăşia Sa statornică cu Tatăl Său, bucuria despre care este spus: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să fie în voi şi bucuria voastră să fie deplină" (Ioan 15.11; 17.13). Este o bucurie care decurge din siguranţa că Isus trăieşte în slavă, că noi avem slăvitul privilegiu de a cere Tatălui în Numele Său tot ceea ce priveşte nevoile sufletelor noastre; aceasta este o bucurie care, aflându-se în cunoaşterea acestui slăvit Mântuitor, nu poate să ne fie luată (răpită); Ioan 16.22-24. Noi putem astfel să înţelegem aceste îndemnuri repetate ale apostolului de a ne bucura în Domnul, de a fi totdeauna bucuroşi (Filipeni 3.1; 4.4; 1 Tesaloniceni 5.16), cum spune şi apostolul Petru: „crezând în El, voi vă bucuraţi cu o bucurie negrăită şi strălucită" (1 Petru 1.8) şi cum mărturiseşte Ioan, că în părtăşia Tatălui şi a Fiului, bucuria noastră este desăvârşită (1 Ioan 1.4). Minunat lucru este viaţa din Dumnezeu în creştin, viaţă preafericită când ea este înfăptuită, mărturie puternică dată puterii Sale slăvite care lucrează în suflete.

(versetul 12) O adevărată cunoştinţă de Dumnezeu şi a sentimentului tăriei Sale slăvite LUCRÂND în noi pentru a ne face să continuăm cu răbdare si conştiinciozitate mersul nostru creştin potrivit cu cunoaşterea voii lui Dumnezeu produce bucurie, iar această bucurie îşi găseşte expresia în mulţumiri. Ele sunt o manifestare necesară a unei inimi care gustă ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ea. „Mulţumim Tatălui care ne-a învrednicit să avem parte de moştenirea sfinţilor în lumină." Să observăm mai întâi că nu este spus „ne face vrednici". Nu este vorba de un lucru de atins (adică la care trebuie să ajungem) şi în care s-ar face progrese, ci de o poziţie care ne-a fost dată, de un har care ne-a fost

acordat şi pe care îl posedăm: „El ne-a făcut vrednici": acesta este un fapt. De aceea Dumnezeu este introdus aici sub Numele Său de TATĂ. Cînd este vorba de mersul nostru şi de responsabilitatea noastră, avem de-a face cu DUMNEZEU, noi creştem prin cunoaşterea lui DUMNEZEU. Dar dacă este vorba de legătura noastră cu El, harul este prezent şi Dumnezeu este înfăţişat ca Tată. Aşa este scris: „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu" (1 Ioan 3.1).

Harul despre care se vorbeşte aici este de a avea parte de „moştenirea sfinţilor în lumină." „Dumnezeu este lumină" (1 Ioan 1.5); acesta este domeniul în care El locuieşte, înlăturând orice întuneric. Această lumină este sfinţenia si curăţia desăvârşită, în afară de orice pată (murdărie), arătând în acelaşi timp tot ceea ce este sau nu conform cu natura Sa. Nu se poate fi în legătură cu Dumnezeu decât în această lumină (1 Ioan 1.6-7); şi pentru aceasta, trebuie să fii „sfânt", separat de murdărie, ca El. „Moştenirea" — partea sfinţilor — este în lumină, în Dumnezeu Însuşi. Cine s-ar putea lăuda să ajungă acolo? Dumnezeu singur, prin atotputernicia Sa, ar putea să ne facă în stare sau vrednici de aceasta (ca să ajungem acolo) şi El a făcut-o în harul Său. Partea noastră, a fiecăruia din noi, este acolo; noi suntem cu sfinţii acolo unde Dumnezeu Se află, în lumină.

Noi avem privilegiul să locuim şi să ne mişcăm în regiunea cerească şi preafericită. Să ne fie dat să o înfăptuim.

(versetul 13) în starea noastră naturală (firească) nu eram acolo. Noi ne aflam sub „puterea întunericului", sub influenta Satanei si sub stăpânirea sa (vedeţi Faptele Apostolilor 26.18 şi Efeseni 6.12), care este domnul acestui întuneric (2 Corinteni 4.4). Întunericul în care Satan acţionează şi exercită puterea sa asupra omului devenit robul său prin păcat este în contrast izbitor c u lumina în care Dumnezeu locuieşte, care este natura Sa chiar, şi unde El dă prin har o parte sfinţilor. El a lucrat fată de ei în harul Său nemărginit şi, intervenind în atotputernicia Sa, El i-a „eliberat" de puterea sub care ei erau. Din domeniul în care Satan domneşte, zdrobind lanţurile lor şi deschizând uşa temniţei lor întunecate, El i-a introdus în împărăţia luminii. Preţuim noi cum trebuie acest har imens?

Dar există mai mult încă. „Dumnezeu este iubire" ca şi „lumină" şi împărăţia luminii este de asemenea aceea a iubirii. El ne-a eliberat de sub puterea întunericului şi ne-a strămutat în împărăţia „Fiului dragostei Sale." Acesta este iarăşi un fapt, este o poziţie în care ne-au aşezat harul Său suveran şi puterea Sa. „Strămutaţi" arată ca un efort al puterii care ne eliberează, care ne smulge de sub puterea duşmanului şi care, după ce i-a răpit prada, o duce mai departe de lovitura sa, într-un loc unde puterea sa vine să zdrobească.

Noi suntem aici sub paza unei iubiri atotputernice. Aşa cum cineva a spus: „Aici nu este o normă, un principiu iudaic pentru om; este o operaţie a puterii lui Dumnezeu care ne tratează ca fiind complet şi prin natură robi ai Satanei şi ai întunericului, şi ne aşază printr-un act al acestei puteri într-o poziţie şi o relaţie cu totul noi faţă de El însuşi. Să remarcăm că regăsim într-adevăr aici

În principiu ceea ce este exprimat în Efeseni 1.4-5 si 2.1-6. Dar acolo este lucrul el însusi aşa cum el este în gândul lui Dumnezeu, după sfaturile Sale; în Coloseni este faptul că noi avem parte în acest lucru.

„Împărăţia Fiului dragostei SALE" este singura dată când această expresie se află în Noul Testament. împărăţia este înfăţişată sub diferite aspecte în Scriptură. Este împărăţia cerurilor, împărăţia lui Dumnezeu, împărăţia Tatălui, împărăţia Fiului Omului.

În acest ultim caz este vorba de arătarea slăvită a Domnului Isus pentru a judeca şi cârmui pământul (Apocalipsa 11.15; Matei 25.31 etc.). Aici în versetul nostru vedem legătura veşnică a Domnului cu Tatăl, ca Fiul Său unic, de aceeaşi esenţă cu El şi Obiectul iubirii Sale de nespus, împărăţia este sfera actuală, invizibilă şi cerească, unde această legătură este manifestată şi unde ea este cunoscută de aceia care sunt introduşi în ea, care au fost strămutări aici.

Persoana adorabilă a Fiului ne este înfătisată aici ca desfătarea veşnică a Tatălui; este mai mult decât slava, sau este partea cea mai înaltă a ei, cea mai minunată, este iubirea din sânul Tatălui, revărvlndu-se peste Fiul Său. Şi acolo noi suntem aduşi ca să-L contemplăm şi să-L adorăm. Cât de mult acest adevăr leagă inima de Isus şi ne eliberează de porunci! Cu acest Fiu al dragostei Tatălui, Colosenii erau uniţi si noi de asemenea suntem uniţi ca si ei cu El!

Noi suntem în împărăţia iubirii, unde ea domină lotul, unde ea este regula şi legea; noi aparţinem acestei împărăţii preafericite. Să dea Dumnezeu ca noi să gustăm desfătările ei, să preţuim mereu mai mult poziţia pe care harul ne-a dat-o, aşezându-ne în ea.

(versetul 14) „În care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor." Iată temelia pe care, în dreptate, noi am putut să fim făcuţi în stare de a avea partea noastră în lumină şi o intrare şi un loc în împărăţia Fiului dragostei Lui. Mântuirea este în acelaşi timp manifestarea iubirii divine faţă de noi. Această mântuire, această răscumpărare a fost săvârşită de El, Fiul, prin lucrarea crucii; şi cât priveşte eficacitatea sa şi roadele sale permanente, ea este şi rămâne în El. Rezultatul personal al răscumpărării este „iertarea păcatelor." Iertaţi în baza răscumpărării săvârşite, noi avem parte de moştenirea sfinţilor în lumină, suntem eliberaţi de sub puterea Satanei şi aşezaţi în împărăţia Fiului, unde iubirea are deplina şi suverana sa manifestare. Ce har!

(versetul 15) Fiul fiind astfel introdus ca obiect suprem al iubirii Tatălui, Duhul Sfânt, prin pana apostolului, desfăşoară înaintea noastră toată slava care îi aparţine, toate demnităţile cu care El este îmbrăcat. Până la versetul 20 nu mai este vorba decât despre El şi deloc despre noi. Chiar dacă se spune despre Adunare (versetul 18), nu este nimic despre privilegiile sale, despre slava sa proprie, ci este legătura sa cu Hristos, şi pentru a înălţa în aceeaşi măsură slava Lui. Şi El este pus astfel înaintea Colosenilor pentru ca să-i scape de pericolul în care ei erau de a fi robiţi de jugul poruncilor. Numai Fiul este Acela care ne eliberează (Ioan 8.36). Înainte de a intra în examinarea acestei slave a Fiului, să observăm că, în tot acest pasaj, 13-20, îl vedem fie în caracterul Său de Om pe pământ, împlinind mântuirea (versetul 14), fie ca Omul slăvit (versetul 18) sau în sfârşit în existenţa Sa veşnică (versetul 17), dar pretutindeni este EL, Persoana adorabilă a Fiului; El este totdeauna, ceea ce El este în El însuşi, în esenţa Sa divină.

Mai întâi El este „chipul Dumnezeului Celui nevăzut". Aceasta este prima însuşire a slavei Sale personale. Pretutindeni în Scriptură găsim această afirmaţie: Dumnezeu este nevăzut. Aceasta nu vrea să zică nevăzut din punct de vedere fizic, ci că El n-ar putea fi cunoscut, contemplat în El însuşi, în esenţa Sa şi în perfecţiunea Sa, de nici o creatură. Aceasta a spus Domnul lui Moise (Exod 33.20).

Duhul Sfânt spune: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu" (Ioan 1.18). Apostolul Pavel scrie lui Timotei, vorbind despre Dumnezeu: „Singurul care are nemurirea, care locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea" (1 Timotei 6.16).

Dar Hristos este chipul Dumnezeului nevăzut: El prezintă în natura Sa, în fiinţa Sa, ceea ce este Dumnezeu, slava Sa, atributele Sale, perfecţiunea Sa morală, caracterul Său. Este ceea ce El este, nu ceea ce El era, nici ceea ce El a devenit. Dar fiind astfel, si devenind Om, El a manifestat în creaţie ceea ce Dumnezeu este. El a fost pe pământ „Dumnezeu arătat în trup" (1 Timotei 3.16). Dacă nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu, Fiul Unic, care este în sânul Tatălui, El L-a făcut cunoscut (loan 1.18). El a descoperit din plin în Persoana Sa Fiinţa şi însuşirile lui Dumnezeu în ochii oamenilor, căci cine îl văzuse, a văzut pe Tatăl (loan 14.9) — şi în ochii îngerilor, căci ca Dumnezeu arătat în trup este zis: „Văzut de îngeri".

În El, deci, Fiul dragostei Sale, chipul lui Dumnezeu, Dumnezeu a fost în chip desăvârşit descoperit. Eu nu pot să-L văd pe Dumnezeu, să-L cunosc pe Dumnezeu, decât prin Hristos şi în Hristos. Când îl cunosc pe Hristos, eu îl cunosc pe Dumnezeu în slavă, în putere, în sfinţenie, în dreptate, în iubire. El a arătat aceste însuşiri pe pământ, El le manifestă în cer (2 Corinteni 4.6). Dar El L-a arătat şi-L arată pentru că EL ESTE în El însuşi chipul lui Dumnezeu, „strălucirea slavei Lui şi reprezentarea exactă a Fiinţei Lui" (Evrei 1.3).

Adam a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Aceasta se referă la poziţia sa ca centru şi cap în creaţia care îi era supusă. în acest sens el era icoana (chipul) lui Hristos. Dar Hristos, Fiul Unic, este chipul lui Dumnezeu, înainte chiar ca vreo creaţie să fi existat, în care El să fi putut arăta pe Dumnezeu. Si de aceea, fiind astfel, când intră în creaţie vine pentru a fi aici Centru şi Cap al tuturor lucrurilor. El nu poate să ocupe aici alt loc. De aceea este spus despre El că este „Cel întâi-născut peste toată creaţia." Este aici un nume de legătură care exprimă supremaţia Sa asupra a tot ce a fost creat. Nu este deloc vorba de timp, ca şi cum apostolul ar fi vrut să spună că El era prima dintre creaturi. Este o expresie analoagă cu aceea de care Se serveşte Dumnezeu pentru a arăta excelenţa lui Solomon mai presus de ceilalţi împăraţi: „Voi face din el întâiul-născut, cel mai înalt dintre împăraţii pământului" (Psalmul 89.27).

(versetul 16) Acest verset care se leagă de cel precedent prin cuvântul „pentru că" ne spune motivul care înalţă astfel pe Hristos mai presus de creaţie. Pentru că El a făcut-o, El este Creatorul. Aceasta este o altă slavă a Sa care este pusă înaintea noastră. Astfel Hristos, Fiul unic, este clar despărţit de creaţie. El este Creatorul si nu o creatură. Nimic nu stabileşte mai cu putere divinitatea Sa, ca expresia de care se serveşte apostolul şi pe care ar trebui s-o redăm prin „în El au fost create toate lucrurile", arată că puterea creatoare se află în EL. După ce a cuprins creaţia într-un chip general, în aceste cuvinte „toate lucrurile", apostolul insistă expunând în mod amănunţit aceste lucruri, pentru ca să răspundă erorilor pe care unii învăţători căutau să le răspândească. Ei pretindeau că nişte îngeri ar fi fost aleşi de Dumnezeu pentru a crea lumea. Nu, spune Pavel, „toate lucrurile" fie „în ceruri" fie „pe pământ", universul întreg a fost făcut prin puterea creatoare a Fiului. Şi pentru a nu lăsa nici o îndoială, el adaugă „cele văzute şi cele nevăzute", înţelegând prin acestea din urmă aceste fiinţe inteligente, aceste duhuri care populează lumea care nu cade sub simţurile noastre si care departe de a fi fost agenţi ai creaţiei, nu sunt decât creaturi. Şi printre ele, el menţionează pe cele mai înalte, scaune de domnii, domnii, căpetenii, autorităţi. El pune astfel capăt venerării cu care ar fi voit să se înconjoare nişte creaturi, cultului idolatru pe care ar fi fost împinşi să liL aducă (capitolul 2.18). El arată astfel pe Fiul, înălţat mai presus de toate, în demnitatea Sa divină de Creator, prin care există toate lucrurile şi ţinând seama de cine, pentru cine au fost create. în El este puterea creatoare; El a exercitat-o creind toate lucrurile — ele au fost create de El şi pentru El, astfel că El le posedă ca având drept la ele. Comparaţi cu această declaraţie a apostolului şi cu aceea care urmează, la versetul 17, cuvintele sfinţilor glorificaţi care cădeau înaintea Celui care este aşezat pe scaunul de domnie şi care este viu în vecii vecilor: „Vrednic eşti, Doamne şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava, cinstea şi puterea, pentru că Tu ai creat toate şi prin voia Ta stau în fiinţă şi au fost create" (Apocalipsa 4.11).

(versetul 17) Pentru a fi Creatorul tuturor lucrurilor, trebuia ca El să fi fost înaintea lor. Preexistenţa Sa este deci afirmată; El este mai înainte de toate lucrurile. Să remarcăm că Pavel nu spune ca loan: „La început era Cuvântul." Evanghelistul prezintă istoria Cuvântului veşnic. Iată pentru ce el zice: „El era." Pavel exprimă permanenta fiinţei în Hristos: „înainte de toate lucrurile El este, El dăinuie." Aceasta este o nouă dovadă a divinităţii Sale veşnice, ca si atunci când Domnul însuşi spune: „înainte ca să fi fost Avraam, Eu sunt" (loan 8. 58), şi nu „eram". Să remarcăm grija pe care o pune Cuvântul în a scoate în relief excelenta măreţie a lui Hristos. » Dar aceste lucruri pe care El le-a creat cum dăinuiesc? Cine susţine fiinţa lor? Continuă ele existenţa lor prin ele însele? Nu, ele ar cădea repede în dezordine, în neant. Aceeaşi putere creatoare care le-a scos din neant le împiedică să cadă din nou în nefiinţă; ea este indispensabilă păstrării lor. Aşa cum este spus la Evrei: „...ţinând toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui..." (Evrei 1.3).

În ce măreţie ne apare Persoana Fiului! îmbrăcat cu toate însuşirile care nu aparţin decât unei Persoane divine, El S-a umilit atât de mult încât a devenit asemănător nouă pentru a ne răscumpăra! Sufletele noastre să se plece înaintea Lui şi să-L adore! EL ESTE VREDNIC DE ACEASTA.

(versetul 18) Ajungem acum la o nouă slavă a lui Hristos, la un alt fel de supremaţie. L-am văzut în slava strâns legată de PERSOANA Sa, şi în slava Sa de Creator al tuturor lucrurilor, ca Acela care le ţine şi pentru care ele au fost făcute. Acum îl vedem mai presus de orice ca Om, ca Om înviat, care a biruit moartea, şi astfel El ocupă şi primul rang într-o sferă cu totul nouă — sfera noii creaţii. Si acolo El Se află în legătură cu alţii care aparţin acestei noi creaţii şi sunt părtaşi la slava Sa, în virtutea răscumpărării pe care El a săvârşit-o şi a puterii de viaţă care este în El.

„El este Capul Trupului, al Bisericii." Aceia pe care El i-a răscumpărat, care prin El au iertarea păcatelor lor (versetul 14), formează această Adunare, Trupul al cărui Cap este El. Expresia CAP indică autoritatea, şi trebuie să ţinem minte gândul acesta, privindu-L pe Hristos înviat. El este CAPUL. Dar expresia CAPUL cuprinde mai mult decât atât. Ea indică unirea intimă în care se află răscumpăraţii cu Hristos. După cum mădularele trupului sunt indisolubil legate de cap, tot astfel fiecare creştin este indisolubil legat de Hristos, Capul, în cer. Şi totalitatea lor formează un trup. Colosenii aveau mare nevoie ca această unire cu Hristos să le fie reamintită. Câţi creştini în zilele noastre uită acest adevăr esenţial, atât de bogat în preţioase urmări practice!

„El este începutul." Mai înainte (versetele 16, 17), L-am văzut pe Hristos în divinitatea Sa veşnică, că este începutul vechii creaţii, a creaţiei naturale, dacă se poate spune astfel. Prin puterea Sa divină El a creat lumile. Aici, 11 vedem ca Om (dar în virtutea slavei Sale divine), că este începutul noii creaţii (vedeţi Apocalipsa 3.14). Este puterea divină exercitându-se nu creind (scoţând) fiinţele din neant, ci în domeniul morţii, pentru a aduce la viaţă pe aceia care erau ţinuţi sub această putere a morţii. Or Hristos este începutul acestei vieţi noi, în afară de puterea morţii, El care ca Om a binevoit să Se supună ei, dar care a nimicit-o prin învierea Sa din morţi. De aceea El este numit „Cel întâinăscut dintre cei morţi." El, Cel dintâi, a ieşit din mormânt, în puterea de viaţă a unei vieţi nepieritoare, asupra căreia moartea nu mai are putere. Şi în această viaţă El îi introduce pe aceia pe care i-a răscumpărat, mădularele Trupului Său, Adunarea, împotriva căreia porţile Locuinţei Morţilor nu au nici o putere.

„întâi-născut peste toată creaţia", în fruntea ei ca Creator al tuturor lucrurilor, El este de asemenea „întâi-născut dintre cei morţi", în fruntea noii creaţii, ca biruitor al puterii duşmanului, „pentru ca în toate să aibă cel dintâi loc." El are deci o dublă supremaţie, ca Creator şi Cap al Bisericii. în aceste două sfere se desfăşoară slava lui Dumnezeu: în aceste două sfere El ocupă primul loc. Cât de mare este slava PERSOANEI Sale!

(versetul 19) „Căci toată plinătatea şi-a găsit plăcerea să locuiască în El."Avem aici cauza a ceea ce precede, ca şi a ceea ce urmează. „Toată plinătatea locuieşte în El." Şi dacă întrebăm care este această plinătate, versetul 9 din capitolul următor ne-o spune: „în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii." în Hristos — Om locuieşte toată plinătatea Dumnezeirii. Şi astfel Dumnezeu a fost din plin descoperit în El. Tot ceea ce Dumnezeu este ca putere creatoare şi de viaţă, în înţelepciune, în iubire, a fost manifestat în Hristos om, pentru că toată plinătatea Dumnezeirii locuieşte în El. Acesta este Mântuitorul slăvit pe care noi II cunoaştem şi de care ne bucurăm. Prin Duhul Sfânt a cărui plinătate era în El şi pe care El ni-L împărtăşeşte, noi îl cunoaştem pe Tatăl, descoperit în Fiul, îl cunoaştem pe Fiul dragostei Tatălui. Preţios har pentru noi! Să dea Dumnezeu ca noi să ne oprim privirile asupra Lui, în care toată plinătatea a vrut să locuiască, şi să dea Dumnezeu ca inimile noastre să se bucure totdeauna mai în întregime de tot ceea ce El descoperă!

(versetul 20) „Şi prin El să împace toate lucrurile, cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât şi lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui."

Avem aici o nouă slavă a lui Hristos, lucrarea de împăcare pe care El a împlinit-o şi pe care El nu o putea săvârşi decât pentru că „toată plinătatea Dumnezeirii locuieşte trupeşte în El." Pentru o astfel de lucrare El trebuia să fie Om, dar trebuia de asemenea să fie Dumnezeu, totuşi o singură Persoană, HRISTOS.

Din cauza păcatului, creaţia era pângărită, depărtată de Dumnezeu, în afară de orice legătură cu El, cu plinătatea. Dar plinătatea Dumnezeirii a vrut, aceasta a fost buna Sa plăcere, să împace toate lucrurile cu Sine, să apropie de ea toate lucrurile, să repună toate lucrurile în legătură imediată cu Dumnezeu, fiind făcute potrivite pentru aceasta. Această împăcare are loc pe temeiul lucrării săvârşite de Hristos pe cruce: „făcând pace prin sângele crucii Lui."

Trebuie să luăm bine seama că temelia este pusă, că pacea este făcută, în virtutea jertfei aduse pe cruce; astfel cum este spus în altă parte: „... La sfârşitul veacurilor, El S-a arătat o singură dată ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa" (Evrei 9.26). Şi iarăşi zice: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" (loan 1.29). Dar puterea divină nu a intervenit încă pentru a aşeza efectul acestei împăcări a tuturor lucrurilor în ceruri şi pe pământ pentru a introduce acest nou regim în care totul va reintra în ordine, în care cerul şi pământul, eliberate de prezenţa şi puterea răului, se vor bucura de legătura lor cu Dumnezeu şi de binecuvântările care rezultă din ea, în care toate lucrurile vor fi făcute curate pentru Dumnezeu după toată valoarea jertfei lui Hristos. O primă manifestare a acestei împăcări va avea loc în mileniu, atunci când se va împlini acel cuvânt: „Bunătatea şi adevărul s-au întâlnit; dreptatea şi pacea s-au sărutat. Adevărul va încolţi din pământ şi dreptatea va privi din ceruri" (Psalmul 85). Orice manifestare a răului va fi înlăturată, atunci când cerurile noi şi pământul nou în care va locui dreptatea (2 Petru 3.13, Apocalipsa 21.1-5) vor fi aşezate, când răul va fi cu totul izgonit din ele; împacarea va avea deplinul său efect. Aceasta asteptînd noi, după făgăduinţa Lui.

(versetul 21) Dar lucrarea împăcării este dublă. Este împăcarea lucrurilor care este încă viitoare; este împăcarea persoanelor, adică a credincioşilor, fapt deja împlinit. „Şi pe voi, care odinioară eraţi străini şi vrăjmaşi prin gândurile voastre, prin fapte rele, El v-a împăcat acum, în trupul Lui de carne, prin moarte." Aceasta era trista stare firească în care se găseau aceia care acum sunt împăcaţi. Ei nu erau numai pângăriţi prin păcat, cum este creaţia, ci străini şi vrăjmaşi ai lui Dumnezeu prin gândirea lor în lucrările rele.

Noi avem aici oameni, creaturi inteligente, având o minte (o judecată), o facultate mintală care îi pune mai presus de animal, şi îi face capabili să fie într-o legătură conştientă cu Dumnezeu. Dar păcatul i-a despărţit şi îndepărtat de Dumnezeu, în ce priveşte gândirea lor. Ei nu-L cunosc, nu mai sunt în legătură cu El: ei sunt cu totul străini, îndepărtaţi de Dumnezeu, şi mintea lor întunecată s-a întors spre rău, în aşa măsură încât ei sunt nu numai străini de lucrurile divine, ci vrăjmaşi ai lui Dumnezeu. Şi această stare morală se arată „în fapte rele." Astfel de fiinţe prin harul divin sunt acum împăcate, apropiate de Dumnezeu, cunoscându-L, făcute în stare de a fi în legătură cu El şi de a se bucura de prezenţa Sa şi de iubirea Sa. Hristos a adus acest rezultat: în virtutea lucrării desăvârsite pe care El a făcut-o în trupul Său de carne, suferind şi murind, împăcarea a fost înfăptuită. Şi acum deja credincioşii se bucură de binefacerile (foloasele) acestei împăcări, ale cărei roade slăvite şi binecuvântate totuşi nu vor fi deplin văzute decât în slavă, cum vedem în versetul următor. Să observăm în treacăt că apostolul face o aplicare personală la Coloseni a acestui mare şi preţios adevăr: „Şi pe voi" le spune el, insistând asupra acestei poziţii excelente pe care ei o au în Hristos, şi pe care El singur, prin moartea Sa, putea să le-o dea. Să observăm că aceste două împăcări ale lucrurilor şi ale persoanelor sunt înfăţişate ca tip la capitolul 16 din Levitic, versetele 15, 16 şi 33. Sângele era pus pe capacul ispăşirii, şi ispăşirea, pacea era făcută. Apoi se făcea stropirea sângelui peste cortul întâlnirii şi uneltele sale pentru a le curăţi. Astfel era făcută ispăşire pentru Locul Preasfânt, pentru cortul întâlnirii şi pentru altar şi în plus pentru preoţi şi pentru popor.

(versetul 22) Iată rezultatul final şi slăvit al împăcării persoanelor: ca să vă facă să vă înfăţişaţi înaintea Lui sfinţi, curaţi si fără vină. Fără îndoială că în Hristos, după planurile veşnice ale lui Dumnezeu, noi suntem deja înaintea lui Dumnezeu „sfinţi şi fără pată în dragoste" (Efeseni 1.4); de altă parte, noi trebuie să fim, în mersul nostru în mijlocul lumii, „fără vină şi curaţi, copii ai lui Dumnezeu neîntinaţi" (Filipeni 2.15); dar aici este scopul final, în slavă să fim înfăţişaţi „sfinţi, curaţi şi fără vină" înaintea lui Dumnezeu, aşa cum citim în Iuda: „Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere şi să vă aşeze fără vină şi plini de bucurie înaintea slavei Sale..." (versetul 24).

Astfel, în timp ce toate lucrurile, în ceruri şi pe pământ vor fi împăcate într-o zi şi vor fi scena de binecuvântări glorioase, creştinii sunt deja acum împăcaţi şi, bucurându-se de avantajele acestei împăcări, aşteaptă să se afle în cer aşa cum Dumnezeu îi vrea si cum Hristos îi va fi făcut. Vinovaţii, rămaşi în păcatele lor, deoarece L-au respins pe Hristos şi lucrarea Sa, vor fi în afara acestei scene slăvite de fericire (Apocalipsa 22.15; 21.8).

(versetul 22) Iată rezultatul final şi slăvit al împăcării persoanelor: ca să vă facă să vă înfăţişaţi înaintea Lui sfinţi, curaţi si fără vină. Fără îndoială că în Hristos, după planurile veşnice ale lui Dumnezeu, noi suntem deja înaintea lui Dumnezeu „sfinţi şi fără pată în dragoste" (Efeseni 1.4); de altă parte, noi trebuie să fim, în mersul nostru în mijlocul lumii, „fără vină şi curaţi, copii ai lui Dumnezeu neîntinaţi" (Filipeni 2.15); dar aici este scopul final, în slavă să fim înfăţişaţi „sfinţi, curaţi şi fără vină" înaintea lui Dumnezeu, aşa cum citim în Iuda: „Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere şi să vă aşeze fără vină şi plini de bucurie înaintea slavei Sale..." (versetul 24).

Astfel, în timp ce toate lucrurile, în ceruri şi pe pământ vor fi împăcate într-o zi şi vor fi scena de binecuvântări glorioase, creştinii sunt deja acum împăcaţi şi, bucurându-se de avantajele acestei împăcări, aşteaptă să se afle în cer aşa cum Dumnezeu îi vrea si cum Hristos îi va fi făcut. Vinovaţii, rămaşi în păcatele lor, deoarece L-au respins pe Hristos şi lucrarea Sa, vor fi în afara acestei scene slăvite de fericire (Apocalipsa 22.15; 21.8).

(versetul 23) Dar a participa la acest sfârşit slăvit, presupune rămânerea în credinţă până la capăt: „Dacă rămâneţi negreşit întemeiaţi şi neclintiţi în credinţă, fără să vă abateţi de la nădejdea Evangheliei pe care aţi auzit-o." Acest „negreşit" este introdus aici din cauza pericolului care îi ameninţa pe Coloseni de a se lăsa abătuţi de la nădejdea slăvită a Evangheliei, această nădejde „păstrată în ceruri" pentru cei care stăruiesc. „A se abate" sau mai precis „a se lăsa abătuţi", în textul original este o expresie foarte tare care înseamnă pur şi simplu: „a fi (luat) dus departe de", ca o corabie dusă de furtună departe de port. Acesta era pericolul la care îi expuneau pe Coloseni învăţătorii mincinoşi cu poruncile lor iudaice şi cu speculaţiile lor filozofice.

„Dacă", în Cuvânt, se referă la responsabilitatea noastră în această lume, şi nu la poziţia noastră în Hristos. Aceşti „dacă" se adresează conştiinţei si sunt destinaţi să împiedice pe creştin de a adormi într-o falsă siguranţă şi de a slăbi în mersul său. In acelaşi timp, când găsim în Cuvânt aceste înştiinţări atât de serioase, noi citim aici de asemenea promisiuni mângâietoare, pentru a încuraja pe aceia care doresc să umble cu credincioşie şi care simt slăbiciunea lor. Dumnezeu a făgăduit că-i va păzi pe cale şi în aceste făgăduinţe nu există deloc „dacă" (vedeţi Iuda 24; 1 Corinteni 1.8; 10,13 etc.).

Apostolul, la începutul acestui verset (23), cum am văzut, a adresat un cuvânt serios Colosenilor, spunându-le: „Negreşit, dacă rămâneţi în credinţă, întemeiati si neclintiti si nelăsându-vă abătuti (sau duşi departe) de la nădejdea Evangheliei pe care aţi auzit-o." Pentru a rămâne si a fi neclintiti este necesar să fie întemeiati, înrădăcinaţi. Un arbore fără rădăcini ar fi curând răsturnat de vânt; o casă fără temelie n-ar rezista multă vreme. Trebuia deci ca şi Colosenii să fi fost întemeiaţi privitor la adevărurile înfăţişate credinţei lor, şi în mod special marele adevăr relativ la Persoana si la lucrarea lui Hristos, pe care se întemeiază nădejdea prezentată prin Evanghelie şi care este obiectul acestei Evangheliі. Colosenii au auzit-o şi ei trebuiau să o păstreze. Şi totul ni se aplică şi nouă ca şi lor, în timpurile noastre grele în care circulă atâtea învăţături stricate.

Dar vorbind despre Evanghelia pe care Colosenii au auzit-o, gândul apostolului se îndreaptă asupra sferei vaste în care se exercită puterea Evangheliei şi asupra slujbei slăvite cu care el, Pavel, a fost însărcinat din acest punct de vedere. Cum am văzut (versetul 6), sfera Evangheliei, a harului adus prin Hristos, depăşea iudaismul. Cu bucurie, Iudeii l-ar fi închis în aceste margini strâmte, şi aceasta era una din cauzele împotrivirii lor faţă de Pavel şi chiar faţă de Domnul (Luca 4). Dar harul şi adevărul aduse prin Fiul lui Dumnezeu erau pentru toţi, şi predicarea lor răsuna pretutindeni sub cer — „în toată creaţia". Pavel, apostolul Neamurilor (vedeţi 1 Timotei 2.4-7), devenise slujitorul acestei Evangheliі universale — pentru toţi. El era unealta binecuvântată de care Dumnezeu Se slujea, „un vas ales pentru a duce Numele Domnului înaintea Neamurilor, înaintea împăraţilor şi înaintea fiilor lui Israel" (Faptele Apostolilor 9.15).

(versetele 24-25) O a doua slujbă i-a fost încredinţată apostolului; el a fost făcut „slujitorul Adunării", Trupul lui Hristos. El reaminteşte iarăşi aici acest mare adevăr: Adunarea este Trupul lui Hristos, compus cum vedem în epistola către Efeseni, din Iudei şi din Neamuri uniţi pe acelaşi temei şi bucurându-se de aceleaşi privilegii. Aici este taina despre care este vorba mai departe. In Efeseni, apostolul se ocupă de această Adunare a Iudeilor şi a Neamurilor (capitolul 2.11, 22). Aici, în Coloseni, el vorbeşte mai ales despre Neamuri şi despre privilegiile de care ele se bucură ca introduse în Adunare.

Dar ca „slujitor al Adunării", ca descoperitor al tainei Adunării fată de Neamuri, ca unealtă de care Dumnezeu Se slujise pentru a le introduce (pe Neamuri) în Adunare, apostolul a avut de suferit şi încă „în lanţuri". Iudeii, popor religios după firea lor, nu puteau suporta harul care se întindea peste toţi şi îi punea pe aceeaşi treaptă ca şi Neamurile, ca păcătoşi şi având nevoie de acelaşi har. De aici, vrăjmăşia lor contra lui Pavel, de aici suferinţele lui din partea lor.

Dar el putea să spună cu o inimă pe care o umplea bucuria de a vesti harul nemărginit al lui Dumnezeu: „Acum", în momentul prezent în care el era în lanţuri, „acum, eu mă bucur în suferinţele mele pentru voi." Din cauza lor, pentru că le-a vestit Evanghelia, el a suferit, dar iubirea lui Hristos care strângea mereu inima lui, îl făcea să găsească bucurie chiar în suferinţele pe care el le îndura pentru aceia care -erau obiectele iubirii lui Hristos si a lui. Aceasta este natura, si acestea sunt efectele adevăratei iubiri. Şi aceasta ne face să înţelegem cuvintele care urmează: „împlinesc în trupul meu ceea ce rămâne (încă de suferit) din suferinţele lui Hristos pentru Trupul Său care este Biserica". Din iubire pentru Adunare, Hristos a suferit ca să o răscumpere, aşa cum este spus: „Hristos a iubit Biserica şi S-a dat pe Sine însuşi pentru ea" (Efeseni 5.25). Din iubire pentru Hristos şi pentru Adunarea Sa, Pavel îndura suferinţe, ca să o strângă la un loc dintre Iudei şi Neamuri; astfel el împlinea în trupul său ceea ce rămânea de suferit din suferinţele lui Hristos pentru Trupul Său care este Adunarea. Astfel el avea parte de suferinţele lui Hristos („părtăşia suferinţelor Lui": Filipeni 3.10) pentru Trupul Său care este Adunarea; astfel, în slaba noastră măsură, noi putem de asemenea să cunoaştem părtăşia suferinţelor Lui, şi o vom cunoaşte, dacă iubim cu adevărat ceea ce este scump inimii lui Hristos, „Adunarea Sa", „perla de mare preţ" pentru care, ca să o dobândească, a părăsit tot ce avea (Matei 13.45-46). în mijlocul unei lumi vrăjmaşă lui Hristos, înconjuraţi de o mulţime căreia îi convine mai bine o religie de forme şi care se asociază cu lumea, dacă inima noastră este alipită de un Hristos ceresc şi de o Adunare tot cerească, noi vom avea de suferit.

Pavel era deci slujitor al Adunării şi ca atare suferea. Dar la această slujbă care îi fusese încredinţată „potrivit administrării pe care mi-a dat-o Dumnezeu" faţă de Neamuri, se potrivea un lucru remarcabil: „slujitor al Adunării", pentru a ,.întregi Cuvântul lui Dumnezeu."

Aceasta nu vrea să spună că după scrierile insuflate ale lui Pavel, n-au mai fost altele. Noi ştim îndeosebi că loan a scris pe ale sale cu mult mai târziu. Dar taina Adunării a fost încredinţată lui Pavel, era ultimul subiect care, după ce a fost ascuns din veşnicii si în toate veacurile, era acum făcută cunoscută prin mijlocirea lui Pavel. Astfel el întregea Cuvântul lui Dumnezeu, astfel acest Cuvânt era complet şi nimic nu putea să fie adăugat la el, privitor la subiectele pe care Dumnezeu le prezintă aici. „Totalitatea acestui Cuvânt este înaintea noastră, totalitatea demonstrată prin subiectele pe care le cuprinde. Toate subiectele pe care Dumnezeu a voit să le trateze în Cuvântul Său simt în întregime completate, şi acest fapt exclude orice alt subiect pe care ar putea cineva să pretindă să-l introducă. Legea, împărăţia, Persoana lui Hristos, viaţa în El, căile lui Dumnezeu au fost deja puse înainte; învăţătura despre Adunare rămânea să fie descoperită." (Studii aspura Cuvântului lui Dumnezeu.)

(versetele 26-27) Iar această taină a fost ascunsă din veşnicii şi în toate veacurile. Epocile precedente, generaţiile trecutului nu au ştiut nimic despre ea. Cu privire la această taină, „tăcerea a fost păstrată timp de veacuri" (Romani 16.25). Prorocii şi Israel nu au cunoscut-o deloc;

îngerii au ignorat-o până la descoperirea ei, prin formarea Adunării (Efeseni 3.9-10). Dar „acum Dumnezeu a arătat-o sfinţilor Săi." în Epistola către Efeseni, citim că „taina... n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte generaţii, cum a fost descoperită acum sfinţilor Săi apostoli şi proroci, prin Duhul" (Efeseni 3.5). Epistola către Romani spune: „Taina... a fost arătată acum prin scrieri profetice, la porunca Dumnezeului Celui veşnic, si a fost adusă la cunoştinţa tuturor Neamurilor, pentru ascultarea credinţei" (Romani 16.26). Aflăm deci, din aceste pasaje reunite, că taina descoperită apostolilor şi prorocilor a fost arătată prin scrieri profetice Neamurilor, printre care se găseau şi Colosenii. Nu ar trebui să tragem concluzia de aici că numai prin scrieri era arătată taina. Apostolii şi prorocii vorbeau de asemenea despre ea, fără îndoială, în învăţăturile lor. Dar nouă, scrierile lor profetice ne-o fac cunoscută.

Dumnezeu deci a arătat taina „sfinţilor Săi, cărora Dumnezeu a voit să le aducă la cunostintă care sunt bogăţiile slavei tainei acesteia printre Neamuri, adică Hristos în voi, nădejdea slavei." Aşa cum am remarcat, în epistola către Coloseni, apostolul nu se ocupă, ca în aceea către Efeseni, de unirea Iudeilor şi a Neamurilor într-un singur Trup, care formează Adunarea. Aici totul se referă numai la Neamuri. Taina, a cărei descoperire îi făcea să cunoască, ei, altădată străini, fără Dumnezeu şi fără nădejde, introducerea lor în binecuvântările divine în Hristos, era într-adevăr un lucru slăvit. Slava acestei taine era mare. Dumnezeu preamărea în ea (în taina aceasta) înţelepciunea Sa, iubirea Sa şi harul Său fără margini. Apostolul întăreşte însă expresia gândului său, el, a cărui inimă era plină de desăvârşirea acestei taine care îi preamărea atât de mult pe Hristos şi lucrarea Sa.

El spune că Dumnezeu a făcut cunoscut sfinţilor „bogăţiile slavei tainei acesteia." Se vede strălucind aici nu numai slava lui Dumnezeu şi a lui Hristos, ci bogăţiile de binecuvântări răspândite peste Neamuri, nu binecuvântări vremelnice, ca acelea pe care puteau să le aştepte Iudeii, ci binecuvântări cereşti, spirituale şi veşnice în Hristos — „bogăţiile nepătrunse ale lui Hristos" (Efeseni 3.8-10).

Şi apostolul rezumă într-un singur cuvânt ce sunt aceste bogăţii acordate Neamurilor, arătând de asemenea în acest fel descoperirea lor de ceea ce Iudeii trebuie să aştepte: „Adică HRISTOS în (sau printre) voi, nădejdea slavei." Iudeii aşteptau un Mesia care va fi arătat printre ei în slavă, pe pământ, Neamurile neavând decât o parte secundară (inferioară) la binecuvântarea pe care El o va aduce. însă taina consta în aceasta relativ la Neamuri, Hristos rămânând în ei şi în mijlocul lor, într-un chip nevăzut, şi fiind astfel nu slava însăşi, ci „nădejdea slavei." Acesta era un lucru cu totul nou, despre care scrierile Vechiului Testament nu vorbesc deloc. Aceasta era taina acum descoperită. Hristos ÎN noi, locuind în noi, ce har nemărginit! Să dea Dumnezeu să o pricepem! Şi pe măsură ce o vom pricepe şi o vom gusta, nădejdea asigurată a slavei va deveni de asemenea mai vie. Să observăm iarăşi cât de mult, totul în această epistolă este destinat să ne apropie de Persoana Domnului. Măreţia Sa ca Fiu al dragostei lui Dumnezeu, divinitatea Sa manifestată în creaţie, locul Său de Cap al noii creaţii, plinătatea Dumnezeirii rămânând în El, Acela care împacă toate lucrările şi pe păcătoşi cu Dumnezeu, acestea toate se află în Acela care este în noi şi în mijlocul nostru, „nădejdea slavei."

Ce ne trebuie mai mult? Aceasta închidea usa tuturor visărilor subtile ale filozofilor, legalismului învăţătorilor iudaizanţi, care nu puteau să dea nimic care să fie echivalent cu „Hristos în noi, nădejdea slavei." Tot ceea ce s-ar atinge de slava lui Hristos, scade, micşorează pentru noi nădejdea. Acest Hristos să locuiască deci în inimile noastre prin credinţă (Efeseni 3.17), adică să ne fie dat să înfăptuim prin credinţă acest mare adevăr, pentru ca inimile noastre să fie pline de bucurie, ştiind şi gustând unirea noastră cu El.

(versetul 28) Pavel îl propovăduia pe acest Hristos aşa cum L-a prezentat în tot ceea ce precede (adică în capitolul 1 până aici). Fie că el predica celor neconvertiţi sau că îi instruia pe sfinţi, Hristos era obiectul divin si ceresc al cuvântărilor sale.

Apelurile, îndemnurile şi învăţăturile sale erau după înţelepciunea lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu i-o descoperise prin Duhul Său (1 Corinteni 2.6-10). El se adresa oricărui om, iudeu sau păgân, oriunde s-ar fi aflat, după slujba Evangheliei care i-a fost încredinţată si care se întindea la toată creaţia de sub cer. Dar aceasta nu era numai pentru ca orice om să fie mântuit. în zilele noastre oamenii se opresc prea adesea la acest prim pas. Oricât de important şi de necesar ar fi el, există un al doilea pas de făcut şi apostolul îl arată: „Ca să prezentăm pe orice om desăvârşit în Hristos."

Efectul (urmarea) predicării apostolului, după înţelepciunea şi puterea Duhului lui Dumnezeu, trebuia să fie în cele din urmă „de a prezenta" pe orice om desăvârşit în Hristos, adică ajuns la starea de om mare, în acea stare duhovnicească în care Hristos este cunoscut după descoperirea care este dată despre El; şi, fiind astfel cunoscut de către credincios, acesta este transformat după chipul Său şi îl oglideşte în viaţa sa prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu şi a Duhului Sfânt (vedeţi 2 Corinteni 3.18; Filipeni 3.8-16).

(versetul 29) Acesta era scopul eforturilor lui Pavel; la aceasta lucra el, pentru aceasta se lupta, căci piedici lăuntrice în suflete şi exterioare din partea adversarilor trebuiau să fie biruite. Dar Pavel nu acţiona cu puterea sa proprie, după cum nici nu era apostol prin voia sa sau prin aceea a oamenilor. Totul îi venea de la Dumnezeu, şi el nu voia să aibă nimic decât de la EL. Hristos lucra în el şi prin el cu putere; şi cu această putere el se lupta şi lucra. De aceea rezultatele binecuvântate ale slujbei sale erau evidente. Să dea Dumnezeu ca slujitorii Săi să umble pe urmele sfântului apostol! Prin ce mijloace se efectua această luptă? Ea se petrecea în suflet, privitor la marile subiecte încredinţate apostolului, la nevoile sfinţilor şi la mântuirea păcătoşilor, şi înaintea lui Dumnezeu în rugăciuni.

În rezumat, în acest capitol avem două slave şi priorităţi ale lui Hristos, în vechea creaţie şi în cea nouă; două împăcări corespunzând acestor două slave, aceea a tuturor lucrurilor în ceruri şi pe pământ, şi aceea a persoanelor; două slujbe ale apostolului, aceea a Evangheliei şi aceea în Adunare.

(versetul 1) Apostolul a vorbit într-un fel general despre lucrarea sa şi despre luptele pe care le ducea prin eficacitatea puterii lui Hristos care lucra în el, pentru ca să prezinte pe orice om desăvârşit în Hristos. Dar el voia ca sfinţii care nu-1 cunoşteau personal, care nu-i văzuseră faţa, să ştie de asemenea în chip deosebit viul interes pe care el li-l purta, şi cum inima lui îi îmbrăţişa ca şi pe ceilalţi. El numeşte în mod special şi adunarea din Colose şi pe aceea din Laodiceea, ca având o mare parte în sufletul său, în grija sa şi în rugăciunile sale, în lupta pe care el o ducea pentru adunări. Sfinţii, în aceste două localităţi, erau expuşi la mari pericole; ei riscau să înceteze de a preţui Persoana lui Hristos; noi putem să vedem într-adevăr din scrisoarea Domnului către îngerul Bisericii din Laodiceea că aceste îndemnuri de „a se ţine strâns de Capul" erau foarte necesare. Vai! Laodiceenii nu au tinut seamă de ceea ce le-a fost spus şi au ajuns să se creadă bogaţi fără Hristos (Apocalipsa 3.14-22). Apostolul, al cărui ochi spiritual deosebea starea sufletelor şi vedea ceea ce le ameninţa, se lupta cu putere pentru Coloseni şi Laodiceeni.

(versetele 2 şi 3) Scopul luptei spirituale faţă de aceia pentru care Pavel avea o atât de mare grijă este arătat în aceste versete. „Pentru ca să li se încurajeze inimile, fiind uniţi în dragoste şi să capete bogăţiile siguranţei depline de înţelegere, ca să cunoască deplin taina Ivii

Dumnezeu, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înţelepciunii si ale stiintei." Aici se arată trei lucruri care sunt obiectul luptei şi rugăciunilor lui Pavel pentru Coloseni.

Mai întâi, pentru ca ei să fie mângâiaţi, încurajaţi şi întăriţi potrivit cu tot înţelesul acestui cuvânt (vedeţi 1 Tesaloniceni 3.2 şi 2 Tesaloniceni 2.17).

În al doilea rând, apostolul voia ca ei să fie uniţi în dragoste. Nu doar în dragostea frăţească, în dragostea unora pentru ceilalţi, ci în ceea ce este izvorul oricărei adevărate iubiri şi care singur uneşte într-adevăr, adică iubirea lui Hristos, această iubire cunoscută într-o unire adevărată si conştientă cu Hristos, Capul Trupului, iubire care este legătura desăvârşirii (capitolul 3 versetul 4). Iubirea lui Hristos înfăptuită într-o vie unire cu El, de către toate mădularele Trupului, este ceea ce le uneşte prin harul şi puterea Sfântului Duh.

În sfârşit, în al treilea rând, apostolul se lupta în rugăciunile sale, pentru ca şi Colosenii să capete toate bogăţiile deplinei siguranţe de pricepere, pentru a cunoaşte „taina lui Dumnezeu." Creştinul are nevoie de pricepere pentru a cunoaşte plinătatea adevărului divin, al cărui centru este Hristos. Dar nu este vorba de priceperea firească, care se dedă la tot felul de raţionamente si de speculaţii asupra lucrurilor lui Dumnezeu, şi care astfel se rătăceşte. De priceperea luminată de Duhul Sfânt şi care este totdeauna unită cu dragostea are nevoie creştinul. „Cunoştinţa îngâmfă, dar dragostea zideşte", zice Pavel (1 Corinteni 8.1). „Să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeţi" zice el în altă parte (Efeseni 1.18). Mai mult, apostolul doreşte pentru credincioşii din Colose „o deplină siguranţă de pricepere." Nu este vorba numai de a cunoaşte, ci de a avea siguranţa întreagă că ceea ce a sesizat prin pricepere şi cu inima este adevărul divin, şi aici este Hristos, astfel că nu se şovăie, că ar fi în situaţia de a se întreba dacă nu trebuie să caute altceva. Trebuie să fim din plin asiguraţi că Hristos şi ceea ce avem în El sunt într-adevăr deplinul şi întregul adevăr al lui Dumnezeu. Şi apostolul, pentru a exprima valoarea unei astfel de siguranţe, o prezintă prin aceste cuvinte: „TOATE BOGĂŢIILE." Ce comoară, în adevăr, pentru suflet, de a fi sesizat „taina lui Dumnezeu" şi de a fi din plin asigurat de acest lucru!

Astfel aceste trei lucruri sunt: încurajarea care întăreşte sufletul, dragostea în unirea cu Hristos care îl încălzeşte şi priceperea adevărului care îl luminează. Posesiunea acestor trei haruri te face capabil să te împotriveşti erorii care vrea să te zdruncine, tinde să te despartă de Hristos şi aruncă îndoiala, nesiguranţa şi tulburarea în inimă.

Aceste trei lucruri trebuiau să lucreze împreună ca să-i menţină pe Coloseni în cunoaşterea „tainei lui Dumnezeu." Ce este această taină? Nu este doar ceea ce a fost ascuns de veacuri şi de generaţii privind Biserica, compusă din credincioşi iudei şi neamuri puşi pe acelaşi picior de egalitate şi unită cu Hristos, Capul ei în cer. Este aceasta şi este mai mult. Această taină a lui Dumnezeu înseamnă slăvile Persoanei lui Hristos descoperite în primul capitol şi toată lucrarea răscumpărării cu consecinţele sale nemărginite. Şi de aceea apostolul adaugă: „In care sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi ale cunoştinţei (sau ştiinţei)." Nu este vorba deloc aici de înţelepciunea omenească, care conduce purtarea noastră să fim prudenţi cu privire la ele: cunoştinţa, nici ea, nu este aceea a lucrurilor pe care duhul firesc al omului o dobândeşte prin facultăţile sale; înţelepciunea şi cunostinta se referă aici la lucrurile divine si au drept obiect gândurile lui Dumnezeu, una fiind priceperea adevărului lor şi a relaţiilor lor între ele, şi cealaltă priceperea pe care o ai, dar o pricepere spirituală care le face să fie înţelese şi preţuite.

Aceste două lucruri, „înţelepciune" şi „cunoştinţă" sunt adesea unite de apostolul Pavel (vedeţi capitolul 1.9; 1 Corinteni 12.8; Efeseni 1.17). Toate lucrurile la care se aplică adevărata înţelepciune şi adevărata ştiinţă sunt numite aici „comori", din cauza preţului lor nemărginit: Hristos fiind centrul lor. Tot ceea ce ar tinde la un alt tel decât El, sau care L-ar micşora, ar fi obiectul unei false înţelepciuni si al unei false stiinte.

Să observăm şi cuvântul „ascunse", ceea ce nu vrea să spună că omul nu poate să le cunoască şi să le posede. Duhul Sfânt le descoperă în Cuvânt. Dar omul natural, cu înţelepciunea sa trufaşă şi cu ştiinţa lui deşartă nu poate să le descopere (citiţi 1 Corinteni 2.6-8). Pentru el, aceste comori sunt ascunse, căci el nu-L vrea pe Hristos. „Te laud, Tată, Doamne al cerului şi al pământului", zice Domnul Isus, „pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor" (Matei 11.25). Dar acela care în umilinţă a învăţat să-L cunoască pe Dumnezeu în Hristos, pătrunde prin credinţă mereu mai mult în aceste comori de înţelepciune, de ştiinţă divină, de adevăr, de lumină, care strălucesc în acest centru divin — HRISTOS — şi pe măsură ce el intră aici, inima sa se încălzeşte şi el este pus la adăpost de deşartele căutări ale înţelepciunii şi ale ştiinţei umane. Acesta era scopul apostolului, al cărui gând se poate traduce astfel: „De ce mergeţi să căutaţi voi la toţi aceşti învăţători care pretind că vă duc la înălţimi mai mari decât acelea la care v-a condus creştinismul? In taina lui Dumnezeu pe care El a binevoit să v-o descopere în Hristos sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi ale ştiinţei. în El, în slăvită Sa Persoană, cu care harul Său v-a unit, voi aveţi totul."

(versetul 4) De aici, îndemnul din acest verset: „Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înşele prin cuvinte înduplecătoare", false argumente care ar părea întemeiate pe adevăruri creştine. Sunt discursurile convingătoare care ar avea o aparenţă de înţelepciune, dar care, nefiind scoase din înţelepciunea şi din ştiinţa divină, ar tinde să introducă ceva care ar despărţi sufletul de Hristos.

(versetul 5) Vedem aici iarăşi grija duioasă a lui Pavel pentru creştinii din Colose. „Departe cu trupul" şi chiar fără să-i fi văzut vreodată, el lua totuşi o parte vie la ceea ce privea buna lor stare spirituală. El era cu ei „în duh", gândul său totdeauna ocupat de Hristos, era de asemenea ocupat prin urmare de mădularele Trupului Său, fie pentru a se întrista, dacă era ceva care să fi mers rău, fie pentru a înştiinţa, dacă vreun pericol ameninţa, fie pentru a se bucura dacă se găsea oarecare roadă în umblarea sfinţilor Domnului. Credincios slujitor al învăţătorului său faţă de Adunarea întreagă, şi nu pentru o localitate specială, el este un model pentru cei care sunt chemaţi să aibă parte în aceeaşi lucrare. Fiind deci în duh în mijlocul Colosenilor, el găsea motiv de bucurie în buna rânduială care domnea între ei si în tăria credinţei lor în Hristos. El îi vedea mergând, pentru a spune astfel, în bună ordine de bătaie, ca nişte soldaţi care strânsi unii lângă alţii, se sprijinesc şi se susţin unii pe alţii. Credinţa lor fiind în Hristos, El era obiectul ei, împreună ei se sprijineau pe El; ei n-ar fi vrut să se abată de la Acela care îi mântuise si-i adusese la Dumnezeu; ei au rămas neclintiţi până atunci. Dar duşmanul căuta să-i înşele; el îndrepta armele lui tocmai contra Persoanei acestei Căpetenii adorabile. învătături dăunătoare, iudaice si filozofice, cu înalte pretenţii, tindeau să se strecoare printre ei şi să-i despartă pe nesimţite, fără ca ei să-şi dea seama de acest lucru, de Persoana lui Hristos; şi dacă ei îi ascultau, îndată buna rânduială ar fi stricată, credinţa lor s-ar clătina şi ei ar fi prada vrăjmaşului. Iată pentru ce apostolul recurge la buna rânduială care încă exista şi la credinţa încă neclintită la ei, pentru a-i pune în gardă contra pericolului îngrozitor care îi ameninţa. Cât de mult în zilele noastre, când atâtea speculaţii sunt la modă asupra Persoanei Domnului si tind să o micşoreze, creştinii sinceri care vor să fie credincioşi Domnului lor trebuie să se păzească de aceste idei străine, de aceste nenorocite erori care se prezintă sub aparenţe amăgitoare şi odată primite nu fac nimic mai puţin decât să zdruncine şi să răstoarne credinţa!

(versetele 6 şi 7) Apostolul se sprijină deci pe ceea ce îl bucura şi pe ceea ce el aproba la Coloseni, pentru a-i îndemna să stăruie în ele. Aceasta era ceea ce ei au primit „de la începutul" credinţei lor, şi este foarte însemnat lucru că acesta este un îndemn atât de des repetat în Cuvânt.

Omul vrea să adauge din ale lui, ideile sale proprii, la ceea ce Dumnezeu ne descoperă; el vrea o dezvoltare în afară a ceea ce Scriptura ne prezintă, dar neîncetat Cuvântul ne readuce la ceea ce era „de la început", adică la Hristos, centrul gândurilor lui Dumnezeu. Astfel Pavel spune Colosenilor: „Deci, după cum aţi primit pe Hristos Isus, Domnul, aşa să şi umblaţi în El." Apostolul face apel la ceea ce era în ei o experienţă personală, la ceea ce ei au primit. Şi ce era aceasta? Nu un sistem de doctrine, un ansamblu de adevăruri, ci Hristos însuşi, Persoana Sa devenită obiectul credinţei lor si prin aceasta si al iubirii lor. Si aceasta este Hristos în întregime, cum o exprimă toate numele care îi sunt atribuite: Hristosul, Acela care S-a dat pentru noi; Isus sau Mântuitorul, acesta este Numele său personal, Domnul, Acela care are autoritatea. în jurul lui totul se grupează, totul se ataşează de El şi învăţătura creştină nu este în întregime decât dezvoltarea a ceea ce este El, a ceea ce a făcut El şi a împlinirii planurilor lui Dumnezeu relativ la slava Persoanei Sale. A-L cunoaşte pe Hristos înseamnă a-L cunoaşte pe Dumnezeu, iubirea, viaţa, mântuirea şi slava. A-L fi primit prin credinţă în inimă sub acţiunea şi puterea Duhului Sfânt, înseamnă a avea toate aceste lucruri: ce trebuie mai mult? Trebuie ceea ce apostolul adaugă: „Umblaţi în El", nu numai pentru El, prin El sau cu El, ci IN El, ceea ce implică o părtăşie intimă cu El, care rezultă din conştiinţa pe care noi o avem de a fi uniţi cu El, părtăşie în care noi gustăm tot ceea ce El este ca iubire, har, viaţă, putere şi care are oglindirea sa în mersul nostru, în purtarea noastră zilnică, părtăşie care depărtează din instinct tot ceea ce ar ofensa slăvită Sa Persoană. Apostolul ne arată resortul ascuns al acestui mers în Hristos în aceste cuvinte: „fiind înrădăcinaţi si zidindu-vă în EL." Rădăcinile unui arbore, desi nu se arată deloc în afară, îl menţin în picioare. Cu cât ele se înfig mai mult în pământ, cu atât arborele este mai neclintit şi poate să reziste la sforţările furtunii. Prin rădăcini, de asemenea, arborele trage sucurile necesare existentei sale. Asa este Hristos pentru credincios. Din EL, din cunoaşterea tot mai profundă, mai reală şi mai intimă a Persoanei Sale si a iubirii Sale — iubirea lui Hristos care întrece orice cunoştinţă (Efeseni 3.19), creştinul trage puterea sa şi scoate viaţa sa, astfel el poate să crească şi să se dezvolte şi să înfrunte cu curaj asalturile adversarului. Apostolul adaugă: „ziditi în El", aşezaţi pe El ca pe o bază de neclintit, ca o clădire pe o temelie solidă.

Consecinţa a ceea ce precede este întărirea în credinţă. Cunoaşterea lui Hristos, părtăşia cu El, folosinţa de ceea ce El este, înfăptuirea în inimă a tot ceea ce este cuprins în Persoana Sa binecuvântată, ne întăreşte în credinţă, adică în învătătura creştină. Ea nu mai este pentru noi doar un lucru al inteligenţei, ci ea pune stăpânire pe inimă şi pe afecţiune, în acelaşi timp ca şi pe viaţă. Apoi, mergând din nou la începutul vieţii lor creştine, apostolul spune: „după cum aţi fost învăţaţi" şi nu după învăţăturile date de învăţătorii mincinoşi.

Epafras, un credincios slujitor al lui Hristos, le-a vestit „harul lui Dumnezeu în adevăr", în aceasta ei trebuiau să stăruiască: harul lui Dumnezeu cunoscut potrivit cu adevărul care este în Hristos. Apostolul loan îndeamnă de asemenea pe creştini pentru ca ceea ce ei au auzit de la început să rămână în ei şi el adaugă, vorbind de ungerea primită de la Hristos, adică Duhul Sfânt: „Şi după cum ea v-a învătat, rămâneţi în El" adică în Hristos (1 loan 2.24-27). Pretutindeni noi găsim aceleaşi îndemnuri de a nu căuta noutăţi şi de a nu apleca urechea la aceia care le învaţă, pentru că pretutindeni şi dintotdeauna aceasta este înclinarea firească a inimii şi cursa vrăjmaşului. întăriţi astfel în credinţă, după învăţătura pe care au primit-o, Colosenii trebuiau de asemenea să sporească în ea, adică credinţa lor trebuia să pună stăpânire din ce în ce mai mult pe ce le-a fost dat în Hristos. Sufletul fericit prin folosirea mereu mai mare a comorilor de iubire şi de har care se găsesc în El, exprimă recunoştinţa sa prin mulţumiri.

(versetul 8) Acum vine avertismentul relativ la primejdiile care îi ameninţau. „Luaţi seama", zice apostolul, „ca nimeni să nu vă fure cu filozofia şi cu o amăgire deşartă, după tradiţia oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii şi nu după Hristos." Aceia despre care apostolul vorbeşte aici, sunt acei filozofi si iudaizanţi care amestecau cu şiretenie speculaţiile lor intelectuale cu ceremoniile legale date odinioară de Dumnezeu poporului iudeu, dar a căror vreme a trecut. Ei se sprijineau pe faptul că Dumnezeu le-a dat, pentru a-şi câştiga ei înşişi încrederea şi pentru a strecura propriile lor idei care toate tindeau să-L înjosească pe Hristos. Ei sunt comparaţi cu nişte lupi care voiau să facă din creştini prada lor, aşa cum Pavel a spus bătrânilor din adunarea din Efes: „Se vor strecura între voi lupi răpitori care nu vor cruţa turma" (Faptele Apostolilor 20.29). Bătrânii trebuiau să vegheze asupra turmei, dar simplii credincioşi şi chiar o simplă femeie (2 loan 8 şi 10) trebuiau să ia seama la aceia care ar vrea să-i înveţe o învăţătură după oameni şi nu după Hristos.

Prin filozofie, apostolul vrea să spună această ştiinţă pe nedrept numită astfel (1 Timotei 6.20), prin care omul pretinde, prin propriile sale facultăţi şi raţionamente, să ajungă la cunoştinţa lucrurilor lui Dumnezeu. Duhul firesc nu poate să cunoască decât lucrurile care sunt din domeniul său; Duhul lui Dumnezeu singur descoperă lucrurile lui Dumnezeu (vedeţi 1 Corinteni 2.11).

Specificul acestei filozofii este de a-1 împinge pe om să nege ceea ce ea (filozofia) nu poate să înţeleagă şi să se supună raţionamentelor sale. Astfel, în zilele noastre ca şi odinioară, ea se leagă de taina Persoanei lui Hristos şi a răscumpărării şi se văd chiar învăţători purtând numele de creştini, urmând aceste raţionamente, aceste amăgiri deşarte care fac ca creştinul să fie despuiat de ceea ce el are mai preţios, Persoana Mântuitorului său. Cât de deşarte sunt aceste amăgiri! Duhul este înşelat de această filozofie care nu dă nimic pentru a satisface nevoile reale ale sufletului. Ce pericol să asculţi glasul acestor învăţători! Cât de mult trebuie să veghem!

În acelaşi timp, la speculaţiile lor intelectuale, ei adăugau învăţătura sau tradiţia oamenilor. Iudeii aveau o mulţime de astfel de tradiţii cărora le acordau o mare preţuire, tot atât şi mai mare adesea pentru ei decât aceea a Scripturilor. Domnul le-o reproşează în termeni tari (Matei 15.1-11). Toate acestea constituiau o religie care se potrivea bine omului natural. Ea era „după învăţăturile începătoare ale lumii", adică după principii potrivite omului asa cum este ca urmaş al lui Adam si trăind în această lume. Aceasta era un contrast pe de-antregul cu adevăratul creştinism care este ceresc.

Învăţătura contra căreia Colosenii erau puşi în gardă, şi noi odată cu ei, nu era „după Hristos", Hristosul ceresc a cărui slavă a fost înfătisată în capitolul precedent şi în care se află toată înţelepciunea, toată plinătatea şi tot ce satiface nevoile noastre. Această învăţătură îl cobora pe Hristos pentru a înălţa omul şi îl lipsea pe creştin de ceea ce singur poate umple inima.

(versetul 9) Apostolul revine deci cu fericire la acest mare subiect, HRISTOS, pentru a arăta că acolo, în El, noi găsim toate binecuvântările, în afara speculaţiilor spiritului omenesc, în afara superstiţiilor la care omul este dispus să se dedea, în afara formelor prin care el caută să-L mulţumească pe Dumnezeu. El tocmai L-a numit pe Hristos, şi sufletul său îl contemplă în măreţia Sa divină şi în deplina Sa capacitate de a ne fi de ajuns. „Căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii."

Apostolul pune înaintea noastră, în contrast cu speculaţiile oamenilor, pe Hristos, adevărat Dumnezeu şi adevărat om, aşa cum a făcut-o deja în capitolul 1.

Plinătatea Dumnezeirii exprimă ceea ce Dumnezeu este ca Dumnezeu, esenţa Sa, însusirile Sale şi desăvârşirea Sa, slava Sa. Şi ea „locuieşte", nu a locuit, trupeşte, în mod substanţial şi în mod real în Hristos om. Această unire inexprimabilă a lui Dumnezeu cu omul — un Om desăvârşit, formează cu El o singură Fiinţă, taină înaintea căreia noi nu putem decât să adorăm. Este Cuvântul care S-a făcut trup, aşa cum ne spune loan (loan 1.14). Plinătatea Dumnezeirii S-a complăcut să locuiască în mijlocul oamenilor în Acest OM, Hristos Isus, nu îmbrăcându-L cu daruri excepţionale şi făcând din El prin sfinţenia Sa şi prin perfecţiunea Sa morală un om aparte şi mai presus de ceilalţi, ci printr-o unire personală, astfel că se poate spune despre Hristos: El este Dumnezeu si El este Om, dar Hristos este aceasta. Şi să remarcăm că este zis: „locuieşte", acesta este un lucru permanent care există acum când El este încununat cu slavă, ca şi când era pe pământ.

Fie că-L luăm în iesle, la Betleem, sau în braţele lui Simeon, sau la doisprezece ani în Templu întrebându-i pe cărturari, sau după aceea la Nazaret, supus părinţilor Săi; sau în timpul slujbei Sale sau pe cruce şi în sfârşit în slavă; oriunde, odinioară, astăzi şi în veşnicie, EL este Acela în care locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii.

(versetul 10) Iată ceea ce El este în Persoan Sa, şi în acest verset 10 vedem ceea ce noi suntem în El — „desăvârşiţi", plini sau umpluţi, adică în El noi avem totul înaintea lui Dumnezeu, nimic nu ne lipseşte; poziţia noastră este perfectă. Căutând să răpească ceva din slava Sa, ar scoate ceva din poziţia noastră înaintea lui Dumnezeu. Dar din moment ce toată plinătatea Dumnezeirii locuieşte în El, noi avem în EL tot ceea ce ne trebuie înaintea lui Dumnezeu, acolo în El noi suntem în toată perfecţiunea Persoanei Sale. Ce loc pentru creştin! El este desăvârşit înaintea lui Dumnezeu în Hristos, fiind unit cu această Căpetenie slăvită. Apostolul adaugă că „El este Capul oricărei domnii şi stăpâniri." Omul, în nebunia sa, ar fi dispus să plece genunchii înaintea îngerilor (versetul 18); la aceasta Satan voia să-i târască pe Coloseni, prin mijlocirea învăţătorilor mincinoşi si a raţionamentelor lor. Dar Hristos este Căpetenia acestor stăpâniri şi al acestor puteri cereşti, oricare ar fi rangul lor. El este mai presus de ele nu numai ca Dumnezeu care le-a creat (capitolul 1, versetul 16), ci şi ca Om slăvit, El a fost aşezat mai presus de toate (Efeseni 1.21). In El, departe de a trebui să ne închinăm lor, noi suntem mai presus de ele. Noi avem totul deplin în El, fie că îl privim ca dându-ne în El însuşi o poziţie desăvârşită înaintea lui Dumnezeu, fie ca Obiectul divin care singur poate umple inimile noastre. în El avem totul, căci noi suntem în centrul desfătărilor divine.

(versetele 11) Apostolul, în aceste versete, arată în amănunt că cel credincios are în adevăr totul în Hristos si nu are să caute nimic în afară de El în învăţăturile omeneşti, tradiţiile şi practicile unei închinări pământeşti.

În primul rând (versetul 11), creştinul este „tăiat împrejur cu o tăiere împrejur care nu a fost făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul firii păcătoase." Tăierea împrejur făcută de mână, în carne, era semnul stabilit de Dumnezeu al legământului Său cu Israel, poporul Său pământesc. Pentru a face parte din acest popor trebuia să fii tăiat împrejur. în acelaşi timp, această ceremonie avea o semnificaţie spirituală, ea era simbolul dezbrăcării de firea păcătoasă.

Învătătorii iudaizanti, fără să recunoască această semnificaţie, dădeau o mare importanţă tăierii împrejur (Faptele Apostolilor 15.1; Galateni 6.1213) şi voiau să le-o impună credincioşilor dintre Neamuri. Apostolul răstoarnă aici pretenţia lor, arătând că cei credincioşi au în Hristos realitatea a ceea ce tăierea împrejur nu era decât semnul. Prin credinţă, ei au parte de eficacitatea morţii lui Hristos. Ei au murit împreună cu Hristos şi în această moarte ei au găsit adevărata dezbrăcare de trupul firii păcătoase — nu de trupul muritor — ci de totalitatea păcatului privit aici ca un organism complet — un trup. Având în acelaşi timp puterea de viată care este în Hristos, ei se socotesc morţi fată de păcat. Aceasta numeşte apostolul tăierea împrejur a lui Hristos. Găsim această învăţătură în Romani 6.6 şi 7. „Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie nimicit, pentru ca noi să nu mai fim robi ai păcatului; pentru că cel ce a murit este eliberat de păcat." Apoi adaugă: „Socotiţi-vă morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru." Acesta este marele privilegiu al creştinului; iată ce găseşte el în moartea lui Hristos, cu care este unit. Nu numai că Hristos a murit pentru a ridica păcatele şi a înlătura condamnarea care era asupra lui, dar el a murit cu Hristos şi astfel este unit cu El în această moarte. Să remarcăm bine că aceasta nu este un lucru de împlinit prin eforturi treptate, ci este un lucru ÎMPLINIT: „aţi fost tăiaţi împrejur", „omul nostru cel vechi a fost răstignit", acesta este un fapt; şi în virtutea acestei legături cu Hristos şi acestei poziţii ÎN Hristos, în care el este de fapt, creştinul este înarmat contra păcatului, faţă de care este mort si este eliberat de robia lui. »

Moartea cu Hristos şi viaţa în El sunt punctul de plecare. Socotindu-se morţi faţă de păcat şi având viaţa în Hristos, el poate să-I slujească lui Dumnezeu!

(versetul 12) Aici găsim botezul, ceremonie creştină, care este de asemenea un semn al unui lucru duhovnicesc şi care explică bine ceea ce precede. Botezul este semnul intrării noastre în această moarte cu Hristos: „îngropaţi cu El în botez" — aceasta este declaraţia publică a acestui fapt. A fi îngropat înseamnă dispariţia finală a omului de pe scena prezentă; la fel, a fi îngropat cu Hristos indică din punct de vedere moral sfârşitul omului în Adam, ca si sfârsitul nostru. Noi am sfârşit cu starea noastră în firea păcătoasă. Dar nu se rămâne aici. Noi trecem, sau mai degrabă am trecut într-o stare nouă. Hristos nu a murit numai şi nu a fost numai îngropat. El a şi înviat, trecând astfel în această viaţă nouă asupra căreia moartea nu mai are stăpânire (Romani 6.9). Noi suntem de asemenea înviaţi împreună cu El, noi suntem cu El în această stare nouă, şi botezul este seninul totodată al morţii noastre si al învierii noastre cu Hristos. Ce fericită reînnoire! A fi morţi fată de ceea ce noi eram în firea păcătoasă şi care nu aducea pentru noi nimic decât nenorocire, şi a fi înviaţi şi părtaşi la această viaţă nouă de lumină, de iubire şi de fericire unde Hristos se află, pe un tărâm în care păcatul şi judecata nu mai au loc!

Apostolul ne arată după aceea mijlocul prin care aceste lucruri devin în noi o realitate vie, şi nu rămân o chestiune de domeniul minţii. Acest mijloc este credinţa. Ea îsi însuseste ceea ce ne este prezentat şi îl face al nostru. Dar ceea ce produce si credinţa si această viată nouă în Hristos este lucrarea puternică a lui Dumnezeu care a fost arătată în învierea lui Hristos. Asa citim în Efeseni:

„...Pentru ca să ştiţi... care este nemărginita mărime a puterii Sale faţă de noi care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui pe care a desfăşurat-o în Hristos, înviindu-L din morţi... Şi pe noi, măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos (prin har sunteţi mântuiţi) şi ne-a înviat împreună..." (Efeseni 1.14, 20; 2.5-6).(versetul 13) Acest verset conţine în acelaşi timp învăţătura din Epistola către Efeseni şi aceea din Epistola către Romani. Vedem aici moartea morală în care noi eram în păcatele noastre şi povara judecăţii care apăsa asupra noastră din cauza acestor păcate. In Hristos, avem răspunsul la aceste două lucruri. El a luat asupra Lui pedeapsa datorată păcatului, El a murit pentru noi şi noi avem astfel prin El iertarea tuturor greşelilor noastre, nu mai este nici o condamnare pentru noi. Mai mult, El a înviat şi noi, înviaţi cu El, suntem părtaşi la această viaţă în care El a intrat; am ieşit din moartea în care eram şi am înviat împreună

cu El...

Să remarcăm că apostolul spune Colosenilor: „Voi eraţi morţi în greşelile voastre şi în firea voastră păcătoasă netăiată împrejur." Iudeii erau de asemenea prin fire morţi în greşelile lor (Efeseni 2.5), dar ei erau tăiaţi împrejur ca garanţie că legământul şi făgăduinţele le aparţineau; ei aveau un Dumnezeu şi o nădejde (Efeseni 2.11-12).

Sărmanii păgâni nu aveau nimic din toate acestea. Morţi în greşelile lor, ei erau de asemenea morţi în firea lor păcătoasă netăiată împrejur, ei nu aveau nici un drept înaintea lui Dumnezeu, ei nu puteau fi decât obiecte ale harului Său suveran, si harul se revărsa peste ei.

Apostolul le reaminteşte Efesenilor (2.5,8). Ce subiect de recunoştinţă pentru noi! Dar apostolul zice după aceea: „iertându-ne toate greşelile..." Iudeii aveau de asemenea nevoie de iertarea şi de harul care dă viaţă, ca şi păgânii. Deci, recunoscând privilegiile lor speciale, Cuvântul îi pune totdeauna ca păcătoşi pe acelaşi picior de egalitate cu păgânii.

Păcatul ne-a adus pe toţi în moarte şi condamnare; în Hristos mort şi înviat, toţi pot găsi iertarea si viata. Ce fericire de a le avea, si nu doar de a sti că sunt în El aceste comori preţioase! Ceea ce ne lipseşte prea adesea este de a înfăptui aceste haruri în sufletul nostru printr-o credinţă care pune stăpânire pe ele şi ne face să ne bucurăm de ele. Să remarcăm iarăşi că iertarea este la baza totului în viaţa creştină, ea este începutul. Apostolul spune: „după ce ne-a iertat toate greşelile noastre." După această iertare vine învierea cu Hristos. El a lăsat înapoia Lui, în moartea Sa, judecata pe care a luat-o asupra Lui, şi noi o avem de asemenea înapoia noastră si în învierea Sa, noi avem viata. In sfârsit, să luăm seama la aceste cuvinte: „Toate greşelile noastre." Iertarea este completă, nimic nu rămâne în sarcina noastră. Ce siguranţă pentru sufletul credincios! In această viaţă nouă în Hristos, nu mai este nici o condamnare, căci nu mai este nici o greşeală (Romani 8.1).

(versetul 14) Un alt har ne este înfăţişat aici ca rezultat al morţii lui Hristos pe cruce: „A şters înscrisul care era împotriva noastră prin poruncile lui şi l-a luat din cale, pironindu-1 pe cruce." Un înscris este un act semnat de cineva şi care îl obliga la o plată. A nu-l onora, atrăgea după sine o pedeapsă. Acest înscris contra Iudeilor consta în poruncile legii (sau decrete) a căror călcare aducea moartea. Ori Israeliţii şi-au pus, pentru ca să zicem astfel, semnătura lor pe acest document, când au spus: „Vom face tot ceea ce Domnul a spus" (Exod 19.8). Atâta timp cât erau sub lege, ei erau obligaţi să asculte de aceste porunci. Dar învăţătorii iudaizanţi voiau să-i pună pe ceilalţi sub jugul care nu se putea purta (Faptele Apostolilor 15.1,10), sub acest înscris pe care omul nu-1 poate împlini (respecta) şi care astfel lasă cugetul apăsat sub o povară pe care eforturile omului nu pot să o dea la o parte. Aşa este cazul încă acum pentru multe suflete care sunt sincere, care vor prin fapte să-şi facă o poziţie înaintea lui Dumnezeu şi să se liniştească, dar care se văd totdeauna mult mai jos decât ceea ce poate satisface dreptatea lui Dumnezeu. Ei bine, aceste suflete să citească preţioasa declaraţie a apostolului, destinată a-i preveni pe Coloseni contra unei învăţături care căuta să-i pună sub această obligaţie (lege, înscris) a poruncilor Legii, declaraţie pe care noi putem să o luăm de asemenea pentru noi: Hristos a nimicit această obligaţie (acest înscris), pironind-o pe cruce. Obligaţia a fost ştearsă, anulată, nimicită, când Hristos a fost pironit pe cruce, acolo ea şi-a găsit sfârşitul şi creştinul este în întregime eliberat de ea. Viaţă, iertare, libertate, noi avem TOTUL în Hristos.

(versetul 15) Un alt lucru era contra noastră: „căpeteniile şi stăpânirile", duhurile răutăţii care sunt în locurile cereşti, al căror sef este Diavolul sau Satan. Hristos le-a biruit pe cruce. Lucru minunat! Se părea că puterea întunericului a învins, când Hristos a fost dat, prins de mâini nelegiuite, dezbrăcat, insultat şi în sfârşit pironit pe cruce. Oamenii si demonii asistau acolo la biruinţa aparentă a Satanei şi la înfrângerea lui Hristos. Dar în realitate în ochii lui Dumnezeu, pentru slava Sa şi aceea a Hristosului Său, pentru mântuirea şi fericirea noastră veşnică, în această ruşine si în această moarte a Mântuitorului strălucea biruinţa Sa. El biruia îndurând tot ceea ce ura omului, condus de Satan, a putut să născocească împotriva Lui; El biruia prin moarte pe acela care avea puterea morţii (Evrei 2.14). Ca un biruitor, El dezbrăca de puterea şi tăria lor aceste căpetenii şi stăpâniri dăunătoare pentru om şi vrăjmaşe ale Ivii Dumnezeu; El le dezarma definitiv, cum arătase mai înainte că putea să o facă (vedeţi Matei 12.29); El le făcea de ruşine înaintea oamenilor şi a îngerilor (1 Timotei 3.16), prin înfrângerea lor; şi această biruinţă slăvită, El o câştiga pe cruce şi prin cruce; acolo strălucea slava Sa; acolo se săvârşea mântuirea noastră. O, minune a înţelepciunii şi iubirii lui Dumnezeu! (1 Corinteni 1.18, 24). Să remarcăm că dacă este vorba de căpeteniile şi de stăpânirile care sunt bune — îngerii — Hristos este Capul lor (versetul 10); şi că referitor la puterile duhovniceşti de răutate, El le-a biruit. Astfel Colosenii aveau totul deplin în Hristos, şi apostolul arată slava Sa şi desfăşoară comorile care sunt în El, pentru a-i scăpa pe Coloseni de capcanele care îi ameninţau, readucându-i la Acela în care locuieşte plinătatea Dumnezeirii şi pentru a le reda conştiinţa şi puterea unirii lor cu El.

Sfârşitul omului în carne, eliberarea de sub puterea păcatului şi de condamnare, iertarea, viaţa, eliberarea de sub Lege şi poruncile ei şi nimicirea puterii duşmanului, noi avem TOTUL în această PERSOANA adorabilă, Fiul dragostei Tatălui, Creator Atotputernic, Capul Adunării, Mântuitor mort si înviat, trăind veşnic, si cu care noi suntem uniţi într-un chip de nedespărţit. A LUI să fie slava!

(versetele 16 şi 17) De la versetul 9 la versetul 15, apostolul a expus din nou slava Persoanei lui Hristos, în care locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii, apoi rezultatele nemărginit de scumpe ale lucrării Sale pentru creştini. El revine acum la îndemnul pe care îl adresa Colosenilor, la versetul 8, semnalând erorile care îi ameninţau si pe care el le nimiceşte prin aplicarea adevărurilor pe care tocmai le-a expus. Este ca şi cum el ar zice: Deoarece obligaţia care consta în porunci a fost pironită pe cruce, nimeni deci să nu vă judece pentru că nu păziţi aceste porunci. Şi el intră în detaliul celor la care se refereau. Este vorba aici de prescripţii (recomandări) iudaice, cum arată clar versetul 17; învăţătorii mincinoşi nu se mărgineau la a voi să impună pe acelea pe care legea lui Moise le indica (ca deosebirea dintre carnea curată şi carnea necurată: Levitic 11); ei adăugau la acestea, pe acelea pe care le-au pus tradiţiile, ca ceea ce priveşte „băuturile." Ştim că într-adevăr, în afara cazului jurământului de nazireat nu ar fi existat ceva poruncit cu privire la băuturi în legea lui Moise. Apostolul citează după aceea diferitele sărbători stabilite de asemenea prin legea mozaică, şi pe care învăţătorii mincinoşi voiau să le impună creştinilor; dar toate aceste lucruri nu erau decât umbra acelora care trebuiau să vină, dar trupul este în Hristos. Şi deoarece ei îl aveau pe Hristos, ce nevoie aveau ei de aceste umbre? Să remarcăm că acesta nu este singurul pasaj în care se află combătută această pretenţie a învăţătorilor iudaizanţi. Galatenii au căzut în cursa aceasta: „voi păziţi", zice apostolul, „zile, luni, vremi şi ani" (Galateni 4.10) şi el numeşte aceasta „învăţături începătoare, slabe si sărăcăcioase." Aceasta este o tendintă firească a inimii omeneşti, de care Biserica creştină nu a scăpat. Ea a vrut să aibă sărbătorile ei, fără ca nimic din Cuvântul lui Dumnezeu să o fi autorizat. Din contră, pasajele pe care le avem sub ochi ne arată clar că aceasta înseamnă a se întoarce la învăţăturile începătoare ale lumii. Trăiesc în lume, se amestecă cu ea, urmează cursul ei, dar vin aceste sărbători când devin creştini pentru o zi, pentru a se întoarce după aceea la viaţa obişnuită, crezând că au împlinit datoriile lor faţă de Dumnezeu.

Adevăratul creştin are pe Hristos în tot timpul, aceasta îi este de ajuns. El trăieşte cu Hristos, fără să fie nevoie de sărbători speciale pentru a-i reaminti că viaţa sa este aceea a lui Hristos, ascunsă cu El în Dumnezeu. El a lăsat umbrele, el are realitatea. Să remarcăm că sabatul chiar, ca obligaţie legală, este pus deoparte. Aceasta era ziua de odihnă pentru primul om; dar este şi aceea pe care Hristos omorât de om a

petrecut-o în mormânt. El este al doilea Om, El a înviat în prima zi a săptămânii şi este privilegiul nostru, nu o obligaţie legală, de a ne reaminti suferinţele Sale şi moartea Sa în această primă zi, pe tărâmul învierii. Hristos pune deoparte tot ceea ce este din primul om.

(versetul 18) Revenim aici la învăţăturile greşite şi periculoase pe care învăţătorii mincinoşi le amestecau cu prescripţiile iudaice şi care nu tindeau la nimic mai puţin decât să despartă de Hristos, Căpetenia, Capul Trupului. Poruncile iudaice readuceau la umbre pe aceia care posedau Trupul, învăţăturile gnostice nimiceau atotsuficienţa lui Hristos ca Mijlocitor şi aşezau între El şi suflete nişte creaturi.

Toate acestea se bazau nu pe Cuvântul lui Dumnezeu, ci pe închipuiri ale duhului orgolios al omului. „Nimeni să nu vă răpească premiul", să nu vă ia premiul spre care voi tindeţi — aluzie la un alergător care, în jocurile celor vechi, ar fi luat pe nedrept premiul cuiva care a luptat sau a alergat pentru aceasta.

Lupta creştină se dă pe o linie cu totul alta decât aceea a poruncilor iudaice şi a nebuniilor gnosticilor. învăţătorii mincinoşi voiau să-i ducă pe creştinii din Colose în afara adevăratei lor alergări („spre ţintă": Filipeni 3.14), să-i facă să tindă spre ceea ce îi abătea de la Hristos şi să-i lipsească astfel de premiu.

Pavel scoate un strigăt de alarmă pentru a-i readuce la Cel ce este Capul. Să remarcăm că, în timp ce pentru porunci, apostolul spune doar „nimeni să nu vă judece", ca şi în epistola către Romani, capitolul 14, unde el îndeamnă la îngăduinţă faţă de aceia care, slabi în credinţă, ar crede că trebuie să facă încă deosebiri în mâncare şi în zile, când este vorba de erezii, învăţături nenorocite, el zice: „Nimeni să nu vă răpească premiul". într-adevăr, era acolo în joc voinţa proprie şi mândria deşartă a omului care se amestecă în lucrurile pe care Dumnezeu le-a rezervat cunoaşterii Sale, adică în lucrurile pe care numai Dumnezeu le cunoaşte şi, mai mult, o pretinsă smerire şi o falsă spiritualitate care îi făceau să dea unor creaturi oricât de înalte ar fi fost ele, un respect care nu le aparţinea. îi arătase Dumnezeu pe îngeri altfel decât ca pe nişte slujitori gata să asculte de poruncile Sale? (vedeţi Psalmul 103.20 şi Evrei 1.14). Ii înfăţişase El oare vreodată ca pe nişte obiecte de adorare? Deloc. Legea însăşi spunea: „Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, şi numai Lui să-l slujeşti" (Luca 4.8). însemna deci a merge împotriva învăţăturii clare a lui Dumnezeu şi a arăta astfel propria sa voinţă opusă aceleia a lui Dumnezeu. Şi aceasta, într-o pretinsă smerire, căci însemna că pari să te umileşti înaintea unor fiinţe superioare şi care puteau să slujească de mijlocitori între om şi Fiinţa supremă. Ştim, vai! cât de des aceste învăţături nenorocite au pătruns şi au rămas într-o mare parte din creştinătate. Nu este de remarcat că în aceasta, ca şi pentru alte învăţături greşite, ceea ce se petrecea în vremea apostolului a prilejuit aceste îndemnuri destinate să ne ferească şi de asemenea să aducă înapoi sufletele atrase în aceste erori?

Mai mult, era orgoliu şi gânduri cu totul fireşti să ai pretenţia de a intra într-un fel oarecare, prin raţionamente sau viziuni, într-un domeniu pe care Dumnezeu nu li-1 deschisese prin descoperirea Sa.

(versetul 19) Mai mult încă, era urmarea falsei lor umilinţe care ascundea mândria lor şi gândurile firii păcătoase, prin aceste învăţături ei tăgăduiau de fapt unirea lor cu Capul, Hristos — „neţinânduse strâns de Capul" (sau Căpetenia). Nu însemna că ei 11 lepădau pe Hritsos, ci, mărturisind creştinismul, ei învăţau ceea ce îl micşora pe Domnul, adăugând poruncile ca ceva necesar, şi ceea ce despărţea de El — este caracteristica oricărei erori — abătând gândul creştinilor spre alte obiecte decât Hristos. Dacă te ţii strâns de Capul, dacă ai conştienta unirii tale cu El, dacă te bucuri de părtăşia Sa, nu pui nimic între El şi tine. Dacă eşti una cu El, eşti mult mai presus de creaturile cele mai înălţate. Ce har minunat! Ce privilegii preţioase decurg pentru noi de aici! Să nu lăsăm nimic să se aşeze între slava Căpeteniei şi sufletele noastre; să nu permitem nimic care să-L acopere inimilor noastre (adică: să nu permitem ca ceva să se aşeze în asa fel între El si noi, încât inimile noastre să nu-L poată vedea); să ne ţinem strâns de Capul. Noi suntem uniţi cu El, acolo unde El este; acesta este un fapt. Dumnezeu să ne ajute să păstrăm conştiinţa acestei uniri si să ne bucurăm de ea!

Si iată ce rezultă din această unire a mădularelor cu Capul: TRUPUL. Spre deosebire de pretenţiile învăţătorilor mincinoşi care voiau să-i îndrumeze pe creştini printr-o dezvoltare scoasă din raţionamentele lor şi din închipuirea lor, avem aici o creştere din Dumnezeu, o creştere divină în izvorul său si în natura sa, si nu o creştere omenească.

Această creştere provine din aceea că mădularele Trupului unite cu Capul, Hristos, primesc din El comorile de viată si de har care sunt în El.

Ceea ce hrăneşte astfel Trupul, ţine mădularele pe tot pământul bine unite unele cu celelalte, şi astfel Trupul îşi primeşte puterea sa şi creşterea sa. Diferitele părţi ale Trupului nu se izolează; ele dăinuie împreună şi trăiesc din aceeaşi viaţă; „bine unite împreună", zice apostolul; toate aceste părţi sunt hrănite împreună prin legăturile pe care ele le au între ele. Această realitate a Trupului lui Hristos, unul cu toate că format din diferite mădulare, care sunt adevăraţii creştini care au viata lui Hristos, uniţi cu El în cer, această realitate binecuvântată trebuie să fie cu grijă menţinută.

Acesta este un lucru care dăinuie, în ciuda întregii ruine. Capul, de care noi trebuie să ne ţinem, are mădularele Sale în lumea aceasta, Trupul Său care creşte cu o creştere a lui Dumnezeu, înfăptuirea şi cunoaşterea acestui fapt sunt un alt lucru. Colosenii, şi noi de asemenea, trebuie să fim aduşi aici.

(versetele 20-23) Apostolul judecă acum sistemul învăţătorilor mincinoşi din punctul de vedere al poziţiei noastre ca creştini. Care este această poziţie? „Voi aţi murit împreună cu Hristos", este scris. Nu este aceasta întreaga noastră poziţie, căci noi am înviat de asemenea cu El şi suntem uniţi cu El în cer; dar faptul morţii noastre cu Hristos îl întrebuinţează apostolul pentru a arăta zădărnicia sistemului poruncilor. Ele sunt pentru pământ, pentru cineva care trăieşte în această lume, şi care prin ele vrea să intre în legătură cu Dumnezeu în această viaţă. Dar credinciosul a murit cu Hristos, aşa cum arată capitolul 6 din epistola către Romani.El nu mai este deci în poziţia căreia i se potrivesc poruncile. El a murit faţă de lucrurile începătoare; are a face un mort cu toate acestea? Nemaifiind în viată în lume, adică nemaitrăind din viata care călăuzeşte gândurile şi principiile lumii în lucrurile religioase (şi chiar în tot), pentru ce creştinul armai acţiona ca şi cum ar trăi încă din această viaţă, stabilind legi?

Aceste porunci, Pavel le rezumă în aceste câteva cuvinte: „Nu lua, nu gusta, nu atinge." Ele erau puse potrivit cu învăţături şi porunci de ale oamenilor. Era un jug pe care voiau să li-l impună creştinilor, sub pretextul că abţinerea lor de la lucrurile pe care Dumnezeu le-a creat (1 Timotei 4.3) îi va duce la sfinţenie; prescripţii meticuloase care, din contră, abătând gândurile de la lucrurile din cer şi ducându-le asupra lucrurilor care pier, distrug adevărata sfinţenie. Ce rămâne pentru sufletul care s-a supus acestor porunci? Nimic, ele sunt destinate „să piară odată cu întrebuinţarea lor." Au existat porunci pentru un popor pământesc, dar ele au avut vremea lor, ele şi-au găsit sfârşit la cruce; pentru ce să le aduci înapoi pentru a le impune creştinilor şi chiar să le faci şi mai grele, prin interdicţii minuţioase? Acestea sunt lucrurile care vin de

la om, care vrea să se laude astfel în firea lui păcătoasă.

Într-adevăr, apostolul spune: „au în adevăr o înfăţişare de înţelepciune, într-o închinare voită, o smerenie falsă şi o asprime faţă de trup, dar nu sunt de nici un preţ împotriva mulţumirii firii păcătoase." Apostolul consimte că este, în aceste înfrânări şi mortificări pe care le prescriau învăţătorii mincinoşi, o înfăţişare de înţelepciune.

Acest cult sau închinare voită fată de fiinţele înălţate mai presus de oameni, vreau să spun îngerii, această umilinţă pretinsă care se arăta prefăcându-se că nu ţine socoteală de trup, nedându-i o anumită cinste si necrutându-l, dedându-se la lipsuri de bunăvoie de tot felul, treceau drept ceva frumos în ochii oamenilor. Aceste învăţături greşite au pătruns mai târziu în Biserică, şi i-am văzut pe aceşti asceţi, aceşti singuratici îmbrăcaţi grosolan, lăsându-se extenuaţi de foame si dobândindu-si astfel un renume de sfinţenie. Dar aceasta era doar o înfăţişare de sfinţenie; cu toate că ar fi putut să fie la unii sinceritate, era ceea ce ei îşi impuneau prin voinţa lor, deci firea păcătoasă profita — acestea fiind pentru satisfacţia cărnii şi nu pentru slava lui Hristos. Fericită libertate, aceea în care creştinul a fost pus prin moartea sa împreună cu Hristos! Ea îl eliberează de jugul poruncilor, nu totuşi pentru ca el să se folosească de această libertate ca de un prilej pentru firea păcătoasă, căci cei care sunt ai lui Hristos Isus şi-au răstignit firea păcătoasă împreună cu patimile şi poftele ei. Morţi cu Hristos, ei trăiesc pentru Dumnezeu. Morţi cu Hristos, ei au înviat cu El.

(versetele 1 şi 2) La versetul 20 din capitolul precedent avem, aşa cum s-a remarcat, învăţătura din Romani 6, adică adevărul că cel credincios a murit împreună cu Hristos. Facem acum un pas mai mult; vedem unirea noastră cu Hristos în înviere: Noi, „am fost înviaţi împreună cu Hristos." Puterea de înviere şi de viaţă care a ridicat pe Hristos dintre cei morţi, trece din El în mădularele Sale (com paraţi Efeseni 1.19, 20; 2.6). Iată un al doilea caracter al poziţiei noastre. Morţi cu El şi astfel sfârşind-o cu poruncile care se referă la o viaţă pământească; dar înviaţi cu Hristos, şi fiind astfel intraţi într-o altă viaţă, care nu este aceea de pe pământ, şi care are obiectele sale într-o altă sferă decât aceea din lumea aceasta. Si dacă cineva ne întreabă: Când am fost noi înviaţi împreună cu Hristos? răspunsul este: Când Hristos a fost înviat; ca si la cruce, când El a fost bătut în cuie si a murit acolo, omul nostru cel vechi a fost răstignit acolo şi noi am murit cu El (Romani 6.6-11). Faptele au avut loc si rezultatul dăinuie, cu toate că el însusi nu se aplică sufletelor noastre decât când am crezut si când am fost înviaţi.

Ce consecinţă rezultă pentru noi din faptul că am fost înviaţi împreună cu Hristos? Ea este simplă. Nu esti înviat ca să intri din nou în viata fată de care ai murit. Te afli într-o viată nouă — aceea a lui Hristos înviat. Este deci o viată din cer, de sus, si în cer, unde este Hristos. Sfera acestei vieţi este deci cerul, şi de aceea este spus: „Căutaţi lucrurile de sus, unde Hristos (înviat) stă la dreapta lui Dumnezeu; gândiţi-vă la cele de sus, nu la cele de pe pământ." Să remarcăm în treacăt că, în epistola către Coloseni, credinciosul cu toate că înviat împreună cu Hristos, este considerat ca fiind încă pe pământ, în timp ce epistola către Efeseni îl arată ca aşezat în locurile cereşti. Dar cu toate că fiind încă pe pământ, viaţa sa nu mai aparţine pământului, şi apostolul îl îndeamnă pe creştin să acţioneze ca unul intrat într-o viată nouă si să caute lucrurile care corespund acestei vieţi noi şi care se potrivesc unui înviat: „Umblaţi după lucrurile de sus", ele să fie obiectele dorinţelor voastre.

Aceste lucruri care sunt sus, sunt toate bunurile şi drepturile cereşti care acum şi în nădejde sunt ale noastre în Hristos şi prin El, aceste bunuri, aceste comori spirituale de har şi de iubire al cărui Izvor si Centru este El. Slava Sa ne este arătată: El este aşezat la dreapta lui Dumnezeu. Contemplându-L acolo, noi înţelegem tot preţul, toată valoarea lucrurilor care sunt sus. Noi nu cunoaştem decât în parte, dar suntem îndemnaţi să creştem în cunostinta si harul Domnului. Trebuie să căutăm, cum se sapă pentru a descoperi nişte comori, să dobândim mereu mai multe cunostinte si folosinţa acestor bunuri cereşti. Doctrinele care li se aduceau Colosenilor îi readuceau, vorbim din punct de vedere religios, la lucrurile de pe pământ; dar sus Se afla Hristos, a cărui Persoană şi slavă sunt înfăţişate în capitolul întâi. Iată ce trebuiau ei să caute: „Toate comorile înţelepciunii şi ale cunoştinţei" erau acolo.

Căutând lucrurile de sus, credinciosul este dus în adevărata sferă a vieţii sale, în afara lucrurilor pământeşti. Dar nu trebuie să vedem în „lucrurile care sunt pe pământ" numai poruncile şi practicile religioase la care învăţătorii mincinoşi voiau să-i supună pe Coloseni, abătându-i astfel de la Hristos. „Lucrurile care sunt pe pământ" au un domeniu mai întins. Este tot ceea ce se referă la gândurile, la dorinţele, la motivele, la afecţiunile omului vechi. Nu se poate uni căutarea acestor lucruri cu căutarea lucrurilor de sus. Acestea din urmă singure trebuie să ocupe inima creştinului. El trebuie să se ducă în lume, trebuie să aibă un serviciu, acolo el trebuie să ducă lupta, dar cu inima sus; aceasta păzeşte, consolează si întăreşte.

Umblând după lucrurile de sus, înveţi să le cunoşti, să le preţuieşti, să le guşti. Gândul nostru să rămână aici. „Gândiţi-vă (iubiţi, îndrăgiţi) la lucrurile de sus"; voi căutaţi şi găsiţi; dar pentru a păstra, trebuie să te gândeşti acolo. „Pune-ţi pe inimă aceste lucruri; îndeletniceşte-te în totul cu ele" (1 Timotei 4.15) îi spunea Pavel lui Timotei în legătură cu ceea ce privea slujba sa. La fel este cu toti credincioşii referitor la lucrurile de sus. Oh! Cât de potrivit este îndemnul acesta pentru noi, în aceste vremuri de lâncezeală spirituală şi de umblare după lucrurile pământeşti! A avea inima sus, a fi ocupat cu Hristos la dreapta lui Dumnezeu, a trăi în această atmosferă curată şi paşnică din cer în mijlocul gândurilor sfinte şi afecţiunilor cereşti, ce har, dacă noi înţelegem că acesta este dreptul nostru! Unde mergem noi sau sperăm noi să ne aflăm în curând? în cer, cu Hristos, nu-i aşa? Şi noi putem deja să trăim acolo; şi cerul nu ne va fi ca un loc străin, deoarece noi vom fi trăit deja acolo şi vom fi gustat mai dinainte câte ceva din ceea ce este el (cerul). „Să umblăm după lucrurile de sus, să ne gândim la lucrurile care sunt sus", şi aceste lucruri de pe pământ ne vor părea ceea ce ele sunt totdeauna, o deşertăciune, nişte gunoaie.

(versetul 3) Avem în acest verset marele motiv pentru a renunţa la lucrurile care sunt pe pământ şi a ne alipi de acelea care sunt sus; căci „noi am murit" pentru această viaţă a firii păcătoase de care se lega vinovăţia noastră şi condamnarea noastră, pentru că era viaţa în care stăpânea păcatul şi puterea duşmanului. Dar pentru credinţă, ca şi înaintea lui Dumnezeu, noi suntem morţi fată de acea viaţă, morţi în virtutea faptului că Hristos a murit pentru noi. Dar a doua parte a motivului despre care vorbim este că noi avem o altă viaţă, viata lui Hristos Insusi.

Insă această viată este acolo unde este El: „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu." Este deci o viată duhovnicească, cerească, nepieritoare, viaţa lui Hristos, trăsături care o separă lămurit şi cu desăvârşire de lucrurile de pe pământ. Obiectele acestei vieţi trebuie neapărat să corespundă naturii sale, şi nu pot astfel să fie decât lucrurile care sunt sus. Hristos, după ce a săvârşit lucrarea Sa, a dispărut din lume: „Lumea nu Mă va mai vedea" spune El (Ioan 14.19). El a fost glorificat în Dumnezeu. El a intrat în această slavă divină ca Omul care a împlinit planurile lui Dumnezeu, şi El rămâne acolo ascuns de ochii lumii până în ziua arătării Sale slăvite. Iar viaţa pe care noi o avem şi care este Hristos Insusi, este ascunsă chiar în locul unde este El. Ea este a noastră — Hristos viata voastră — si noi o avem pe acest pământ, dar prin ea, noi suntem

legaţi de cer, de Dumnezeu însuşi. Cât de fără valoare apar lucrurile de pe pământ în comparaţie cu această viaţă ascunsă cu Hristos în Dumnezeu! Şi noi ne bucurăm de ea, ne bucurăm de obiectele cereşti si divine ale acestei vieţi — Dumnezeu si Hristos. Cu ce bucurie, cu ce pace, cu ce fericire este umplut sufletul care este conştient de viaţa pe care o are în Hristos! El este transportat de bucurie prin contemplarea lucrurilor care sunt sus. Dar ca şi Hristos, viaţa noastră este ascunsă. Lumea nu poate să o cunoască. Lumea nu ne cunoaşte, cum nu L-a cunoscut nici pe Hristos (1 loan 3.1). Ea nu poate să înţeleagă motivele şi resortul care ne fac să acţionăm, când umblăm ca morţi si înviaţi cu Hristos. Pentru lume este o nebunie, aşa cum Festus spunea lui Pavel: „Pavele, eşti nebun" (Faptele Apostolilor 26.24). Dar noi ne bucurăm de această viaţă ascunsă, hrănindu-ne cu „mana ascunsă", cu Hristos însuşi (Apocalipsa 2.17), şi puţin ne pasă ce va gândi lumea.

(versetul 4) Dar această viaţă nu este destinată să fie mereu ascunsă. Hristos, acum ascuns în cer, trebuie într-o zi să fie arătat lumii; El va apare în strălucirea slavei Sale, a slavei cu care Tatăl L-a încununat, înconjurat de slava oştilor cereşti (Luca 9.26). Şi atunci noi care acum suntem deja înviaţi cu El, noi care îl avem drept viaţa noastră, vom fi arătaţi împreună cu El în slavă: „Slava pe care Tu Mi-ai dat-o, Eu le-am dat-o lor" (loan 17.22). Şi lumea, văzându-ne în această slavă a lui Dumnezeu, va înţelege pentru ce noi umblam ca nefiind de pe pământ. Lumea va şti unde era viaţa noastră şi care erau motivele despărţirii noastre de ea. Slava care este sfera proprie a acestei vieţi veşnice pe care o avem în Hristos, va fi aceea în care noi vom apărea cu El.

(versetele 5 şi 6) Versetele mai dinainte ne-au arătat poziţia pe care noi o avem ca morţi şi înviaţi cu Hristos, viaţa care corespunde acestei poziţii şi pe care noi o avem în Hristos şi în sfârşit rezultatul în viitor când noi ne vom arăta cu Hristos în slavă. Acum vin urmările practice: „De aceea, daţi morţii mădularele voastre care sunt pe pământ: desfrânarea, necurăţia, patimile, pofta rea şi lăcomia care este o idolatrie."

Aceste mădulare care aparţin omul vechi trebuie omorâte. Faptul că avem -viaţa, o viaţă care are ca obiecte lucrurile de sus, ne face în stare să dăm morţii mădularele care sunt pe pământ, care aparţin acestei sfere de jos, faţă de care noi suntem morţi. Trebuie să le lepădăm (să le tăgăduim) în practică; noi nu avem nimic de făcut cu ele. Aceste mădulare sunt, cum vedem, diferitele pofte şi roadele lor exterioare. Primele două sunt fapte; următoarele trei sunt sentimente lăuntrice; mai întâi afecţiunile dereglate care se îndreaptă spre obiecte neîngăduite sau care poate legitime în ele însele, se dereglează şi degenerează în pasiuni pe care duhul nu le poate înfrâna; în al doilea rând, pofta rea sau dorinţele rele, dorinţele inimii fireşti spre lucruri vinovate, şi în sfârşit lăcomia, cuvânt care în înţelesul său general înseamnă dorinţa neîngăduită de a-şi însuşi ceea ce este al altuia, dorinţă care te face să întrebuinţezi mijloace rele pentru a ajunge la aceasta. Acest cuvânt se aplică tot atât de bine la dorinţa de a pune stăpânire pe ceva contrariu cinstei (vedeţi 1 Tesaloniceni 4.5-7 — adică în mod necinstit, cu vicleşug şi nedreptate), ca şi la dorinţa de a avea bani, la lăcomie, zgârcenie.

Intr-un cuvânt, este ceea ce cuprinde porunca a zecea: „Să nu pofteşti... nimic din ceea ce este al lui" (Exod 20.17). Dacă inima se duce după obiectele pe care le pofteşte, nu este aceasta o închinare la idoli, deoarece atunci ea se abate de la Dumnezeu? De aici, ceea ce apostolul spune: „lăcomia, care este idolatrie".

Se poate pune întrebarea care este diferenţa între mădularele noastre în Romani 6.13 si mădularele noastre în Coloseni 3.5. In primul pasaj, cuvântul exprimă facultăţile noastre intelectuale şi capacităţile noastre fizice, pentru ca ele să poată acum să slujească de instrumente vieţii noastre noi, după ce au slujit celei vechi; se vede aceasta cu uşurinţă comparând versetele 12,13,19. Versetul 1 din capitolul 12 ne îndeamnă să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, ceea ce va fi din partea noastră o slujbă duhovnicească.

Dar „mădularele noastre care sunt pe pământ" în Coloseni ne spun despre păcatul concret în firea păcătoasă (în carne) şi de manifestările sale. Este ceea ce cineva a numit „forul interior al poftelor" şi împlinirea lor aduce mânia lui Dumnezeu peste aceia care sunt supuşi poftelor şi care sunt astfel într-o stare de răzvrătire sau de neascultare faţă de Dumnezeu. Această stare este exprimată prin „fiii neascultării".

(versetul 7) „în ele aţi umblat şi voi odinioară, când trăiati în aceste lucruri." Cuvintele „umblaţi si trăiaţi" nu sunt o repetiţie; prin primul trebuie să înţelegem purtarea, faptele; al doilea exprimă chiar viaţa care produce aceste fapte. Colosenii ca păgâni au umblat altădată în această corupţie morală care este una din trăsăturile izbitoare ale păgânismului şi care se regăseşte, vai! în creştinătatea mărturisitoare (comparaţi Romani 1.29-31 cu 2 Timotei 3.1-5); aceasta era manifestarea vieţii firii păcătoase în care ei trăiau atunci, şi aceste lucruri erau, pentru a spune astfel, sfera acestei vieţi. Dar acum ei nu mai existau în viaţa în care aceste lucruri se practică. Ei erau morţi în Hristos şi introduşi într-o viaţă nouă. Creştinul trebuie să înfăptuiască această viaţă nouă în mersul său (în umblarea sa) şi pentru aceasta să urmeze îndemnul din versetele următoare: „Dar acum lăsaţi-vă de..." (versetele 8 şi 9). Trebuie deci să te laşi de „toate aceste lucruri: mânie, iuţime, răutate etc.", să le renegi (să le tăgăduieşti), să le lepezi complet din viaţa ta de toate zilele. Acestea sunt ieşirile (izbucnirile) voinţei proprii şi ale unei inimi fără frâu. Ele nu se potrivesc cu viaţa lui Hristos, care este a noastră; să luăm foarte bine seama la acest lucru si să veghem, pentru ca aceste manifestări ale omului vechi să nu se producă. Unde am văzut noi vreodată unul singur din aceste lucruri în viaţa adorabilului nostru Mântuitor, El Însusi blândeţea si răbdarea statornică? „Eu sunt blând şi smerit cu inima" zicea El, iar profetul spunea despre El: „El nu va striga, nu-şi va ridica glasul şi nu-1 va face să se audă pe străzi", El, care, când era batjocorit nu răspundea cu batjocuri şi care era adevărul însuşi. Noi trebuie să călcăm pe urmele Lui şi să umblăm ca El în adevăr în toate lucrurile (1 Petru 2.21-24; Matei 11.29;12.19).

Să observăm că, în aceste două versete, noi avem: răutatea exterioară, care se arată în fapte şi cuvinte, care caracterizează pe omul firesc şi la care creştinul trebuie să renunţe (versetul 8); şi minciuna, care este un semn distinctiv al omului vechi. Dar creştinul, fiind mort împreună cu Hristos, prin acest fapt s-a dezbrăcat de omul cel vechi cu ceea ce îl caracterizează.

Dar dacă creştinul s-a dezbrăcat de omul cel vechi — acesta este un fapt — şi trebuie să umble tăgăduind tot ceea ce se referă la el şi renunţând la tot, pe de altă parte el s-a îmbrăcat cu omul cel nou, rezultat al învierii sale cu Hristos. Găsim expresia „omul nou" în epistola către Romani, pentru că este vorba acolo de moartea noastră împreună cu Hristos. Aici, în Coloseni, unde creştinul este înviat cu Hristos, el, a cărui viaţă este Hristos, omul nou este introdus, fiind ceea ce îl caracterizează. El s-a îmbrăcat cu omul cel nou şi nu trebuie să se îmbrace. Este un fapt dobândit. Insă omul nou „este reînnoit în cunostintă": el are ceea ce nu a fost mai înainte în om, înţelegerea lui Dumnezeu şi a lucrurilor divine.

(versetul 11) De omul vechi, de omul firesc în carne, coborând din Adam, se legau tot felul de deosebiri: Grec şi Iudeu — adică păgâni şi aceia care aveau, ca popor ales de Dumnezeu pe pământ, cunoştinţa acestui Dumnezeu; „tăiere împrejur şi netăiere împrejur", adică privilegii religioase sau nu (Efeseni 2.11-12); „barbari, Sciţi" aceia care erau în afara limitelor civilizaţiei greceşti şi latine si dintre care Sciţii erau consideraţi cei mai depărtaţi; „rob şi om liber", inegalităţi de poziţie aduse în condiţia socială prin violenţă şi asprime. In omul nou, toate aceste deosebiri au dispărut; omul vechi nu mai este recunoscut de creştin decât ca mort. Rămâne deci omul nou. Acolo toţi sunt egali; acolo

Hristos este totul în toţi credincioşii. Toate barierele care îi separau pe oameni cad; legătura comună, aceea care uneşte pe toţi credincioşii, este Hristos. El este totul pentru ei şi în ei. Har preţios! Toţi împreună având pe Domnul Isus drept unic obiect, şi El în toţi, pe El singur îl putem vedea si recunoaşte. Iată omul nou. Învăţăturile care li se aduceau Colosenilor menţineau deosebirile între omeni, omul vechi având-si locul în ele.

(versetul 12) „îmbrăcaţi-vă, deci"; aici începe aplicarea practică a faptului că ne-am îmbrăcat cu „omul cel nou." Ne-am îmbrăcat cu el; acesta este un fapt. Este un veşmânt de perfecţiune morală care trebuie acum să se manifeste, la fel cum se poate vedea o rochie bogat împodobită pe persoana care o poartă. La ce i-ar folosi să o aibă, dacă n-ar purta-o? Nu pentru a se lăuda, fără îndoială, ci pentru a-L lăuda pe Hristos, manifestând în purtarea noastră ceea ce El este în viaţa noastră, „îmbrăcaţi-vă", deci fiecare credincios să ia seama la acest îndemn care începe rezumatul cel mai complet şi cel mai frumos al vieţii creştine practice.

Dar să remarcăm că, după cum faptul de a ne fi dezbrăcat de omul cel vechi este punctul de plecare pentru a omorî mădularele care sunt pe pământ şi care aparţin vieţii omului vechi, lăsându-ne de poftă, de răutate şi de minciună, la fel faptul de a ne fi îmbrăcat cu omul cel nou este un punct de plecare pentru a manifesta în chip practic caracterul omului nou, care este acela al lui Hristos. în felul acesta, omul nou nu este o stare practică a mersului nostru în lume. Omul nou, viata sa, viata lui Hristos, este singura în care noi suntem recunoscuţi de Dumnezeu, fie sus, fie pe pământ.

„Ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi" — acestea sunt titluri date creştinilor care sunt îndemnaţi să se îmbrace cu caracterul lui Hristos. Mai întâi gândul de har al lui Dumnezeu faţă de noi — „aleşi ai lui Dumnezeu"; după aceea punerea noastră deoparte cu caracterul care se potriveşte naturii lui Dumnezeu şi pe care de asemenea ne-a dat-o în virtutea alegerii noastre („sfinţi"). Da, vase curăţite pentru slujba Sa şi ca atare obiectele desfătării lui Dumnezeu, preaiubiţii Săi. Oh! ce puternice motive pentru a ne îmbrăca cu toate aceste trăsături care urmează să fie enumerate si care constituie ansamblul vieţii omului nou pe pământ, umblând aici spre slava lui Dumnezeu si a Domnului Isus Hristos!

„Vedeţi", a spus cineva, „la ce înălţime se aşază apostolul şi cu ce duioasă iubire ne îndeamnă! In loc de a ne zori şi de a ne împinge, a ne stimula prin porunci şi legi, el ne atrage prin amintirea harului lui Dumnezeu, pentru ca să obţină roadele credinţei noastre şi pentru ca noi să aducem aceste roade în mod liber şi cu bucurie." „Imbrăcati-vă, deci, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi, cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate etc." Credincioşii trebuie să se îmbrace cu o „inimă plină de îndurare". Indurarea este compătimirea inimii pe care o simţi pentru cei slabi, suferinzi, nenorociţi, şi chiar pentru vinovaţi. „Inima plină de îndurare" este un termen foarte puternic care arată că noi trebuie să fim miloşi nu numai ocazional, ci că trebuie să posedăm, să ne îmbrăcăm cu acest caracter în străfundul inimii noastre; ea trebuie să emane din ceea ce este mai intim în fiinţa noastră lăuntrică.

Noi am avut nevoie de îndurarea divină faţă de noi, si avem mereu nevoie de ea; această îndurare provenind din sentimentele adânci ale inimii Sale, a caracterizat pe adorabilul nostru Mântuitor în trecerea Sa pe pământ, atunci când El Se pleca plin de iubire spre toţi aceia care sufereau, fie în trupul lor, fie în sufletul lor, din cauza păcatului. Ei bine, ca însuşire a vieţii pe care noi o avem de la El, trebuie să avem ca şi El o inimă plină de îndurare. Să remarcăm pasajul următor din cuvintele lui Zaharia, când plin de Duhul Sfânt după naşterea fiului său loan, el a prorocit şi a binecuvântat pe Dumnezeu care avea să trimită mântuirea poporului Său, care stă „în iertarea păcatelor prin îndurarea Dumnezeului nostru, după care Soarele care răsare din înălţime ne-a cercetat" (Luca 1.7778). Mila nemărginită a lui Dumnezeu faţă de păcătoşii vinovaţi şi pierduţi L-a făcut să trimită pe Fiul Său, Soarele care răsare din înălţime, pentru a-i lumina si a-i mântui.

De altfel, celelalte lucruri recomandate sfinţilor, adică bunătatea, smerenia, blândeţea, îndelunga răbdare, trebuie de asemenea să iasă din însuşi adâncul inimilor noastre: acestea sunt inima plină de îndurare, de bunătate etc.

(versetul 13) Aici avem alte două însuşiri ale vieţii lui Hristos în creştin: îngăduinţa şi iertarea reciprocă. îngăduinţa se referă la infirmităţile care rezultă din condiţia noastră actuală, ignoranţa, eroarea, de exemplu; la dificultăţile de caracter, la divergenţele de vederi, la anumite deosebiri de obiceiuri etc. în toate aceste privinţe, noi trebuie să-i suportăm pe ceilalţi, arătând un duh de răbdare, după cum Hristos a arătat atât de adesea faţă de ucenicii Săi; nu este vorba aici de răul moral. Pe acesta nu trebuie să-l îngăduim, ci să-l mustrăm. Dar se poate că unii s-au purtat rău faţă de noi şi ca astfel noi să avem real motiv de plângere; atunci trebuie să iertăm, să nu păstrăm nici un resentiment în inima noastră: Hristos nu ne-a iertat pe noi?

(versetul 14) Se pare că înfăptuirea tuturor calităţilor de mai sus constituie perfecţiunea morală pentru acela care le-ar poseda. Dar apostolul, în versetul acesta arată ceva mai presus: „Dar peste toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu dragostea, care este legătura desăvârşirii." Dragostea este însăşi natura lui Dumnezeu şi ea imprimă o pecete divină tuturor calităţilor enumerate, reunindu-le si ţinându-le la un loc ca într-un mănunchi, însufleţindu-le cu viata sa si cu căldura sa. Nu ea a dominat în Hristos si a dat vieţii Sale această unitate perfectă, acest acord şi această armonie desăvârşită în manifestarea tuturor trăsăturilor Sale? Dragostea nu este de asemenea de fapt izvorul din care vin ele? „Dacă am dragoste", ele se vor arăta (vedeţi 1 Corinteni 13).

Să observăm că ne îmbrăcăm cu aceste calităţi, dacă suntem conştienţi de locul binecuvântat înaintea lui Dumnezeu pe care îl exprimă cuvintele acestea: „Aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi." In sentimentul acestei mile binecuvântate, harul se dezvoltă în inimile noastre. Astfel, în Efeseni 5.1 este spus: „Urmaţi dar exemplul lui Dumnezeu, ca nişte copii preaiubiţi."

Se poate să se întâlnească însuşiri fireşti care se aseamănă cu unele din acelea care sunt indicate la versetele 12 şi 13 şi care aparţin vieţii divine. Dar este neobişnuit să le găseşti reunite, ca atunci când iubirea divină este legătura care face din ele un tot; şi apoi ele se prezintă de obicei cu o lipsă de energie, care le face să degenereze în defecte. Blândeţea se va uni cu neglijenţa, bunătatea va deveni slăbiciune; îngăduinţa şi îndelunga răbdare vor rămâne, se vor menţine în paguba sfinţeniei şi adevărului. Din contră, în viaţa divină se află puterea de iubire care provine din părtăşia cu Dumnezeu şi care menţine caracterele lui Dumnezeu, însă aceasta lipseşte în calităţile fireşti. Când dragostea este prezentă, există un caracter, ceva complet, un fel drept de aplicare, o perfecţiune, o curăţie şi o putere pentru manifestarea acestor calităţi pe care numai dragostea poate să le dea. Dumnezeu este prezent acolo, acţionând în natura Sa, pe care El ne-a dat-o, căci cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu în el.

Găsim la fel în 2 Petru 1: „Uniţi (adăugaţi) la iubirea frăţească dragostea..." La cel credincios, dacă nu este conştiinţa prezenţei lui Dumnezeu, dacă nu este părtăşia cu Dumnezeu în dragoste, afecţiunea creştină poate să degenereze în simpatie umană, care nu fereşte de rău, si te-ar face să-1 scuzi şi să-1 îngădui. Astfel, dragostea este legătura desăvârşirii, căci desăvârşirea este într-adevăr ansamblul armonios al tuturor

calităţilor, dar el nu există decât prin dragoste. In ce perfecţiune vedem noi toată această viaţă înfăptuită în Hristos! Dar El este viaţa noastră şi privilegiul nostru este de „a merge (a umbla) cum a umblat El."

(versetul 15) Avem aici, nu un îndemn, ci o dorinţă pe care o formulează apostol: „Pacea lui Hristos... să stăpânească în inimile voastre." Pacea lui Hristos! TOTUL se referă la HRISTOS în această epistolă: iertarea lui Hristos, pacea lui Hristos şi, mai departe, Cuvântul lui Hristos (versetul 16). Pacea lui Hristos este această pace plăcută şi de nespus pe care nimic nu putea să o tulbure în El, cu toate că El a fost încercat în toate felurile, căci El umbla cu Dumnezeu. „Vă dau pacea Mea" ne-a spus Isus (Ioan 14.27). Creştinul, urmând cărarea pe care a umblat Isus, aceea ale cărei trăsături sunt indicate mai sus, se va bucura de această pace; ea va stăpâni sau va domina în inima sa; toată viaţa va purta pecetea ei. Ce dulce odihnă în această lume agitată în mijlocul atâtor tulburări! Dar la aceasta Dumnezeu — Dumnezeul păcii ne-a chemat. Mântuitorul nu vrea ca inima să fie tulburată, ci ca pacea Sa să domnească în ea!

Unitatea Trupului este introdusă aici, doar cât priveşte faptul că cei credincioşi sunt chemaţi să înfăptuiască împreună această unitate în pacea lui Hristos. Domnind în inimile noastre, ea va stăpâni de asemenea legăturile noastre reciproce şi va îndepărta orice amărăciune, orice pornire împotriva cuiva. „Ferice de aceia care" — bucurându-se de această pace — „o procură şi o răspândesc în jurul lor, ca fii ai Dumnezeului păcii!"

Acest verset 15 se termină prin trei cuvinte de o mare semnificaţie: „Şi fiţi recunoscători." Sufletul care se bucură de pacea lui Hristos şi de tot harul care decurge pentru el din dragostea lui Dumnezeu, si care este conştient de lucrarea continuă a acestei iubiri faţă de el, este plin de recunoştinţă, se revarsă în mulţumiri. Pentru ce deci îndemnul? Ah! Pentru că noi suntem înclinaţi să uităm, să pierdem din vedere, pentru că conştiinţa despre ceea ce este Dumnezeu pentru noi, nu este mereu aşa de limpede şi apostolul prin aceste cuvinte „fiţi recunoscători" ne reaminteşte că noi primim totul de la EL. Dar noi nu trebuie să uităm de a fi de asemenea recunoscători unii faţă de ceilalţi pentru tot ceea ce primim de la Domnul unii prin ceilalţi. Şi trebuie să ştim să fim recunoscători pentru buna intenţie a unuia, chiar dacă el s-ar înşela în aplicarea bunei sale voinţe faţă de noi. Recunoştinţa este o însuşire a credinciosului, după cum ingratitudinea este o însuşire a omului nenăscut din nou (2 Timotei 3.2). A fi recunoscător chiar pentru cele mai mici lucruri, pentru un mic serviciu, pentru un cuvânt bun, este un lucru plăcut lui Dumnezeu. El însuşi preţuieşte bănuţul văduvei şi un pahar cu apă rece dat unui micuţ. Să nu uităm deci să fim recunoscători; acest sentiment să nu se depărteze de inimile noastre; este una din trăsăturile care trebuie să caracterizeze viata noastră creştină.

(versetul 16) Activitatea vieţii lui Dumnezeu în credincios are două lucruri: faptul de a se bucura de Dumnezeu însuşi şi exercitarea acestei activităţi faţă de ceilalţi, după natura vieţii divine, adică iubirea. Dar pentru aceasta, sufletul are nevoie, pe de o parte, de ceea ce îi descoperă Dumnezeu şi pe de altă parte de o regulă a activităţii sale faţă de ceilalţi. Aceasta avem în „Cuvântul lui Hristos". Pentru ce această expresie: Cuvântul lui HRISTOS? Pentru că, potrivit cu planul Duhului, în această epistolă totul este raportat Domnului Isus Hristos. Cuvântul lui Hristos este deci ceea ce, în descoperire, se referă special la El, este tot ceea ce în Scripturi exprimă Hristos într-un chip oarecare. De exemplu, credinciosul, omul nou, are priceperea care îl face să-L găsească pe Hristos pretutindeni în Vechiul Testament, ca tip sau în chip profetic, în timp ce credincioşii din timpul acela nu vedeau în acele scrieri decât istoria unor anumite personaje sau nişte porunci şi ritualuri religioase. Cu atât mai mult creştinul găseşte pe Hristos în Evanghelii şi în celelalte scrieri ale Noului Testament. Nu s-ar putea spune că „cuvântul lui Hristos" este Biblia, cu toate că El este centrul a tot ceea ce Sfintele Scrieri ne prezintă. Cuvântul lui Hristos este îndeosebi ceea ce ni-L descoperă şi, în El, gândurile, planurile şi căile lui Dumnezeu.

Noi suntem deci îndemnaţi ca acest Cuvânt „să rămână din belşug" în noi, pentru ca inima noastră să posede tot ceea ce în Scripturi este expresia lui Hristos. Aceasta este hrana ca si bucuria sufletului: aceasta ne face să creştem şi ne întăreşte pentru lucrarea potrivită vieţii din Dumnezeu. A păzi Cuvântul Său atrage aprobarea Domnului, cum El spune faţă de Filadelfia: „Tu ai păzit Cuvântul Meu." Aici, îndemnul este nu numai de a păzi, de a respecta, ci este spus: „Cuvântul lui Hristos să locuiască" sau să rămână „în voi." Este în această expresie ceva mai intim, mai adânc. Este cuvântul ascuns în inimă (Psalmul 110.11), rămânând acolo ca un oaspete sfânt şi binecuvântat, a cărui influenţă se face simţită pretutindeni înlăuntrul sufletului si în viată. El să locuiască deci în voi, nu ca un oaspete care petrece aici o zi sau două, ci ca un locuitor al casei care are domiciliul său totdeauna aici. „Din belşug" (din plin) exprimă că el trebuie să fie acolo în toată abundenţa învăţăturilor sale divine, pătrunzând şi reglând toată viaţa, mângâind şi umplând de bucurie inima în orice împrejurare, făcându-ne să-L cunoaştem mereu mai mult şi mai bine pe Hristos şi pe Dumnezeu prin El, în toată iubirea Sa, tot harul Său, toată mila Sa, în deplina Sa capacitate de a fi de ajuns în tot şi pentru tot.

„În voi", în inimă mai întâi. El răspunde nevoilor omului nou, îl formează şi îl călăuzeşte potrivit cu voia lui Dumnezeu. Dar în acelaşi timp această expresie are de asemenea sensul de „între voi" aşa cum o arată versetele următoare. In legăturile voastre ca creştini, acest Cuvânt să ocupe din plin locul care i se cuvine. In stări de vorbă, în adunări, Cuvântul să stăpânească şi să regleze totul. Când faptul acesta este realizat, când Cuvântul lui Hristos locuieşte într-adevăr în noi, suntem aduşi în stare de a ne învăţa si de a ne îndemna unul pe altul în toată înţelepciunea. La versetul 28 al capitolului 1, apostolul spune că el îndeamnă şi învaţă pe orice om în toată înţelepciunea. Aici credincioşii unii faţă de alţii au de îndeplinit aceeaşi sarcină binecuvântată.

Cuvântul lui Hristos care locuieşte în ei, îi duce chiar la izvorul înţelepciunii, la Hristos care este înţelepciunea necreată. Această înţelepciune este cu totul diferită de aceea a lumii, căci ea este „mai întâi curată, apoi paşnică, blândă, uşor de înduplecat, plină de îndurare şi de roduri bune, fără părtinire, nefăţarnică", această înţelepciune care vine de sus reglează şi călăuzeşte viaţa creştinului. Potrivit cu această înţelepciune se învaţă şi se îndeamnă unul pe celălalt. Fiecare, când există activitatea vieţii divine în el, poate să înveţe pe fratele său. învăţătura nu cade neapărat de la înălţimea unei catedre, nici din gura unui învăţător; creştinii hrăniţi din Cuvânt, ocupând gândurile lor cu Cuvântul şi găsindu-şi plăcerea lor în el, trebuie să fie în stare să împărtăşească celorlalţi ceea ce ei au învăţat în părtăşia cu Domnul; dar aceasta presupune o inimă pe care îngrijorările vieţii şi preocuparea de lucrurile pământeşti nu o absorb deloc, căci atunci Cuvântul este ca şi izolat, surghiunit într-un colţ întunecos al sufletului. Şi dacă Cuvântul nu m-a învăţat, cum aş putea oare să-i învăţ pe alţii? Aşa erau Evreii din capitolul 5 din epistola către Evrei, cărora apostolul le adresează reproşul.

La învăţătura reciprocă se uneşte îndemnul: „Îndemnându-vă unul pe altul", cum găsim în aceeaşi epistolă. Este o datorie de iubire, care trebuie împlinită în iubire, aceea de a-i înştiinţa pe fraţii noştri. Câtă nevoie este atunci de adevărata înţelepciune! Ea te face să deosebeşti ceea ce cere înştiinţarea, să arate de asemenea cum să o faci într-un chip folositor. Este necesar pentru aceasta de a trăi foarte aproape de Domnul. Nu este vorba de a mustra cu asprime, trebuie a evita să rănească: „Rog (implor) pe Evodia şi rog pe Sintiche", iată tonul îndemnului în gura lui Pavel. îndemnul nu previne numai de un pericol care trebuie evitat, el nu arată numai un drum greşit din care trebuie să ieşi, el are de asemenea şi mai ales drept obiect să încurajeze sufletul, de teama ca, lăsându-se abătut, el să nu-şi piardă încrederea şi să nu dea prilej

duşmanului; şi, încurajându-l, să fie tare şi să umble cu bucurie pe cărările lui Dumnezeu, cu toate piedicile şi împotrivirile lumii. Găsim multe exemple de aceste înştiinţări, încurajări, îndemnuri, în cuvintele Domnului şi în scrierile apostolilor. Noi trebuie să ni le reamintim vinii altora. Dar să ne reamintim că experienţa pe care vom fi făcut-o în prezenţa lui Dumnezeu, a iubirii Sale, a grijii Sale, a atentiei Sale continue si neschimbate fată de noi ne va face în stare să îndemnăm. „In lumina Sa vedem lumina".

Mijlocul de a se învăţa şi de a se îndemna reciproc este aici foarte izbitor: „prin psalmi, cântări de laudă si cântări duhovniceşti, cântând lui Dumnezeu cu mulţumire în inimile voastre."

Fără a cerceta aici ce trebuie să înţelegem prin aceste diferite feluri de cântări, vedem că sentimentul inimii produs de cunoaşterea şi posesiunea iubirii lui Hristos şi a părtăşiei cu Dumnezeu se exprimau prin aceste cântări, care deveneau astfel un mijloc de învăţătură şi de îndemn. Dacă noi simţim o oarecare greutate ca să înţelegem acest lucru, cauza n-ar fi în faptul că prezenţa lui Hristos în noi este puţin înfăptuită şi că astfel există în inimile noastre puţină bucurie şi puţină laudă?

Când perfecţiunea Mântuitorului şi iubirea Sa umplu într-adevăr sufletul, cum n-ar ţâşni lauda din el? Apostolul ne spune izvorul de unde curg aceste cântări: din ‚inimile noastre"; el spune de asemenea către cine se înalţă: „la Dumnezeu" şi în sfârşit ele sunt produse „prin har." Deci noi trebuie să cultivăm şi să căutăm mai presus de orice aceste fericite şi sfinte dispoziţii ale unei inimi în care „harul" este cunoscut, în care el domneşte şi acţionează. Fericirea de care sufletul nostru este atunci plin se comunică altora, şi suntem la unison pentru a cânta lui Dumnezeu, pentru a-L lăuda şi a-L binecuvânta. Cât de rari sunt creştinii fericiţi în care există mereu ceva ca o cântare de bucurie!

Este totuşi privilegiul nostru să fim „totdeauna veseli" şi este unul din lucrurile care Îl glorifică pe Domnul. Dar totul decurge din starea inimii. Se vede, în 1 Corinteni 14.14-16, că rugăciunea, cântarea şi mulţumirile produse prin Duhul şi exprimate cu pricepere — o pricepere duhovnicească — sunt destinate în adunare să-i zidească pe ceilalţi. Să ascultăm îndemnul apostolului şi pentru aceasta inimile noastre să fie mai mult şi mai constant şi mai în întregime ocupate cu Acela căruia în cer, în jurul tronului, noi îi vom cânta, într-o cântare nouă, iubirea, slava şi desăvârşirea!

(versetul 17) „Şi orice faceţi, cu cuvântul sau cu fapta, să faceţi totul în Numele Domnului Isus, mulţumind prin El lui Dumnezeu Tatăl."

Hristos este în aşa măsură viaţa creştinului, scopul şi obiectul inimii sale, încât nici un lucru, mic sau mare, nu se face fără El. Totul se face în prezenţa Sa şi în Numele Său şi aceasta imprimă vieţii creştine adevăratul său caracter. împlinind chiar ceea ce poate să pară lucruri obişnuite, chiar a mânca şi a bea, inima este preocupată de El. Totul se spune şi se face în Numele Său. Oh! ce ocrotire, dacă faptul acesta este realizat, pentru a nu cădea în nici un exces, pentru ca totul să fie spre slava Sa! Facem noi aşa? Poartă viaţa noastră astfel pecetea lui Hristos? Şi este un mare privilegiu şi o slavă să desfăşurăm astfel în totul şi pretutindeni steagul lui Hristos. Dacă noi nu facem astfel, dacă El nu este ţinta şi mobilul vieţii noastre, cum şi prin ce motiv acţionăm noi? Nu după firea păcătoasă şi pentru firea păcătoasă? Nu există altceva de mijloc: ori Hristos, ori firea păcătoasă. Să luăm seama la aceasta!

Faceţi totul în Numele Domnului Isus." Aceasta evident hotărăşte tot ce se poate face sau nu se poate face. Regula nu este deci: Există bine sau rău în cutare sau cutare lucru? ci: pot să asociez la acest lucru Numele Domnului Isus, adică pe Hristos însuşi? Există într-adevăr lucruri care ar putea să pară indiferente sau bune în ele însele, dar în care creştinul n-ar putea să intre în Numele Domnului Isus. Dar când viaţa este astfel reglată, prin faptul că Isus este obiectul şi scopul ei, El Cel sfânt şi Cel adevărat, când pricepem că El trăieşte în noi, astfel că totul se face în vederea Lui, atunci de asemenea, în conştiinţa aprobării Sale şi bucuria prezenţei Sale, aducem „mulţumiri prin El lui Dumnezeu Tatăl", pentru că nimic nu stinghereşte legătura noastră cu acest Dumnezeu, Tatăl nostru, la care noi am fost aduşi.

Aceste mulţumiri faţă de Dumnezeu Tatăl, prin iubirea căruia noi am fost eliberaţi şi primiţi şi introduşi în împărăţia Fiului dragostei Sale, aceste mulţumiri pentru viaţa lui Hristos care ne-a fost împărtăşită şi din care noi trăim în mijlocul împrejurărilor existenţei noastre pământeşti, aceste mulţumiri urcă la Dumnezeul nostru şi Tatăl, prin Isus, care I le prezintă cu tot parfumul delicat al Persoanei Sale adorabile. Ce viată este aceea a creştinului! Cu ce har este ea umplută!

(versetele 18-20) După aceste principii generale şi de o imensă importanţă pentru viaţa creştină practică, apostolul ajunge la datoriile credincioşilor în diferitele relaţii în care ei se găsesc. în primul rând, avem relaţiile naturale, aşezate de Dumnezeu, cum vedem chiar de la început şi pe care Domnul şi Duhul Sfânt le aprobă (vedeţi Matei 15 si 19 si îndemnurile în Efeseni 5 si 6). Credincioşii trebuie deci să manifeste caracterul lor ca atare în aceste relaţii, adică în cămin (în familie). Să remarcăm felul în care Domnul este pretutindeni introdus aici, ca Acela care are autoritate şi care este izvorul oricărei autorităti. El este aici, prezidând în mijlocul familiei creştine, ca Domnul. Se cade ca obligaţiile (datoriile) să se înfăptuiască în prezenţa Sa, pentru a-I plăcea, recunoscând autoritatea Sa, căci a fi creştin înseamnă a mărturisi că Hristos este Domnul. Această autoritate a Domnului este invocată pentru a susţine îndemnurile adresate acelora care se află într-o condiţie de subordonare — femeile şi copiii. Dacă femeile trebuie să fie supuse, aceasta se „cuvine în Domnul"; dacă copiii trebuie să asculte, „aceasta este plăcut în Domnul." în armonie cu gândul Domnului, în prezenţa Sa şi sub autoritatea Sa, supunerea şi ascultarea trebuie să fie arătate. Ce motiv puternic pentru a acţiona potrivit cu aceste principii: „Domnul", Acela care ne-a cumpărat pentru ca să fim ai Lui! Cum să nu ne grăbim să facem ceea ce se cuvine Numelui Său, ceea ce place inimii Sale! Gândiţi-vă la aceasta, femei creştine, copii crescuţi sub învăţăturile Domnului! Mai mult, Domnul, pus astfel în evidenţă ca motiv de supunere şi de ascultare, va face ca nimic în persoana sau comportarea acelora cărora le sunt datorate supunerea şi ascultarea să nu ajungă un obstacol în a fi supuse (femeile) şi ascultători (copiii). Datoriile noastre sunt faţă de Domnul; împlinirea lor este independentă de ceea ce sunt sau fac ceilalţi. Fiecare este răspunzător de sine însuşi faţă de Domnul. Supunerea faţă de bărbatul său este deci cerută de la femeie. Bărbatul este capul femeii. Diferite motive sunt date în Scripturi (vedeţi Efeseni 5.22 etc. 1 Timotei 2.11-15). Acesta este locul ei, fără ca totuşi aceasta să implice nimic slugarnic. Degradarea femeii, rolul ei de sclavă la atâtea naţiuni, este rodul păcatului. Ea nu încetează să fie tovarăşa şi ajutorul potrivit bărbatului (Geneza 2.18-20). Dar locul său este acela de supunere şi tot ceea ce ar tinde să o sustragă din acest loc, să-i dea cum se întâmplă mereu mai mult în zilele noastre o poziţie de egalitate cu bărbatul, în ceea ce este din domeniul acestuia, merge împotriva gândurilor lui Dumnezeu.

Din punct de vedere spiritual, IN HRISTOS nu există nici bărbat nici femeie; dar numai acolo. Şi să remarcăm iarăşi că această poziţie se cuvine, este potrivită. Chiar lumea judecă atunci când o femeie ia, în afara supunerii, locul care nu-i aparţine. Cu cât mai mult femeia creştină trebuie să fie fericită de a-şi păstra locul ei. Cât despre bărbat, lui îi este recomandată iubirea: „Soţilor, iubiţi-vă soţiile." Această iubire, această manifestare de inimă, această amabilitate, această îngăduinţă, aceste atenţii (1 Petru 3.7) care decurg din dragoste, vor face uşoară supunerea. Totul va fi armonie între doi soţi însufleţiţi de aceste sentimente; pacea va domni în acest cămin fericit. Nici un motiv, nici un exemplu, ca în Efeseni 5, nu este dat bărbaţilor. Dragostea, caracterul vieţii lui Dumnezeu este reamintită ca trebuind să se exercite în

această relaţie particulară. Să remarcăm urmarea întradevăr necesară a îndemnului: „Nu păstraţi amărăciune împotriva lor." Femeia are în mod cu totul deosebit nevoie să fie înconjurată cu afecţiune şi inima ei ştie să o dea înapoi (adică să răspundă cu afecţiune la afecţiune). Dar ea este în natura ei, slabă, „un vas mai slab", mai delicat nu numai referitor la sentimente care cu uşurinţă sunt în chip dureros jignite (ofensate).

În trupul ei, de asemenea, ea este expusă la multe suferinţe care pot să acţioneze asupra dispoziţiei ei. Bărbaţilor, aveţi grijă ca nimic să nu vă amărască împotriva lor, trataţi, îngăduiţi şi susţineţi cu iubire acest vas mai slab. Feriţi-vă de tot ceea ce ar putea să-1 ofenseze sau să-1 rănească. Orice amărăciune în cuvinte să fie îndepărtată, chiar dacă aţi crede că aveţi vreun motiv de plângere.

Vine acum îndemnul adresat copiilor şi părinţilor (versetele 20-21). Copiii trebuie să fie ascultători.

Aici noi ne aflăm în cercul familiei creştine. Aici ei sunt crescuţi în disciplină şi sub învăţăturile Domnului. Dar deoarece legătura există, chiar acolo unde creştinismul real din inimă nu se află, obligaţia ascultării rămâne în picioare în toată puterea sa pretutindeni unde sunt copii şi părinţi. Chiar lumea recunoaşte lucrul acesta. Neascultarea de părinţi este una din trăsăturile corupţiei în păgânism (Romani 1.30), care se regăseşte în corupţia care a năpădit creştinismul (1 Timotei 3.2). Vedem, într-adevăr, în zilele noastre, această formă deosebită a dispreţului general faţă de autoritate, premergător al ruinei sociale. Un motiv mai mult, un motiv foarte puternic pentru ca în familia cu adevărat creştină, unde Domnul are locul care Ii este datorat, principiul de ascultare să fie cu tărie menţinut şi aceasta chiar din vârsta fragedă a copiilor.

Voinţa proprie şi independenţa se arată foarte devreme şi de aceea copiii trebuie învăţaţi să asculte. Acolo unde în familie, viaţa creştină este activă, unde se roagă, unde Cuvântul este citit, unde mersul în despărţire de lume este cu adevărat după Hristos, acolo copilul învaţă că ascultarea faţă de părinţii săi îi este impusă de Domnul. El vede la părinţii săi dragostea pentru Hristos şi supunerea faţă de Cuvântul Său, şi el înţelege şi respectă autoritatea divină care îi spune: „Copii, ascultaţi în toate lucrurile." El doreşte să facă ceea ce este plăcut Domnului, ceea ce este adevărata podoabă a copilului.

Nu are el exemplul suprem al lui Isus, care întorcându-se la Nazaret, desi era Fiul lui Dumnezeu, era supus lui Iosif şi Măriei? (Luca 2.51). Ferice de aceşti copii care umblă în ascultare. Aceasta este o pregătire salvatoare pentru restul vieţii lor. Copiii trebuie să asculte nu numai de tatăl lor. Anumiţi copii se tem de autoritatea tatălui, dar nu vor avea faţă de mama lor aceeaşi ascultare. Dar aici citim:,Ascultaţi de părinţii voştri." Ascultarea trebuie să fie aceeaşi fată de unul ca si fată de celălalt şi tatăl trebuie să ţină ca respectul datorat mamei familiei să-i fie dat. Vechiul Testament insistă în mai multe locuri asupra acestei datorii a copiilor faţă de mama lor (Leviticul 19.3; Deuteronom 21.18-21; Proverbele 6.20; 23.22; 30.17). întinderea ascultării este de asemenea pusă înaintea ochilor copiilor: „în toate lucrurile." Nu numai cele care plac, ci şi cele care sunt grele, pentru care n-ai deloc plăcere.

Este necesar ca de timpuriu voinţa să fie zdrobită. Copilul va asculta poate bucuros în cutare lucru care este în armonie cu dorinţele lui sau care convine dispoziţiilor lui naturale. El se va împotrivi din contră în altele. Trebuie ca el să înveţe să asculte în toate lucrurile. Uneori el va voi să obiecteze, să discute ceea ce îi este poruncit sau interzis. El trebuie doar să asculte în toate lucrurile. Dumnezeu îl cheamă la o ascultare subînţeleasca. Aceasta este răspunderea lui de copil. Părinţilor, voi trebuie să-i învăţaţi pe copiii voştri această ascultare, fără slăbiciune; copii, voi trebuie să ascultaţi în felul acesta. Problema dacă se porunceşte ceva contra conştiinţei nu este pusă aici. Este vorba de ordinea normală în familia creştină.

„Căci lucrul acesta este plăcut în Domnul." Aici este motivul care trebuie să-i încurajeze pe copii ca să fie ascultători. Locul copiilor ca şi al părinţilor în familia creştină nu este în lume, ci ÎN DOMNUL. Este după gândul Său ca şi copiii să asculte, de aceea ei trebuie să o facă. A nu asculta de părinţii lor, nu înseamnă numai a acţiona împotriva acestora, ci şi a ieşi din legătura binecuvântată care-i uneşte pe părinţi şi copii în Domnul. Cum să fii fericit în afară de Domnul, lipsit de aprobarea Sa, departe de binecuvântarea Sa? Dimpotrivă, mergând pe calea ascultării, copilul va simţi satisfacţia, el va avea un cuget pe care nu apasă nici o povară, va simţi că aceasta este o cărare plăcută şi pe care inima este bucuroasă, ca tot ceea ce este în Domnul. „Este bine pentru om să poarte un jug în tinereţea lui" (Plângeri 3.27).

(versetul 21) în ceea ce îi priveşte pe copii, corespunde şi îndemnul adresat părinţilor. Aceştia trebuie să menţină autoritatea lor de capi în familie. Ei trebuie să-i instruiască pe copiii lor, să-i îndrumeze, să-i mustre, să-i pedepsească chiar, dacă aceasta este necesar (Efeseni 6.4; Geneza 18.19; 1 Samuel 2.23-24; Proverbele 13.24; 19.18; 22.15; 23.13-14). Aici, în Coloseni, nu găsim aceste îndemnuri, ci găsim duhul în care părinţii trebuie ca, aplicându-le, să acţioneze faţă de copiii lor, un duh de înţelepciune şi de iubire, asemănător aceluia cu care Dumnezeu, Tatăl nostru ne tratează pe noi. „Taţilor, nu întărâtaţi pe copiii voştri, ca să nu se descurajeze."

O severitate excesivă, neponderată, care nu deosebeşte între greşeală şi greşeală după gravitatea fiecăreia, care nu ţine cont de caracterul copilului, de temperamentul său mai mult sau mai puţin sensibil, sau excese de severitate amestecate cu excese de indulgenţă, sau a pedepsi cu mânie, ca şi cum ai avea o jignire personală de răzbunat, şi nu o dreaptă disciplină de exercitat pentru binele copilului şi în aşa fel încât copilul să nu poată să se îndoiască de faptul că, chiar pedepsindu-l, noi îl iubim, sunt toate lucruri de natură să-i irite pe copii (să-i intărâte). Iubirea lui pentru părinţii lui se răceşte astfel; el se descurajează în eforturile pe care poate le-a făcut pentru a-i mulţumi şi el este împins să caute în afară, în lume, o fericire pe care n-o găseşte în cercul familiei.

Iubirea, iubirea adevărată, fără slăbiciune, dar atentă, aşa cum se potriveşte copilului la care totul trebuie format, care este o plantă delicată care are nevoie de îngrijire şi mai ales de căldura inimii la aceia care se ocupă de ei, iată ce trebuie să stăpânească în educaţia creştină. Nu aşa acţionează Dumnezeu, El, al cărui exemplu noi trebuie să-1 urmăm în totul? Dacă El ne pedepseşte, este spre folosul nostru, ca să fim părtaşi sfinţeniei Sale, deci în dragoste şi potrivit cu înţelepciunea Sa pentru adevăratul nostru bine. Părinţi creştini, voi trebuie să arătaţi totodată înţelegerea, grija, discernământul, înţelepciunea, tăria, hotărârea neclintită pentru a-i creşte pe copiii voştri. Cum să înfăptuim o sarcină atât de mare, atât de frumoasă dar atât de dificilă? Numai trăind aproape de Dumnezeu, aproape de Hristos, în părtăşia Sa, pentru a păstra totdeauna calmul care se potriveşte exercitării datoriei voastre părinteşti. „Dacă Hristos este recunoscut, familia este un cămin preţios de iubire dovedită, unde inima este crescută în legăturile pe care Dumnezeu însuşi le-a format, şi care, hrănind iubirea, fereşte de patimi şi de voinţa proprie." Să observăm că, în timp ce copiii sunt îndemnaţi să asculte de părinţii lor, aici îndemnul se adresează taţilor numai. Pentru ce? Pentru că există din fire, în inima mamelor, o afecţiune pentru copiii lor, care ar face acest îndemn inutil fată de ele. Dar mamele creştine să-şi amintească şi că această afecţiune nu trebuie niciodată să se transforme într-o indulgenţă care le-ar împinge să acopere greşelile, sau le-ar îndemna să ascundă capului familiei ceea ce trebuie mustrat sau pedepsit la copil. Ele să fie cele dintâi care să arate respectul lor pentru autoritatea pe care Dumnezeu a stabilito în familie. Cât este de fericită familia creştină care se mişcă în această atmosferă de iubire, de pace,

de înţelegere în care Domnul stăpâneşte în harul Său, în care El rămâne într-adevăr. Cât de mare şi puternică va fi mărturia sa în mijlocul lumii.

(versetul 22) Ajungem acum la datoriile robilor faţă de „stăpânii lor pământeşti." Această poziţie de subordonare nu provenea dintr-o instituţie divină, de la creaţie, ci era o urmare a intrării păcatului în lume. Sărmanii robi erau proprietatea stăpânilor lor; dar aceia dintre ei care erau ai lui Hristos erau nişte eliberaţi ai Domnului (1 Corinteni 7.23). Dacă puteau să-şi recapete libertatea, ei trebuiau să se folosească; dacă nu, să nu se neliniştească de starea lor umilită, deoarece era pentru ei o ocazie de a-L sluji pe Domnul (Stăpânul) Hristos.

Este mişcător văzând cum apostolul, prin Duhul Sfânt, îi încurajează pe sfinţii care se aflau în această condiţie tristă si nefericită. El înaltă gândurile lor de la „stăpânii lor pământeşti", la Domnul lor sau Stăpânul după Duhul. Toate răspunderile lor şi motivele lor de acţiune erau astfel transformate, şi acolo de asemenea ei găseau încurajarea lor şi mângâierea lor.

Dincolo de stăpânii lor, ei puteau să-1 vadă pe Domnul. Pentru că aveau în inimile lor teama Sa — teamă în iubire — ei trebuiau să asculte în toate lucrurile de stăpânii lor. Pentru că ei se temeau de acest Stăpân nevăzut, care cerceta toate faptele lor şi gândurile lor, ei trebuiau să-i slujească pe stăpânii lor nu numai când ei erau de faţă — nu numai sub ochii lor — ci totdeauna, în toate împrejurările, cu o inimă sinceră, fără interes, care nu căuta să placă oamenilor pentru a obţine de la ei vreun avantaj, ci străduindu-se să placă Domnului. Ce temei nobil şi puternic pentru a-şi regla viaţa.

(versetul 23) Astfel, lucrând pentru Domnul şi nu pentru oameni, ei puteau să facă totul din toată inima, chiar dacă serviciul lor era greu, aspru şi chiar respingător. Ei trebuiau să se supună fără murmur, fără discuţii, spunându-şi: Este pentru Domnul care m-a iubit, căruia îi aparţin, al cărui eliberat sunt. Să remarcăm aceste puncte: să asculte în toate lucrurile, sub ochii stăpânului sau nu, cu curăţie de inimă şi din toată inima. Acestea sunt trăsăturile unei adevărate ascultări. Cauza este Domnul si teama de El.

(versetele 24-25) Şi iată acum două motive pe care le prezintă apostolul pentru a-i încuraja în această cale de ascultare. în primul rând, aceşti bieţi robi nu aveau drept, din partea lumii, la nici o răsplată. Ceea ce făceau, erau obligaţi să facă. După aceea, starea lor umilă nu permitea ca ei să aibă nici o moştenire pământească. Trupurile lor, timpul lor, câştigul lor, totul era al stăpânului lor. Dar, din partea Stăpânului lor ceresc, ei trebuiau să primească o răsplată şi o moştenire. Moştenirea pe care toţi sfinţii o vor împărţi cu Hristos le este socotită, lor, ca o răsplată în legătură cu starea lor prezentă de robie. Acela pe care ei îl slujeau, ascultând de stăpânii lor pământeşti, era Hristos. Şi El n-avea să uite să răsplătească credinţa lor, răbdarea lor si credinciosia lor.

Dar în al doilea rând, principiul cârmuirii lui Dumnezeu este de asemenea reamintit sclavilor ca motiv al ascultării lor. Mai întâi, era Domnul, Mântuitorul care îi iubea: motiv pentru inimă. Dar aici este un motiv pentru conştiinţă: „Acela care umblă cu strâmbătate, va primi plata după strâmbătatea pe care a făcut-o", adică va primi pedeapsa pentru strâmbătatea lui; el va suferi consecinţele. înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere faţa omului. Dacă el se arată plin de înţelegere şi de milă pentru cei care sunt într-o condiţie nefericită, umiliţi şi dispreţuiţi, această stare nu poate să-1 facă să treacă peste nedreptate. A fi sărac, lipsit, rob chiar, nu scuză nedreptatea, în această privinţă toţi sunt egali înaintea cârmuirii sfinte a lui Dumnezeu. Robii trebuiau să-si amintească de acest lucru. Să remarcăm că îndemnurile adresate robilor prezintă servitorilor creştini de astăzi linia de purtare pe care ei trebuie să o urmeze (vedeţi 1 Petru 2.18 etc.).

(versetul 1) Apostolul a dat îndemnuri celor ce erau robi, cu scopul mai ales de a-i încuraja să fie credincioşi în poziţia lor dificilă. El se adresează acum pe scurt stăpânilor. Ei trebuie să fie drepţi şi cinstiţi. Poziţia de autoritate în care se află si mai ales a unei autorităţi aproape fără limite, cum era aceea a stăpânirilor faţă de robii lor, putea cu uşurinţă să-i împingă să exercite această autoritate într-vin chip capricios şi arbitrar. Aceasta se vedea adesea întrun fel nedemn şi uneori crud la păgânii care naveau nici un friu. Stăpânii creştini aveau un frâu atotputernic.Ei înşişi aveau un Stăpân suveran în ceruri, de care ei depindeau, căruia ei trebuiau să se supună si care fată de robii lor care erau creştini, ei însisi erau fraţii lor (Filimon versetul 16); aceasta cerea de la ei practicarea dreptăţii şi a cinstei. Robii, cu toate că în această condiţie de inferioritate, erau oameni; ei aveau ca atare nevoi trupeşti, de inimă şi de conştiinţă. Stăpânii trebuiau să le acorde în aceste diferite privinţe ceea ce era drept şi cinstit.Existau limite în puterile lor şi în capacităţile lor; stăpânii trebuiau să vegheze ca să nu le depăşească. Ei aveau nevoie de răbdare, de blândeţe şi de îngăduinţă. Nu trebuia ca munca să fie ca aceea a Israeliţilor în Egipt — „tot... cu asprime" (Exod 1.14). Şi dacă îndemnurile apostolului către noi se potrivesc servitorilor în zilele noastre, nu este la fel cu porunca Lui faţă de stăpâni? (versetul 2) După toate sfaturile date sfinţilor în diferitele condiţii în care ei se aflau, apostolul le adresează importante îndemnuri generale. Şi în primul rând el îi îndeamnă la rugăciune, la veghere şi mulţumiri. Rugăciunea presupune părtăşia de gânduri cu Dumnezeu, în acelaşi timp ea întreţine de asemenea această părtăşie. Prin ea, eşti în legătură intimă şi fericită cu El; te apropii cu bucurie de El, pentru a-I expune nevoile sufletului tău. Aceasta presupune iarăşi un duh de dependenţă; se ştie că de la El singur trebuie să aştepţi şi poţi să aştepţi toate lucrurile. Sufletul vine cu încredere la acest Dumnezeu plin de iubire care a binevoit să intre în legătură cu noi. Ii vorbeşte ca un copil tatălui său; El răspunde şi de aici se nasc mulţumirile. Părtăşie, apropiere de Dumnezeu, dependenţă şi încredere, iată ceea ce caracterizează adevărata rugăciune. Dar apostolul vrea să stăruim în rugăciune. Nevoile noastre simt constante, slăbiciunea noastră mereu aceeaşi, răul ne înconjoară, vrăjmaşul este mereu aici; ce motiv pentru a stărui în rugăciune, pentru a nu renunţa la această armă puternică, tocmai pentru că fiind semnul şi mărturisirea slăbiciunii noastre, ea face apel la Dumnezeu! „Veghind în ea". Petru îndeamnă să veghem pentru a ne ruga (1 Petru 4.7). Dacă vegherea lipseşte, nu te rogi, eşti independent. Aici noi suntem îndemnaţi nu numai să stăruim în rugăciune, ci cum a zis cineva: „Să stăm treji, rugându-ne." Santinela veghează pentru a nu se lăsa surprinsă; dacă este în pericol, ea strigă ca să vină ajutorul. Aşa este creştinul. Dacă noi veghem rugându-ne, dacă suntem treji cu inima şi cu duhul, prezentând cererile noastre, vom şti ce avem de spus şi ceea ce spunem; rugăciunile noastre vor fi adevărate cereri si nu formule mai mult sau mai puţin exact recitate, nici expuneri de doctrine sau repetiţii banale. Noi vom vorbi într-adevăr lui Dumnezeu.Dar la rugăciunea stăruitoare, apostolul uneşte mulţumirile. într-adevăr, se ştie că Dumnezeu ascultă şi nu-i părăseşte pe ai Săi care se roagă; am simţit şi simţim că El răspunde. în rugăciuni, să avem inima plină de mulţumiri pentru tot ceea ce El a făcut şi face pentru noi. Nu este acesta deja un mare subiect de recunoştinţă, de a putea să ne apropiem de El pentru a-I expune cererile noastre? (vedeţi Filimon 4). Mulţumirea este ceva în care creştinul care are conştiinţa legăturii lui cu Dumnezeu se desfată. Iubirea lui Dumnezeu răspândeşte peste el harul Său preţios şi inima lui răspunde binecuvântând.

(versetele 3 şi 4) Dar rugăciunea nu trebuie să se mărginească la ceea ce priveşte nevoile noastre particulare. Inima se lărgeşte gândindu-ne la nevoile celorlaţi şi prezentându-le lui Dumnezeu. Şi ceea ce trebuie să atragă în special inimile noastre sunt lucrătorii Domnului în împlinirea sarcinei lor dificile, fie în mijlocul unei lumi duşmane, fie în adunări. Pavel simţea adânc cât de necesară îi era această colaborare şi această luptă a sfinţilor pentru el prin rugăciunile lor. De mai multe ori el le cere şi contează pe ele. Şi nu este la fel acum pentru slujitorii Ivii Dumnezeu? Da, noi trebuie să ne amintim de ei şi de lucrarea pe care ei o împlinesc, fie în rugăciunile noastre personale, fie în adunările de

rugăciune. Era un subiect special pentru care apostolul cerea Colosenilor ajutorul rugăciunilor lor pentru el şi tovarăşii săi de lucru. Era marele subiect care îi stătea mereu atât de mult pe inimă şi căruia viaţa sa întreagă îi era devotată, în închisoare ca şi în libertate, „ca Dumnezeu să ne deschidă o uşă pentru Cuvânt", zice el, „ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care mă şi găsesc în lanţuri, ca s-o fac cunoscut aşa cum trebuie să vorbesc." Să remarcăm că Pavel, în închisoare nu cere ca o uşă să-i fie deschisă pentru a ieşi de acolo, ci să-i fie date prilejuri pentru a propovădui Evanghelia, ca o uşă să fie deschisă în inimi pentru ca Cuvântul lui Dumnezeu să pătrundă în ele şi ca el să poată vesti această minunată taină a lui Dumnezeu care i-a fost descoperită lui şi care consta în aceea că „Neamurile erau împreună moştenitoare cu noi (cu Iudeii) ai făgăduinţei lui Dumnezeu în Hristos Isus, prin Evanghelie" (Efeseni 3.6). „Hristos în ei, nădejdea slavei" (Coloseni 1.27). Pentru aceasta el era legat, dar în captivitatea sa chiar, el putea să vorbească despre taina lui Hristos, să o prezinte (cum vedem în Faptele Apostolilor 28.3031), căci Cuvântul lui Dumnezeu nu era legat (2 Timotei 2.9). Pavel simţea nevoia acestui ajutor divin şi atotputernic, care deschide uşile şi inimile şi care îi face pe slujitorii lui Dumnezeu să vestească Evanghelia în felul în care trebuie, adaptând-o la diferitele nevoi şi împrejurări ale ascultărilor, Iudeilor ca unor Iudei, păgânilor ca unor păgâni etc. (vedeţi Romani 1.14). Aceasta făcea el, cum vedem mărturia în Faptele Apostolilor, dar pentru aceasta el cere rugăciunile sfinţilor. Cât de mult este de dorit ca slujitorii lui Hristos să aibă aceste sentimente de umilinţă şi de dependenţă care erau în marele apostol al Neamurilor. Oricât de excelent ar fi dotat un lucrător al Domnului, el nu va fi binecuvântat decât datorită întregii sale dependenţe de Dumnezeu. „Destoinicia noastră... vine de la Dumnezeu" (2 Corinteni 3.5), noi nu avem cu ce să ne lăudăm; şi dacă Pavel dorea atât de mult rugăciunile sfinţilor, cu cât mai mult încă aceia care acum, într-o mare slăbiciune, sunt chemaţi să lucreze pentru Domnul!

(versetul 5) Iată acum un îndemn de o mare importanţă. Este vorba de purtarea noastră faţă de cei de afară. Ceea ce a fost mai sus priveşte viaţa individuală şi pe cea din Biserică. înăuntru şi în afară sunt ca două tabere lămurit deosebite în Cuvântul lui Dumnezeu (vedeţi 1 Corinteni 5.12; 1 Tesaloniceni 4.12). înăuntru este cercul acelora care aparţin lui Dumnezeu, care compun familia Sa, Biserica Sa; iar cei de afară formează lumea, sunt cei care nu au deloc viaţa din Dumnezeu. Lumea este vrăjmaşă în mod deschis sau pe ascuns adevărului si acelora care îl mărturisesc; cei din afară se împotrivesc celor dinăuntru. Lumea are privirea asupra celor dinăuntru, ca să-i prindă în greşeală, pe cât posibil. Este vorba deci pentru creştini de a se purta cu înţelepciune faţă de cei de afară, pentru a nu oferi nici un prilej de vorbire de rău şi a le îndepărta orice ocazie de a vorbi împotriva lor, chiar în lucruri care ar părea indiferente (vedeţi 1 Petru 4.14-16). înţelepciunea este prudentă şi vigilentă, ea deosebeşte ceea ce se cuvine sau nu, ea nu se grăbeşte deloc; creştinul trebuie să aibă această adevărată înţelepciune, deoarece el are viaţa din Dumnezeu şi este călăuzit de Duhlii Sfânt. Aici este vorba să o aplice la mersul său în mijlocul lumii. Ea nu constă în a-şi face bine afacerile, în a reuşi în această lume, cum se spune: aceasta este înţelepciunea lumii. Ea constă în a umbla neîncetat după Dumnezeu şi cu Dumnezeu, cu duhul luminat de lumina de sus.

Dar ea nu exclude dragostea faţă de cei de afară. Din contră, evitând să dea ocazie de a fi vorbită de rău purtarea lui, creştinul este cu atât mai mult în stare să manifeste această iubire faţă de aceia care nu cunosc pe Dumnezeu. Un mers fără înţelepciune în legăturile sale cu lumea, un mers în care şi-ar atrage mustrarea, i-ar închide uşa la aceia cărora el ar vrea le spună despre harul lui Dumnezeu, şi n-ar avea libertatea să o facă.

Dar dacă el umblă cu înţelepciune, cu inima plină de această iubire a lui Hristos care are drept obiect mântuirea sufletelor ca şi slava lui Dumnezeu, va prinde ocazia acolo unde ea se prezintă şi ori de câte ori se prezintă, pentru a-i invita pe ceilalţi să vină la Domnul ca să se bucure de harul Său. Cât este de frumoasă şi plăcută Domnului, această umblare a unui creştin înţelept, care urmăreşte totdeauna „ce este bine", fie în mijlocul credincioşilor, fie „faţă de toţi oamenii!" (1 Tesaloniceni 5.15).

(versetul 6) De acest îndemn de a „prinde ocazia", se leagă acela pe care îl cuprinde acest verset: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să ştiţi cuip trebuie să răspundeţi fiecăruia." Cât de important este! Viaţa noastră exterioară, aceea pe care lumea o vede, se compune din fapte şi din cuvinte care ar trebui totdeauna să fie expresia vieţii noastre lăuntrice şi să dea mărturia că ea se petrece în părtăşia cu Dumnezeu. Aici este vorba de cuvintele noastre, de ceea ce iese din gura noastră. Vorbirea trebuie să fie într-un „duh de har". Harul, al cărui obiect a fost creştinul şi care umple inima sa, sau cel puţin care ar trebui totdeauna să o umple, se va arăta în cuvintele sale pline de blândeţe şi de bunătate, împărţind harul divin, care să atragă inimile spre Acela care este izvorul harului. Harul este răbdător, harul mângâie, harul ridică inima abătută şi o încurajează; acestea vor fi efecte binecuvântate ale cuvântului credinciosului, care se adresează celorlalţi „într-un duh de har". Şi aceasta zice apostolul, „totdeauna". Ea va exclude deci orice amărăciune, orice plângere, orice vorbire de rău, orice uşurătate. Vorbele deşarte şi fără folos vor fi alungate din conversaţia aceluia care a luat în serios îndemnul apostolului (Efeseni 4.29; 5.4). Noi vom fi astfel imitatorii Aceluia despre care este spus: „Harul este turnat pe buzele Tale" (Psalmul 45.2), ai Aceluia despre care a scris evanghelistul Luca: „Şi toţi Îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har care ieşeau din gura Lui" (Luca 4.22).

Dar blândeţea harului nu exclude prezenţa sfinţeniei şi a adevărului divin; ea trebuie să fie însoţită de această energie care judecă răul şi se desparte cu desăvârşire de el. Cuvântul trebuie să fie „dres cu sare". Dacă sufletul nostru este în prezenţa lui Dumnezeu, el gustă harul Său şi el împărtăşeşte în cuvintele sale, dar chiar această prezenţă ne depărtează de răul pe care ea ne face să-1 deosebim, şi cuvântul nostru serios poate fi uneori sever şi indignat, netârguindu-se cu răul, nemicşorându-l şi făcându-i pe ceilalţi să simtă efectul prezenţei lui Dumnezeu şi a sfinţeniei care I se potriveşte.

Înarmat astfel cu harul şi cu sarea care drege cuvântul dictat de har, se poate răspunde fiecăruia după nevoile lui. Câţi dintre aceştia nu întâlnim noi pe drumul nostru! Nevoi ale inimii şi ale conştiinţei, dureri şi disperare, rătăcire pe căi rele, depresiune şi descurajare, necredinţă şi îndoieli, stările sufletesti sunt extrem de diferite. Acelaşi cuvânt nu se poate potrivi la fiecare, cu toate că el (cuvântul) trebuie totdeauna să iasă din acelaşi fond de iubire.

Înţelepciunea divină trebuie să ne lumineze pentru a vorbi la momentul potrivit şi această înţelepciune nu-i lipseşte cui trăieşte în legătură cu Dumnezeu. Ce perfect model avem în privinţa aceasta în scumpul nostru Salvator! Cineva a zis referitor la acest subiect: „Capitolul 15 din Matei m-a izbit prin felul în care el face să iasă în relief această perfecţiune sub aspecte diferite de frumuseţe. Domnul este chemat aici să răspundă rând pe rând fariseilor, mulţimilor, sărmanei sirofeniciene îndurerată şi propriilor Săi ucenici, după cum ei arată ignoranţa lor sau egoismul lor; şi noi putem observa diferenţa care există în felul dojanei sau al judecăţii Sale, în chipul în care El învaţă cu răbdare, sau în care El caută să hrănească un suflet, cu înţelepciune şi cu har. Noi nu putem decât să recunoaştem cât de potrivit vine totul la El şi este adaptat la locul sau la ocazia la care răspunde activitatea Sa."

Învăţătura şi îndemnurile practice care decurg din epistolă se termină aici. Ceea ce urmează conţine câteva detalii despre unii însoţitori în lucrarea lui Pavel si salutările fie ale unora dintre ei, fie ale lui Pavel însusi. Dar aceste detalii si aceste salutări sunt pline de interes, pentru că

ele arată inima arzând de iubire a apostolului, ca şi râvna unora din aceia care îl înconjurau şi viaţa lui Hristos care circula în aceşti slujitori ai Domnului şi îi unea pe unii cu ceilalţi. Să intrăm în examinarea acestor ultime şi preţioase versete.

(versetele 7-9) Tihic, care era din provincia Asia, unde erau situate Efes, Laodiceea şi Colose, este menţionat pentru prima dată în Faptele Apostolilor 20.4, ca unul din însoţitorii lui Pavel în călătoria sa la Ierusalim. Titlurile care îi sunt date de apostol, fie aici, fie în epistola către Efeseni, sunt o frumoasă mărturie dată caracterului său ca angajat în lucrarea Domnului şi arată iubirea lui Pavel pentru el. El era pentru apostol un frate preaiubit, devotamentul său se manifesta prin aceea că el îi slujea cu credincioşie lui Pavel, ca slujindu-L pe Domnul (vedeţi Efeseni 6.21). în Faptele Apostolilor 13.5 vedem că Marcu de asemenea era slujitorul lui Pavel şi Barnaba 1)[ Expresia de „slujitor" indică aici pe acela care îndeplineşte o slujbă specială. Se înţelege cum nişte tineri creştini puteau să facă apostolilor servicii de diverse feluri] şi el era de asemenea tovarăş de slujbă al lui Pavel în lucrarea Evangheliei. Pe Tihic, îl vedem trimis la Efes de Pavel, pe când acesta este închis pentru a doua oară la Roma (2 Timotei 4.12), şi trebuind să fie trimis la Tit, fără îndoială cu un mesaj al apostolului (Tit 3.12). în versetele noastre, îl vedem pe acest preaiubit slujitor, trimis la Coloseni pentru a le duce scrisoarea apostolului captiv; în acelaşi timp el trebuia de asemenea să ducă epistola Efesenilor (Efeseni 6.21-22). în acelaşi timp el trebuia să aducă la cunoştinţa Colosenilor ce era cu privire la Pavel. Acesta nu se îndoia de iubirea şi de interesul pe care creştinii din Colose i-l purtau, mai ales având în vedere că el era atunci întemniţat pentru că vestise Evanghelia Neamurilor. Trebuia să tină mult să stie ce se petrecea în jurul apostolului, ce îi era dat să împlinească, cu toate că închis pentru Domnul; care erau perspectivele, pericolele la care se expunea şi lipsurile pe care le îndura, ca şi mângâierile pe care i le dădea Domnul. Noi putem să înţelegem aceasta. Nu suntem noi interesaţi de slujitorii lui Hristos, mai ales în ţinuturile îndepărtate? Cel puţin ar trebui să fim.

Dar Pavel avea în trimiterea lui Tihic un alt scop: „Vi l-am trimis înadins" zice el. Era acolo un motiv serios pentru inima lui Pavel. El avea un viu interes pentru bunătatea sfinţilor din Colose, care erau în pericol din partea învăţătorilor mincinoşi, şi el trimitea înadins, în acest scop, un slujitor credincios, un om în care el avea încredere în Domnul, pentru a cunoaşte „despre starea noastră" zice el. Se înţelege că aceste treburi care îl preocupau pe Pavel pentru Coloseni, nu erau deloc acelea ale acestei lumi, ale negoţului lor sau ale industriei lor, ci aşa cum spuneam mai sus, ceea ce îi privea pe sfinţi referitor la mărturia lor, starea sufletelor lor şi slujba Domnului. Dar în acelaşi timp Tihic trebuia să mângâie inimile lor prin veştile bune pe care avea să li le aducă şi să-i încurajeze de asemenea (vedeţi 2 Corinteni 1.3-4), să reziste contra greşelilor. Astfel există o mişcare de iubire între Pavel şi sfinţi, manifestându-se prin interesul reciproc pe care şi-1 purtau.

Tihic nu era singur. Onisim, a cărui istorie mişcătoare o cunoaştem, este trimis cu el. Onisim, acest rob care fugise de la stăpânul lui, Filimon, se dusese la Roma, locul de întâlnire al oamenilor de felul acesta. Acolo, el a auzit Evanghelia din gura lui Pavel, întemniţatul Domnului, şi s-a întors la Dumnezeu (Filimon 10). Apostolul resimţise pentru el o caldă afecţiune (versetul 12): sărmanul rob, altădată nefolositor, devenise un „frate credincios şi preaiubit", folositor apostolului în slujba Evangheliei (versetele 11,13), şi Pavel îl trimitea înapoi stăpânului pentru ca să-i fie folositor acestuia, nu numai ca rob, ci mult mai presus decât un rob, „ca un frate preaiubit"

Aceasta este puterea harului Domnului, acestea sunt căile Sale minunate faţă de un sărman păcătos, şi aceasta este de asemenea iubirea Sa pentru slujitorul Său Pavel în lanţuri: îi dă să vadă această roadă a muncii sale. „Onisim, care este dintre ai voştri", zice Pavel, nu numai din cetatea lor, ci acum „de-ai lor", ca creştin (Faptele Apostolilor 4.23). El, deci, purtătorul epistolei către Filimon, şi Tihic purtătorul aceleia către Efeseni şi Coloseni, trebuiau să informeze pe aceştia din urmă, „toate cele de pe aici", adică de la Roma; nu, cu siguranţă, despre lucrurile politice sau din lume, ci despre acelea care îl priveau pe Pavel, pe slujitorii Domnului şi adunarea.

(versetele 10 şi 11) Trei însoţitori ai lui Pavel, menţionaţi aici, trimit salutările lor Colosenilor. Primul este Aristarh, din Tesalonic, în Macedonia, care participa la captivitatea lui Pavel. Nu ştim în ce moment el se unise cu Pavel, dar îl găsim cu el la Efes, cu ocazia răscoalei care a avut loc în această cetate (Faptele Apostolilor 19.29). Apoi, când Pavel părăseşte Grecia şi Macedonia pentru a se duce la Ierusalim, Aristarh şi alţii merg înainte şi-l aşteaptă pe apostol în Troa (Faptele Apostolilor 20.4-5). Şi, în sfârşit, îl vedem, mereu credincios tovarăş al lui Pavel, urmându-l când acesta, întemniţat, se îmbarcă pentru Roma (Faptele Apostolilor 27.2). Cât este de mişcătoare această dragoste faţă de marele slujitor al lui Hristos!

Nu mai puţin ne mişcă faptul de a vedea menţionat aici pe Marcu, nepot sau văr al lui Barnaba, ca tovarăş de lucru al apostolului. Ştim că Marcu era fiul acestei Maria la care ucenicii erau adunaţi să se roage pentru apostolul Petru, atunci în închisoare şi trebuind să fie omorât. Adevăratul nume al lui Marcu era loan; Marcu era o poreclă care s-a impus mai târziu pentru a-l denumi (Faptele Apostolilor 12.12). Cu ocazia plecării lui Barnaba şi Pavel pentru lucrarea la care Duhul Sfânt îi chema, Marcu îi însoţise pentru a le sluji. Dar dificultăţile şi muncile grele ale lucrării îl descurajaseră curând; el îi părăsise pe apostoli pentru a se întoarce la Ierusalim (Faptele Apostolilor 13.5,13 compară 15.38). Când, pentru a doua călătorie, Barnaba, rudenia sa, vroia să-1 ia din nou cu ei, Pavel s-a opus; cei doi apostoli s-au despărţit şi Barnaba, însoţit de Marcu, se duce în Cipru, ţara sa natală (Faptele Apostolilor 15.37,39; 4.36). Vedem fără îndoială aici influenţa legăturilor fireşti la Barnaba, si acesta nu este totdeauna un lucru folositor în slujba Domnului. Patria sa îl atrage şi el vrea să ia cu el pe ruda sa apropiată, fără să fi cântărit poate suficient dacă acesta era apt pentru misiune. Un cuvânt în Faptele Apostolilor pare să ne spună că în această ocazie, adunarea a dat dreptate lui Pavel, cu toate că poate se lăsase şi el pradă mâniei. Orice ar fi, suntem fericiţi să vedem aici şi în alte pasaje, cum harul Domnului lucrase faţă de Marcu. Iată-lla Roma, lângă Pavel, şi acesta îl recomandase ca un tovarăş de slujbă Colosenilor, în cazul în care el s-ar duce la ei: „Să-l primiţi bine". Mai târziu, apostolul scriind lui Timotei, dă despre Marcu o mărturie şi mai bună: „Adu-l cu tine, căci îmi este folositor pentru slujbă" (2 Timotei 4.11).

Deci harul lui Dumnezeu nu părăseşte pe un slujitor slab. El îl instruieşte şi-1 formează puţin câte puţin pentru slujbă. Marcu probabil este acela pe care îl regăsim şi la Babilon lângă apostolul Petru (1 Petru 5.13), în sfârşit el a scris Evanghelia care poartă numele lui. Noi putem să vedem de asemenea cât de departe era de inima lui Pavel orice ură. Dacă odinioară el refuzase să şi-l asocieze pe Marcu, era pentru a nu compromite slujba şi slava Domnului printr-o nouă slăbiciune din partea sa; dar pe Marcu, după ce a fost încercat, îl acceptă fără rezervă. Frumos exemplu iarăşi pe care apostolul îl dă acelora cărora Domnul le dă de lucru în ogorul Său. Ceea ce în toate lucrurile stăpânea inima lui Pavel, era slava Stăpânului său, şi nu sentimentele sale personale.

Al treilea însoţitor al lui Pavel, Isus numit Iust, care în aceste versete îi salută pe Coloseni, nu ne este cunoscut decât prin această menţiune. El era Iudeu, ca şi Marcu, şi primeşte cu acesta frumoasa mărturie de a fi fost singurii dintre Iudei printre tovarăşii de lucru ai lui Pavel pentru împărăţia lui Dumnezeu, care i-au fost de mângâiere. Noi vedem, într-adevăr, din Filipeni 1.15-17, că erau unii Evrei la Roma care se îndepărtau de el.

(versetele 12 şi 13) Epafras, credincios slujitor al lui Hristos, scump inimii lui Pavel, care era din Colose, „de-ai voştri" este spus, şi prin care Colosenii auziseră Evanghelia, harul lui Dumnezeu în adevăr (Coloseni 1.7), era cum am văzut la Roma, lângă apostol. El trimitea de asemenea sănătate Colosenilor. Cu toate că era departe de ei, el nu-i uita. Starea lor spirituală preocupa inima lui. El îi ştia expuşi la cele mai mari pericole din partea învăţătorilor mincinoşi, care prin argumentările şi prin subtilităţile lor, căutau să-i târască în greşeli şi să-i despartă de Hristos. Epafras se lupta deci totdeauna pentru ei prin rugăciuni stăruitoare, ca şi pentru sfinţii din localităţile învecinate, Laodiceea şi Hierapole, unde el lucrase probabil de asemenea.

Arma puternică a creştinului contra Satanei şi vicleşugurilor lui este rugăciunea, fie că o foloseşte pentru sine, fie pentru ceilalţi. Duşmanul nu poate să reziste contra acestei arme, căci rugăciunea face apel la însăşi puterea lui Dumnezeu — însă rugăciunea credinţei, rugăciunea stăruitoare, rugăciunea care ne angajează în întregime cu Dumnezeu. Epafras „se lupta," iată energia, „totdeauna", iată perseverenţa (vedeţi Iacov 1.6-7; 5.17-18).

Rugăciunea are un obiect precis. Dacă ne rugăm pentru ceilalţi, este în vederea stării lor, a nevoilor lor. Epafras cerea pentru Coloseni ca ei să rămână „desăvârşiţi şi cu totul siguri în toată voia lui Dumnezeu." Apostolul ceruse pentru Coloseni ca ei să se „umple de cunoştinţa voii lui Dumnezeu" (Coloseni 1.9). El îi învăţase în toată înţelepciunea pentru a-i înfăţişa „desăvârşiţi în Hristos" (1.28), ajunşi la această stare de oameni mari, stare spirituală în care Hristos este cunoscut potrivit cu toată descoperirea dată despre EL, despre perfecţiunea lucrării Sale şi despre poziţia credinciosului în El; în El, cel credincios este astfel transformat după chipul Său, în care se oglindeşte această imagine din punct de vedere moral. Pavel spune însă Colosenilor că în El ei au totul deplin (Coloseni 2.10). Aceasta era voia lui Dumnezeu.

Şi acum Epafras, în grija sa pentru ei, cere ca să rămână neclintiţi în aceste lucruri, pentru a scăpa de învăţătorii mincinoşi. Acolo, nimic nu le lipsea şi ei puteau să închidă urechea la aceste învăţături care pretindeau că îi „duc înainte", în afară de Hristos, care era din plin de ajuns. Oh! slujitorii Domnului să poarte astfel sufletele înaintea Domnului! A învăţa şi a îndemna este bine, dar a se ruga, a se lupta, a fi în această mare lucrare de inimă pentru sfinţi (frumos elogiu dat lui Epafras) este lucrul care ar trebui să vină totdeauna în primul rând.

(versetul 14) Luca, doctorul preaiubit, autorul celei de a treia Evanghelii şi a cărţii Faptele Apostolilor, era de asemenea cu apostolul şi-i saluta pe Coloseni. El era probabil păgân din naştere, deoarece el nu este numit „cu tovarăşii lui Pavel de lucru tăiaţi împrejur"; dar noi nu ştim când şi cum s-a întors el la Dumnezeu. În Faptele Apostolilor vedem că el se uneşte cu Pavel în Troa si devine însoţitorul lui credincios (Faptele Apostolilor 16.10; cuvântul „noi" arată lucrul acesta). El a rămas fără îndoială în Filipi după ce Pavel a plecat de acolo, căci nu-1 regăsim decât în capitolul 20.6, unde el pleacă din Filipi cu apostolul şi-l însoţeşte la Ierusalim (Faptele Apostolilor 21, până la versetul 18). Apoi când s-a hotărât că Pavel va merge la Roma, Luca merge cu el în această călătorie grea şi plină de pericole, exemplu mişcător de devotament (Faptele Apostolilor 27.1). îl regăsim deci acolo lângă apostolul Pavel. Şi când ultimele zile ale preafericitului apostol au sosit, când el nu mai aştepta decât cununa de martir aici pe pământ şi pe cea a dreptăţii sus, „Luca singur era cu el" (2 Timotei 4.11), când toţi l-au părăsit. Ce mişcătoare istorie de credincioşie ne este dată în aceste câteva trăsături rezleţe din viaţa doctorului preaiubit! Dumnezeu i-a onorat astfel pe acest tovarăş de lucru al lui Pavel (Filimon 24).

Cu totul diferită este istoria lui Dima. Epistola către Filimon îl menţionează în numărul tovarăşilor de lucru ai lui Pavel (versetul 24), dar aici numele lui singur este menţionat. El îi salută pe Coloseni. Este în această expresie „şi Dima" ceva rece care te face să presimţi ceea ce apostolul a trebuit să scrie mai târziu cu privire la el: „Dima m-a părăsit, din dragoste pentru lumea de acum." Vai! câţi din aceşti slujitori ai Domnului, după un mers mai mult sau mai puţin timp cu credincioşie, au făcut ca Dima, au iubit lumea de acum şi au căutat ceea ce dă ea. Ce s-a ales de slujba lor? Este un avertisment foarte serios dat prin exemplul acestui Dima!

(versetele 15 şi 16) La aceste salutări, Pavel adaugă pe ale sale pentru fraţii care erau la Laodiceea, cetate aşezată la circa treizeci si cinci de kilometri de Colose, şi fără îndoială în legături strânse cu aceasta din urmă. Pavel salută în special pe un anume Nimfa, la care se strângea o adunare, după cum la Colose era una la Filimon (Filimon 1,2), la Roma, la Priscila şi Aquila (Romani 16.3-5), care avuseseră deja adunare la ei acasă în Corint (1 Corinteni 16.19). Nu se cunoşteau, în acea vreme, templele splendide şi vastele catedrale cu bogatele lor ornamente. Orice mădular al adunării era fericit să aibă un local unde adunarea să se poată strânge. Apoi apostolul dă porunca de a fi comunicată epistola pe care el o scria Colosenilor, după ce ei o vor fi citit-o, adunării celor din Laodiceea. Din partea lor, Colosenii trebuiau să citească pe aceea care le va veni din Laodiceea. Nu pare că ar fi fost o scrisoare special adresată adunării Laodiceenilor. într-adevăr, dacă Pavel le-ar fi scris direct, pentru ce le-ar fi transmis salutări în epistola Colosenilor? Expresia de asemenea „care va veni din Laodiceea" nu înseamnă că ar fi fost o scrisoare specială pentru această adunare. Poate era aceea către Efeseni care, cum am remarcat în altă parte, are un caracter general. Orice ar fi, se vede că scrisorile apostolului, aceste învăţături pe care Duhul lui Dumnezeu le dădea prin Pavel sfinţilor, circulau în adunări, chiar acolo unde el nu era cunoscut la faţă (2.1).

Putem să remarcăm iarăşi în treacăt că adunarea din Laodiceea n-a ştiut să profite de îndemnurile apostolului de a găsi în Hristos singura lor comoară, de a se alipi de El ca morţi împreună cu El, înviaţi cu El, având în El singur viaţa lor şi, prin urmare, de a nu umbla după lucrurile pământeşti. Ştim că Laodiceea a ajuns să se găsească bogată prin ea însăşi, prin ceea ce ea dobândise şi a nu avea pentru Hristos decât o stare căldicică, care a expuso să fie vărsată din gura Domnului (Apocalipsa 3.14). Abundenţa de cunoştinţă religioasă nu este de ajuns, ea este chiar o mare primejdie dacă mintea (inteligenţa) singură este în joc. Hristos vrea inima şi o vrea în întregime.

(versetul 17) Pavel nu uită persoanele cărora un avertisment le poate fi salvator, având în vedere locul pe care ele îl ocupă. Arhip este numit în Epistola către Filimon, ca fiind tovarăş de luptă al apostolului. El era deci de asemenea slujitor în lucrarea Domnului. Ca atare el primise de la Domnul un serviciu special (nu ştim ce) care cerea atenţia, grija sa. El trebuia să ia seama ca să-1 împlinească în credincioşie. Slujbele sunt variate. Stăpânul dispune cum binevoieşte El de slujitorii Săi. Orice le dă de făcut, ei trebuie „să împlinească" cu seriozitate şi devotament. Pentru ce acest avertisment solemn dat lui Arhip? Solemn, căci se află într-o scrisoare adresată adunării întregi. Lăsa el poate de dorit în slujba sa, sau fiind la începutul acestei slujbe, el avea nevoie să simtă toată răspunderea sa înaintea adunării? Şi într-unui şi în celălalt caz, vedem aici un cuvânt al lui Pavel dres cu sare şi bun de cugetat pentru toţi aceia care, ca şi Arhip, au primit o slujbă în Domnul. „...Ce se cere de la administratori este ca fiecare să fie găsit credincios..." (1 Corinteni 4.2).

(versetul 18) în sfârşit, apostolul pune salutul final cu propria sa mână. Acesta este semnul autenticităţii epistolei sale (2 Tesalonicei 3.17) şi aceasta devenise necesar, pentru că oameni rău intenţionaţi făceau uz de epistole ca venind de la el (Pavel: 2 Tesaloniceni 2.2). Vedem din epistola către Romani că Pavel nu scria totdeauna el însuşi epistolele sale, ci le dicta vreunui frate (Romani 16.22). El insistă faţă de Galateni asupra faptului că el a scris totul cu mâna lui (Galateni 6.11), ca să le arate mai bine toată grija lui pentru ei, şi aceasta vine să întărească

gândul că în general el nu scria el însuşi. în orice caz, el lua măsuri de precauţie pentru ca să nu se abuzeze de autoritatea numelui său, tristă necesitate care arată cât de timpuriu falsitatea şi înşelătoria au fost întrebuinţate, vai! în lucrurile religioase. Numai terminând, apostolul a cărui completă absenţă de egoism se vede în aceasta, cere Colosenilor „să-şi aducă aminte de lanţurile lui." Nu este o plângere aici: el suferea pentru Domnul; dar el simţea în inima sa atât de iubitoare, nevoia de simpatia sfinţilor. Ce chemare înduioşătoare! Ea trebuia într-adevăr să meargă până la inima Colosenilor. Oh! să ne gândim la slujitorii lui Dumnezeu în greutăţile şi suferinţele lor. El le urează ca harul să fie cu ei, acest har pentru a-i însoţi, a-i susţine, a-i păzi şi a-i încuraja până la capătul călătoriei, har de care noi toţi avem totdeauna o atât de mare nevoie!

clickbible.org